

Freds Vagten ved Christiansborg

Vol. 2
fra efteråret 2003
til efteråret 2011

Trommer 2500-dagen august 2008

FORORD

Jeg skrev denne anden del umiddelbart i forlængelse af den første der jo udkom som bog til vores 10-årsrunding 19. oktober 2011 og afstedkom en vis opmærksomhed.

men så viste det sig at DBC afviste den ved en lektør i Horsens der helt åbenbart ikke havde læst bogen ordentligt idet hun fremsatte faktuelle fejl i sin beskrivelse, og ikke overholdt lektørreglen om at vurdere en bog 'på egne præmisser.'

Materialevurderinger - uge 2011/46 (side 124 af 139)

Lektørudtalelse (11/46) 2 898 811 7 (V)

Richardt, Bo: Fredsvagten ved Christiansborg : bagmandens beretning / forfatter: Bo Richardt. - Skriveforlaget. - 218 sider. - DK 15.7

Anvendelse/målgruppe/niveau

Folk, der interesser sig for fredsarbejdet mere generelt vil blive skuffede. Bogen vil få en smal målgruppe, fortrinsvis mennesker, der selv har været involverede i fredsvagten ved Christiansborg.

Beskrivelse

Reaktionerne på angrebet på World Trade Center var anledningen til, at bogens forfatter spontant tog initiativ til den fredsvagt ved Christiansborg, der nu har eksisteret i 10 år. Trangen til hævn i den internationale opinion, og den sympati, der fra alle kredse strømmede mod USA, der pludselig fremstod som et uskyldens land, provokerede i den grad Bo Richardt, så han selv en fredag i oktober 2001 satte sig i protest ved Christiansborg. Det skulle fortsætte tidsmæssigt ud over, hvad de fleste havde forestillet sig. Bogen er beretningen om de første år 3-4 år. Den bygger på en netbaseret næsten identisk fortælling, som kan ses på <http://bludo.dk/bo/txt/fvbog.htm>. Bogen er ekstremt detaljeret, indeholder små anekdote-agtige epsioder, småkonflikter, hvor de opbevarede deres grej, gik på toilettet og andet, der kun har interesse for dem, som har været med. For udenforstående er det en springende, løst snakkende historie, der trods det smukke tankegods desværre fremstår helt uredigeret og nærmest privat, så den ikke har interesse i en bredere kreds. Illustreret af private fotos.

Sammenligning

Der findes et par personlige beretninger om folk, der har været fredsvagter i Mellemøsten, som dog er svære at sammenligne med denne.

Samlet konklusion

En dagbogsagtig og ekstremt detaljeret fortælling om fredsvagten ved Christiansborg.

Jytte Bræmer

En klage til DBC afstedkom en rettelse på den graverende faktuelle fejl at bogen ikke omhandlede de 'første 3-4 år'. Men ikke i øvrigt en imødekommelse af mine synspunkter. Jeg svarede DBC igen:

*120207 ang svar på lektørklage
kære Mai-Britt Dreier Jensen*

*Angående svar af 6. februar på klage over lektøruddatalelsen på FredsVagten ved Christiansborg.
(11/46) 2 898 811 7 (V) om 'FredsVagten ved Christiansborg'*

Lektørudvalget gir mig en lille indrømmelse på en faktuel fejl, men bifalder derudover lektørens skrivelse.

Det er mig naturligvis til sorg og frustration, ikke mindst fordi jeg synes det er oplagt at der er flere graverende fejl i lektørens vurdering. Jeg kan ikke bare trække på skuldrene over det men må sikre mig at der ikke er sket en misforståelse et eller andet sted.

Hvordan kan bogen være vurderet på egne præmisser når lektøren henviser til anden tekst af samme forfatter om samme emne og kalder dem 'næsten identisk', når nærværende bog fylder mindre end det halve af den netbaserede (nu fjernede) beskrivelse, og herunder har omkring 70 billeder hvor den netbaserede var ren tekst. For at vurdere dem som 'næsten identisk' må lektøren ha læst dette værk, og så ville hun vide at der er stor forskel. Hvis hun ikke har læst det men blot skimmet, ligger hun under for fordomme og svagt funderet konklusion.

Lektøren udgår helt initialt fra en forkert præmis idet det første hun anfører er at folk der tror det er en bog om fredsarbejdet generelt vil blive skuffede.

Undertegnede har netop læst Øvigs Hippie, og finder selv at der er mange lighedspunkter i diskussionen om anarki og selvforvaltning. Og også Øvig skriver, ligesom jeg, om 'små anekdoteagtige episoder, småkonflikter, hvor de opbevarede deres grej, gik på toilettet og andet, der kun har interesse for dem, som har været med'.

Ligeledes hendes 'sammenligning' viser at hun ikke forstår hvad det er for en bog hun sidder med. Der er vel nærmest INGEN sammenlignelighed ud over navnet mellem Palæstina-freds vagterne og FredsVagten ved Christiansborg.

Igen i konklusionen nedgør lektøren bogen ud fra sin forkerte præmis og gentager et stærkt ord som 'ekstremt'. Tillad mig at gøre opmærksom på at Øvigs hippiebog er noget nær dobbelt så lang med masser af detaljer.

Kan lektøren redegøre for hvordan man kan beskrive et så langvarigt forløb som FredsVagten uden at få en hel del detaljer med til forståelsen og levendegørelse af beskrivelsen.

Jeg siger ikke at det jeg har skrevet er genialt, men jeg fastholder fortsat at lektøren ikke har fulgt reglen om egne præmisser, og i øvrigt forekommer mere negativ end objektiv. Måske med udgangspunkt i at bogen ikke handler om det hun troede.

Med venlig hilsen

Men så sluttede den korrespondence og resultatet er at den eneste beskrivelse af vores unikke fredsprojekt ikke kan lånes på bibliotekerne. Ydermere var der heller ikke meget salg i den... jeg forestiller mig at boghandlerne nok lægger sig en del op af DBCs anmeldelse. Så forlaget har lukket

for min udgivelse og den findes da kun i de par hundrede eksemplarer som var første optryk. Forlaget afleverede restlageret til mig som stadig har omkring 15 stk.

Men da nu Arbejdmuseet i foråret 2019 udtrykte interesse for vores projekt som skal være med i en udstilling om aktivisme, så kom jeg på at få dækket hullet mellem oktober 2003 og april 2007 hvor jeg på opfordring begyndte at skrive Nyhedsbreve, formelt som formand for vores støtteforening FredsVagtens Venner. Og det har jeg så gjort siden. De ligger alle til offentligheden på fredsvagt.dk

Oktober 2019
Bo Richardt

I starten af november var der for første gang Social Forum i Danmark. Vores statuer flankerede scenen på Gasværksvejens Skole på Vesterbro, hvor terrorkrigene igen blev panel-diskuteret uden at FredsVagten var inviteret. Jeg tog ordet i den afsluttende debat og beklagede at der ikke var interesse for FredsVagten's vision; at En Anden METODE er Mulig. (social forums globale hovedparole er "En anden Verden er Mulig")

RUM og NØGLE

Vi havde jo siden oktober 2002 'rum' hos Jette henne i Stormgade. Efter balladen i Holbergsgade i maj lærte vi at gemme nøglen et sted så ikke nogen regelmæssigt kunne følge med i hvad det var vi foretog os. Her kom den til at ligge i et indhak på bagsiden af det el-skab, eller hvad det nu var der stod der lige nede af Frederiksholms Kanal få meter fra Stormbroen. Nøglen lå i en lille hvid pastilæske som lige passede i indhakked. FredsVagten's kreative hoveder havde slået til igen. Det fungerede i årevis indtil gaden blev gravet op og el-skabet fjernet. Så fandt den i stedet plads på den modsatte side af kanalen hvor der sad et andet lille el-skab med tykke rørføringer, der kunne den ligge i gruset uden at ses medmindre man vidste den var der. Det var dog et noget bøvlet sted når der var sne. Med den nøgle gik man så halvanden hundrede meter ned ad Stormgade til nr 14 hvor den passede både til porten og opgangen.

Øverst til højre boede Jette som oftest havde sin dør åben og foretrak at fredsvagten bare gik ind og diskret anbragte taske og rygsæk i krogen bag døren, nogen gange måtte man pakke lidt ud hvis det var meget vådt, men alt foregik i mindelighed. Selvom der dog uundgåeligt også var nogle små episoder med larm op af trappen. De andre beboere skulle nødtigt synes vi var til besvær og ulempe. Hvis Jettes dør var låst stillede vi bare kuffert og rygsæk i krogen udenfor sammen med andre ting hun selv havde stående.

Ordringen ophørte først da Jette blev genhuset – tror det var i 2006, fordi hele det historiske palæ skulle totalrenoveres. Så havde vi en tid vores ting i et udhus tilhørende Christianshavns Beboerhus, en lille trappe ned fra gaden, og nøglen et dårligt sted. Desuden var det næsten dobbelt så langt væk. Snart begyndte vi i stedet at gemme kufferten og rygsækken bag skiltene i betragtning af at der aldrig var nogen der rørte disse. PH lo i skægget: I starten tænkte de, nårh det er de såmænd hurtigt færdige med, men de havde ikke regnet med hvor seje vi er ;-)

Det blev en vane at se det stå der om natten og morgenen, vi vandt hævde. Og det var en befrielse ikke længere at skulle hente og bære de følsomme ting længere væk.

Men i efteråret 2008 blev den tilstedeværende fredsvagt kontaktet af vagtbossen Kim. Han var ny på posten, og ville gerne høre til vores tilladelse til den hensætning ved muren. Jeg viste god vilje ved straks at kontakte ham, men var ikke ligefrem over-ivrig da jeg tænkte der ville komme problemer ud af det. Og han havde åbenbart heller ikke travlt, for der gik næsten et halvt år før det lykkedes at etablere et møde. Aftalen var at jeg ringede til ham når jeg selv stod vagten og så kunne han komme ud til møde. Han viste sig aldeles venlig og forstående for vores behov, og jeg fornemmede den respekt vi nød hos Borgens faste stok. Kun bad han os fjerne vores to-kilo-cementblokke. Nogle PH havde støbt, med håndtag så de ved blæst kunne tynde vores skilte som derved fik sværere ved at rutche og klappe sammen. Vagtchefen mente at de var for gode som kasteskyts med de håndtag. Man kunne jo godt se det for sig – så'n ligesom et hammerkast, så de blev fjernet. Mere krævede han ikke. Det følte jeg fantastisk billigt sluppet, og nu havde vi fået en slags officiel godkendelse af vores natlogi, hvilket jo betød at vi ikke længere pludselig en dag risikerede at kommunen havde kørt det bort som affald.

Det var lidt variabelt hvor meget der stod der, men vi var meget opmærksomme på at det skulle altid kunne pakkes pænt op til muren, uanset hvilke forskellige skilte der kom og gik.

Først januar 2011 oplevede vi igen en stramning. Jeg blev ringet op af politiet som fortalte at de havde taget kuffert og rygsæk i forvaring. Der var skærpet terrortrusel... fuck mand det mummiespil som de naturligvis bliver nødt til at reagere på selv om alle ved at det er en fis i en hornlygte. Fandme et smart set-up. Så pludselig havde nogen gjort det de alle vidste hver for sig, til fælles viden så ingen længere kunne lade som ingenting overfor at vi havde disse potentielle bombeanbringelsesting; kuffert og rygsæk, stående der bag de store skilte. Så kom vi i krise et par dage hvor Kay viste sig ansvarlig og hentede og bragte tingene. Jeg kontaktede Jette som var flyttet tilbage til Stormgade, men hun havde fået en ny lejlighed som ikke var lisså velegnet, og i mellemtiden havde vi opfundet det nye system med solide plastlommer på indersiderne af satellitterne. Lidt mere bøvl, men det fungerer okay.

Jeg prøvede overfor formand Kim at antyde vanviddet i de selvbekræftende terrortrusler, men vidste jo også at jeg talte til en ansvarlig embedsmand som ikke beskæftigede sig med politik. Han blev en smule pikeret og anførte at vi havde mødt en meget venlig og rimelig behandling. Det anerkendte jeg 100 procent og i øvrigt var der jo ikke noget at komme efter, vi måtte bare følge ordre.

1. MAJ 2004

Efter fiaskoen sidste år inde i krogen på nordsiden af Østre Alle, besluttede vi at rykke tilbage til den store plæne ned mod Rigshospitalet, ud til den store sti hvor vi kunne snakke med folk der kom forbi. Her medbragte vi på en ladcykel, nogen havde lånt, vores flotte statuer.

Og sad i græsset og sang det meste af eftermiddagen.

Nina (i sort bluse til højre i billedet herunder) og Anna (i baggrunden med brunt hår) var som nævnt mestre for statuerne.

Kronprinsen skulle giftes med sin tasmanske Mary medio maj. I den anledning blev FredsVagten vist væk fra Borgen en hel uge (!!!) Vi brokkede os noget overfor politiet; fandt at den var for tynd. Men politiet antydede uimodståeligt; 'Vi har jo haft et fint samarbejde hidtil og det skulle vi nødig ødelægge!' Fuck, den repressive tolerance... igen indså jeg at vi qua vores tings natlogi ved muren er meget sårbare overfor bureaukratiske stramminger. Vi kunne naturligvis overveje en konfrontation med retsfølelsen på vores side, men jeg vurderede at vi ikke havde tilstrækkelig offentlig fokus til at kunne vinde en sådan konfrontation. Og ville hellere bevare FredsVagten intakt end smadre den med oppustet dumhed. Selvom jeg naturligvis også følte det ydmygende i at vores protest mod magtfuldkommenheden bestod på magthavernes nåde. Men spille på sin violin i det smukke vejr; det kunne Angelika heldigvis.

I weekenden skulle brylluppet stå, og prinsens hvide hest trække guldkareten gennem de indre gader.. alle romantiske sentimentalister sukker ved eventyrets åbenbaring; arvefølgen er sikret; jubii. Men FredsVagten måtte da ikke længere være på den lille trekantede plads for Højbro-enden af Ved Stranden. Det var helt hysterisk... de fine og forventningsfulde bryllupsgæster måtte ikke få det mindste lille skår i begejstringen. Så vi besluttede at forlægge vor fredsstand til det formodentligt mindst royale kvarter i kongeriget; Sorte Firkant/Blågårds Plads. Her Jørn Ove og Leif.

POLITIET

Jens skriver i en redegørelse med henblik på denne bog:

Nej jeg vil ikke opremse alle højdepunkterne i mine oplevelser på fredspladsen, men både spændende og kedelige vagter har afløst hinanden. Jeg har endda oplevet at blive korporligt overfuset hvor en fulderik gik amok og ville tæve en pige der stod vagt, hvor jeg lagde mig imellem og fik nogle slag, men ikke mere end jeg kunne få vedkommende lempet væk og ringet til politiet som kom med det samme og optog rapport.

I øvrigt synes jeg vores kontakt med ordensmagten har forløbet upåklageligt. De har været der hurtigt når vi havde brug for dem og har altid opført sig godt. Og er endda kommet med kaffe til forfrosne vagter nogle gange. Tak for det.

Ja, det er jeg helt enig i, bortset fra at jeg ikke erindrer nogen tilfælde hvor det har været nødvendigt at tilkalde 'ordensmagten'. Kom de hen var det typisk når de havde brug for at regulere os. Ja og så i venligt hyggeøjemed; de ældre betjente der ser ud til at holde til på Borgen. Dog havde vi en mindre batalje maj-juni 2004.

Kære fredsvagter 13. juni 04

Det er en måneds tid siden vi har haft "Krig er Terror" banneret oppe. Det har ligget hjemme hos Jens, rengjort og ventet på en afklaring med politiet.

Der var jo en ordensbetjent fremme flere gange og true os med at konfiskere det hvis vi igen satte det op på rotunden.

Sagen er vendt med Arne Larsen og Helen Jensen fra henholdsvis politiets "tilladelseskantor" (Politigården) og kommunens "Vej og Park" (Njalsgade 13).

Disse har begge telefonisk overfor undertegnede ytret at de ikke ser nogen problemer i at det hænger der.

Vi har ikke kunnet pege på hvem den ordensbetjent er som tilsyneladende arbejder ud fra sin egen personlige opfattelse.

DERFOR

Nu hænger vi banneret op igen.

Hvis nogen politi kommer og forlanger det nedtaget, måske endda konfiskerer det, skal vi

1) henvise til Arne Larsen og Helen Jensen

hvis han alligevel forlanger det fjernet

2) bede vedkommende identificere sig med henblik på at forfølge sagen.

Navn/nummer, eller hvad politiet nu oplyser i en sådan situation, skrives i vagtbogen og gives videre til undertegnede.

Jeg var blevet varskoet om at denne emsige betjent forlangte vores banner taget ned fra kanten af rotunden. Og det måtte vi jo gøre når han forlangte det, da der står i anmeldelsen at vi altid skal følge anvisninger fra politiet. Vi havde allerede en mundtlig aftale med Vej og Park, men den måtte jeg jo så lige få bekræftet.

Så gik det sådan at jeg selv stod der en dag, tilfældigvis oppe ved muren, sammen med Jens som prikkede til mig: Det er ham!, og nikkede ud mod gaden hvor der ganske rigtig stod en betjent og studerede banneret. Jeg gik prompte ned mod ham, men inden jeg nåede hen blev han passet op af et ældre par som han da talte med; turister der spurgte om vej eller noget. Jeg stillede mig op for at vente, han havde siden til mig, da han abrupt afbrød talestrømmen, pegede ned på banneret og så hurtigt på mig: Og det der skal væk!, hvorefter han straks igen talte videre til ægteparret.

Helt ærligt, som om jeg var et barn. Nå, jeg ventede roligt. Det var så morsomt at jeg ikke engang blev ophidset.

Da det blev min tur spurgte jeg hvorfor det skulle fjernes i betragtning af at vi havde fået lov, og fik verdens bedste magtsvar: Fordi jeg siger det! Jeg ved ikke om jeg smilede lidt i øjenkrogen eller om jeg holdt grimassen, og jeg husker heller ikke hvordan de næste sætninger faldt men hvis jeg blev ophidset lod jeg mig ikke mærke med det. Formelt havde han magten lige dér selvom han havde uret. Og det var vigtigt for FredsVagten at jeg fjøede ham uden naiv råben op. Han fastholdt kravet uanset min postulerede tilladelse og ville ikke ringe for at få det bekræftet. Så ned med det igen, men nu vidste jeg hvad han hed og således skete to ting; han fik besked af kommandovejen og jeg fik det skriftligt indføjjet i vores anmeldelse at vi havde denne ret. Kort tid efter kom banner nummer to i samme størrelse; FRED er MULIG ;-) ræk fanden en lillefinger...

TROMMER for FRED

14. juli 2004 rundede vi 1000 dage, og i henhold til den gamle myte om Jerikos mure tænkte jeg at en lang dags trommer kunne gnave i magtens fundament. 1000 trommer. Det var en idé jeg fik ved juletid men lod gå nogle måneder før den blev godkendt til stormøde. Og så var jeg totalt stresset de næste måneder. Det er det med at be om hjælp, uddelegere, tro på det bliver gjort. Forvente men ikke presse. Hader selv at blive presset og det bliver jeg hvis jeg oplever at nogen modvilligt påtager sig opgaver. Så skynder jeg mig at trække i land og ender med selv at gøre det. Der er ikke nogen der skal føle sig pressede for min skyld, men fordi de selv føler for opgaven. Det er mit psykologiske kompleks, men det betyder i denne sammenhæng at FredsVagten er et sted hvor der ikke bliver presset... ikke ret meget i al fald. Det betyder at enhver bydes velkommen til enhver tid og aldrig er nogen blevet bebrejdet fravær (medmindre man udeblev fra en påtegnet vagt – okay). Naturligvis snakker vi om tingene, men på en venlig måde der ikke peger fingre. Nogen vil i mangfoldighedens navn nok være uenige i dette, men jeg tror godt jeg tør citere flere solide

fredsvagter for i tidens løb at ha fremhævet denne enorme tolerance i FredsVagtens kreds; Alles lige ret.

Men det betyder så også at hvis jeg får en god idé er den begrænset af hvad jeg med min spontane ustrukturerede tilgang til tingene selv kan overkomme. Jørgen har mange gange klaget over denne metode; at vi ikke planlægger tingene sammen, og han har en vis ret, en god fælles plan kan bringe større ting på banen. Hans problem var og er at han, ligesom jeg, ikke selv kan tromme tromperne sammen. Det overlader han derfor til stormødets forum og autoritet. Imidlertid kunne stormødet beslutte hvad det ville, det var alligevel den enkelte fredsvagt der med sig selv bestemte om det var noget man ville gå ind for og arbejde på.

Jeg opfordrede Nina til at lave plakaten, men hun afviste og bemærkede senere da hun så mit resultat, at hun netop tænkte det skulle være mig der lavede den. Jeg fik aldrig en forklaring.

1012 dage terrorkrig 1000 dage fredsvagt 1000

Trommer for Fred

KOM & ta dit slagtøj med

DU skal tromme for livsglæden

Christiansborg
lad bølger af rytme undergrave magtens fundament
onsdag 14. juli kl.16-20
medbring selv forplejning og noget at sidde på

FredsVagten åbner kl. 10, man er altid velkommen til at komme og være med Håbets Ild har brændt i 1000 dage for en stille medfølelse med de forarmede der lider under terror, krig og rædsler. Og i protest over at Danmark bakker op om krigsherrernes hårdt-mod-hårdt politik, der kun skaber endnu mere terror og forarmelse. Fredsvagten holder dagligt levende et billede af at der findes andre holdninger og metoder til at løse de globale problemer. Hjælp os med at fortsætte denne stil. Op Lille Hans - slå for livet, for børnene, for fremtiden...

FredsVagtens grundlag:
ALLE TILHØRER TIL FREDEN. 1) Fredsvagten er en sammenslutning af mennesker, som på tværs af politisk, religiøs og etnisk baggrund, tror på at verdens fred bygger på dialog og global retfærdighed. 2) Fredsvagten blev stiftet 19. Oktober 2001. I byen Christiansborg hver dag for at markere vores protest mod dansk deltagelse i "krigen mod terror", som risikerer at forværre sikkerheden, globalt som lokal. 3) Fredsvagten holder en Håbets Ild som et symbol på håbet for de mennesker, der får alvorlige livsforandringer og smerte, som følge af krig. 4) Fredsvagten praktiserer selv fredet i sit møde med offentligheden. 5) Fredsvagten repræsenteres til enhver tid af de vagter der står der. 6) Fredsvagtens samlede udtryk og holdninger diskuteres og udvikles på stormøder. 7) Fredsvagten kræver ingen andre forudsætninger af sine deltagere end at stå for fredens sag på ovennævnte grundlag.
arr. fredsvagt.dk

STØT FREDSVAGTEN · BANK 8401-1041096 · TAK

TLF: 2346 0793 MAIL: FREDSVAGT@FREDSVAGT.DK

FredsVagten åbner kl. 10, man er altid velkommen til at komme og være med

Håbets Ild har brændt i 1000 dage for en stille medfølelse for de forarmede der lider under terror, krig og rædsler. Og i protest over at Danmark bakker op om krigsherrernes hårdt-mod-hårdt politik, der kun skaber endnu mere terror og forarmelse. FredsVagten holder dagligt levende et billede af at der findes andre holdninger og metoder til at løse de globale problemer. Hjælp os med at fortsætte denne stil. Op Lille Hans – slå for livet, for børnene, for fremtiden... (PS flere plakater haves hvis nogen gerne vil købe en ;-).

Nåhja, så fik jeg endnu en ny oplevelse qua FredsVagten. Jeg kom i tanke om min gamle bekendte Kim Jezus, der vist var med i plakatmafiaen. Yes, og han tilbød en meget favorabel pris for sagen, således så jeg mit design plastret op i byen, og PlakatJezus blev en god ven af FredsVagten.

Anna, Jens og Malene

Om formiddagen havde vi besøg af en børnehave, der også fik en forklaring på et niveau de (måske) kan forstå. Noget med bare at forstå forskellen på vold og venlighed. På vrede og glæde, uvenskab og dejligt samvær.

Jesus som også er musiker spiller 'Op Lille Hans, op og slå på tromme'.

Igen igen kan jeg ikke undgå at undre mig over at vi ikke var flere selvom græsrotunden var fyldt med rytmer... hele den fucking slotsplads skulle ha været fyldt med rytmer. Og jeg tror på at der var mange mange flere som kunne ha deltaget i en god happening. Jeg må vel konstatere at det er min manglende evne til at kommunikere budskabet og ramme nerven, thi i modsætning til de kedelige demonstrationer var dette jo både festligt og politisk i en meget bred forstand.

Plakaten var da flot (synes jeg selv) men for detaljeret til at brage igennem på lidt afstand og i det hurtige blik. Og så er der dette uundgåelige touch af gammel hippie som måske skræmmer en del væk. Vi ville jo så gerne nogle flere unge medlemmer med friske øjne og opdateret æstetik. Nå, der var nu alligevel god gang i de tunge trommer. Jeg havde kontaktet alle mulige samba-grupper. Nogen kom... og det var sgu en god dag i al sin relative storhed. Regnskyerne var godt nok tunge men lod os stort set være i fred.

Jeg var på pladsen fra 8 morgen til 23 aften. Den tidlige mødetid skyldtes at jeg både var i P1-Morgen kl 7.25 og i P4 inde på pladsen kl. 8.40. Ja 1000 dage; symbolikken trængte igennem den behårde perception på redaktionerne, så der var aviser og radio på... selv Al Jazeera og Associated Press ville tale med mig, sidstnævnte var ikke så pågående så inden jeg nåede frem til ham havde han deadline og skrev nok noget selv.

I Politiken hopper Jens højt med dagtælleren på 999 mens Nina og Martin illustrerer sagen i en Ritzau-artikel der er brugt flere steder... må være et arkiv-billede. Thorleif i Jyllandsposten... Helsingør Dagblad... vel når det nu er en espergenser; altså én fra lokalsprøjtens dækningsområde der er bagmand, troppede de også op, men lavede en fejl idet de satte mit navn på Jens på billedet. Det gjorde jeg opmærksom på hvilket førte til et mere grundigt interview nogle dage efter. For en gangs skyld fik jeg lidt mere end 3 minutter eller 3 linier til at udtrykke min holdning. Og det blev sat op på et helt midteropslag under overskriften; "Skvalderkål truer freden hjemme på Dagmarvej", med et ligeledes stort billede.

Ja det er sandt nok at min stressende travlhed med at protestere mod krigen i det store fik mig til at forsømme mine ansvar som havejer i det små. Der er plæner der skal klippes, der er bede der skal

luges (gammel Tvind-sang randt mig lige i hu), så ikke naboerne bliver utilfredse med sløseriet. Jeg kunne være ligeglad, men det er jeg ikke. Ligesom FredsVagten har en regel om orden, således finder jeg det selv vigtigt at tale fra en borgerligt anstændig platform. Og selv om jeg ikke er enig i den moderne forbruger- og kontrol-konsensus, må jeg alligevel tale til de folk der er i denne. Jeg udfordrer dog grænserne... min mor har altid kaldt mig provo. Har siden 2004 permanent haft et PACE-flag vajende fra min hjemmelavede flagstang.

Her et billede fra marts 2006

Det står som ses tydeligt ud til den meget befærdede Nirvanastien, og ligeledes tydeligt fra den anden side når man kommer op ad Dagmarvej som er en meget benyttet vej ind til stisystemet. Jeg gætter på at der er en del der provokeres på samme måde som jeg provokeres ved at se biler med de der Støt vores Soldater-sløjfer. Det hænger der dag og nat som en slags vimpel. Dannebrog flager jeg ikke med i disse år; det skal ikke vaje over min have så længe det vajer over besat område. Således må jeg mildne de vrede følelser og eftertanken ved at være ansvarlig i min praksis som borger; fx er jeg meget opmærksom på mit 'fortov'; den lille 40 meter forbindelsessti for enden af vores have. Jeg hader selv at vade på knoldet istrampet fortov. Hovedstien rydder kommunen.

Men forsømte jeg selv havearbejdet så skvalderkålen truede freden med naboerne, så havde jeg den fantastiske oplevelse at min kone og min søster konspirerede omkring min 50-års fødsdag ved Sct. Hans 2004, hvor jeg var kolossalt stresset over arrangementet af trommedagen – og frustreret over den vildtvoksende have.

Jeg vidste jeg ville blive vækket til morgenbord den lørdag af mine søde 13-årige tvillinger der så gerne ville gøre det godt for mig, med lagkage og lys. Men jeg følte mig som en ussel karklud der ikke var deres kærlighed værd og vaklede op til gode miner. Kom ud i køkkenet.. nå!, ikke noget morgenbord. Ind i stuen om dér var dækket op... surprise!; dér stod tre af mine fire søskende med påhæng og vores forældre i arbejdstøj med hver sit haveredskab. Og bordet var dækket til brunch med lækre juicer og Gl. Dansk. Det finregnede ultrasmåt hvilket var perfekt for så var der ikke nogen der hellere ville ligge på græsplænen og drikke øl. Jeg tror det er den bedste fødselsdag jeg nogen sinde har haft.

Og jo! det var alligevel en dejlig trommedag, selv om tunge skyer truede os sidst på eftermiddagen, så vi kan vel ikke klage... men alligevel måske; mennesker dør mens vi hygger os. Betyder det nu virkelig noget i den store sammenhæng. Er de der flytter noget ikke dem der tager våben i hånd mod overmagten; virkelig sætter sig selv ind. Gir sit liv for kampen mod afsporingen og uanstændigheden.

Hvor meget kan hver især ofre for sagen uden at ofre sig selv. Det er en svær balance thi uden mad og drikke dur helten ikke; jeg kan ikke ofre min egen livsglæde på medfølelsens alter. Freden skal som bekendt komme indefra og det gør den fra et sind i harmoni og balance.

Men vores harmløse fredsommelighed kan udnyttes i propaganda-maskinen.

FREDSVAGTENS DOBBELTROLLE

PRESSEMEDDELELSE

Dansk Folkepartis Ungdom:

1000 dage må være nok - stop for antikrigs-demonstration på Christiansborg Slotsplads

"1000 dage må være nok. Det er tid for de såkaldte anti-krigsdemonstranter på Christiansborg Slotsplads at hive teltpælene op og finde noget bedre at bruge deres tid på," siger landsformand for Dansk Folkepartis Ungdom Kenneth Kristensen.

"Det er en tom manifestation, og det præsenterer Danmark på en dårlig måde, når disse demonstranter står på en af Danmarks kendteste pladser, Christiansborg Slotsplads med alle deres boder og bannere," siger Kenneth Kristensen.

"Jeg respekterer fuldt ud retten til at demonstrere; men det har aldrig været intentionen med demonstrationsfriheden, at demonstranter skulle have ret til at slå sig fast ned på Christiansborg Slotsplads i over to år," slutter Kenneth Kristensen, der opfordrer justitsministeren til at bede Københavns Politi inddrage demonstrationstilladelsen eller anvise et alternativt og mindre iøjnefaldende sted for demonstranterne.

"Københavns Frihavn kunne være et udmærket alternativ", slutter Kenneth Kristensen.

LOL, det kaldte jo godt nok på et svar:

FredsVagten ved Christiansborg

15. juli 2004

Vi konstaterer med forbløffelse at Kenneth Kristensen, landsformand for Dansk Folkepartis Ungdom, dags dato har udsendt en pressemeddelelse hvori han opfordrer justitsministeren til at begrænse vores ret til at demonstrere for freden.

Det forbløffende er opfordringen til at begrænse de demokratiske rettigheder, på trods af den tomme politikerretorik om "fuldt ud" at respektere retten til at demonstrere.

Det forbløffende er at Dansk Folkepartis Ungdom vælger en landsformand, som ikke kan skille skæg fra snot når han går ind for krig som skal forsvare og udbrede de demokratiske værdier, men reelt ikke ønsker demokratiske rettigheder når de går hans egne små synspunkter imod.

Det forbløffende er at Kenneth Kristensen kalder det en "tom manifestation" når den åbenbart formår at vække hans modvilje.

Det forbløffende er at Kenneth Kristensen angiveligt ikke ved at man ikke skal ha tilladelse til at demonstrere, hvorfor politiet ikke kan "inddrage demonstrationstilladelsen". Bevisbyrden ligger hos myndighederne som skal ha vægtige grunde til at nægte os vores demokratiske ret.

Det sørgelige i denne sag er at Kenneth Kristensen har tilstrækkelig autoritet og mandat til at hans selvmodsigende og bedrevidende påstande vækker mediernes interesse.

Det sørgelige er at vi stadig står foran Christiansborg fordi Danmark stadig bakker op om de ligeså selvmodsigende højrerabiater amerikanske ledes trang til at tvangsliberalisere, og således omskabe verden i deres hellige billede.

Jeg har ikke nogen viden om at Kenneth Kristensen nogensinde har besøgt FredsVagten med henblik på en dialog om hvordan vi sammen kan løse situationen så vi igen "præsenterer Danmark" på en god måde. Nemlig human og anstændigt, med respekt for folk og andre kulturer.

Mit svar kom dog ikke ud i de store opinionsdannende medier. Til gengæld hørte vi aldrig siden noget til den unge hedspore Kristensens forslag. Jeg gætter på at han er blevet kaldt ind til mor Pia og har fået en reprimande: Du rører ikke dem dér nede!

Samtidig med at vi protesterede mod deres vanvittige politik, legitimerede vi jo magten; deres hykleri om vores gode værdier demokrati og ytringsfrihed. Se bare hvad man kan i Danmark. Hvad der er tilladt... frihed! jubii. Ja lige til man for alvor kommer dem på tværs. Således måtte vi jo på en måde æde vores rolle som den harmløse nar der tør fortælle kongen sandheden. Ufarlig. Og dog fastholde at de egentlig ikke ved hvad vi er. At vi måske trods alt er det sommerfuglevingeslag i Singapore der initierer storm i Nordatlanten, ifølge kaos-teorierne. Og at græsset gror selv om man ikke kan se det.

Da nu ungdomsformanden således måtte æde sit markante udspil, besluttede DFU at lave 'Frihedsvagten' i september, hvor de ovre ved statuesoklen flagede med dansk, engelsk og amerikansk flag til støtte for terrorkrigene. LOL, de holdt i ganske få dage, men jeg nåede dog fornøjelsen at drille Morten Messerschmidt som stod der en dag jeg havde vagt. Tsch tsch – ufredeligt at drille ham. Han prøvede den venlige repressive tolerance men jeg kunne ikke la være med at grine af deres håbløse forsøg... nogen siger de kun holdt i 3 dage LOL.

GO'AFTEN DANMARK

Med udsigt over Hovedbanegårdens storslåede hal sad 29. juli Thorleif, Rikke og jeg i 5 minutter og fortalte om vores forhold til og om FredsVagten. Nedenfor i hallen, i kameraets vinkel, stod en flok fredsvagter og svingede med flag. Det eneste jeg husker er at jeg sagde at jeg har verdens bedste kone, og så protesterede Thorleif; at det har han, hvorefter vi blev enige om at det så måtte være en delt førsteplads ;-)

SEPTEMBER 2004

PH er ved at montere et nyt banner til samvirke med det gamle 'Krig ER Terror'.

Der rejste sig en sproglig diskussion om det ikke burde være 'muligt'. Men jeg mener det er korrekt da det knytter sig til 'fred' og ikke til 'er'. Tillægsord – ikke biord. I al fald har vi haft det i den form siden... bortset fra at dette første banner med den smukke blomst desværre forsvandt meget hurtigt.

Længere henne ser vi Håbets Ild der er ved at brænde igennem. Det er når der er kommet vand i, som lægger sig i lommer nede i paraffinen og suges op i vægen, hvilket betyder at flammen bliver svag og sygelig. Så lægger man en lille bomuldsklud ned om vægen som således får et meget større brandpotentiale. Meget snart begynder vandet at koge hvorved vanddampene virker som væge for paraffindampene og det kan sprutbrænde helt op i næsten en halv meters højde – hvis man er heldig ;-) lige noget for den lille pyroman. Derefter bliver der så varmt i spanden at det brænder uden væge fra hele overfladen – det er det stadie vi ser her.

HEALING FOR FRED

11. september 2004 arrangerede nogen Healing for Fred på slotspladsen. Jeg blev inviteret som taler og prøvede at finde ud af hvordan FredsVagten forholdt sig til det lidt mere okkulte; healing. Dog var det ikke så svært... det er ligesom med græsset... man kan ikke vide om det virker for det kan ikke lige ses. Det er ikke som vestlig medicin hvor vi vil ha noget der virker... NU! Og så er vi mindre interesserede i at det oftest kun er symptombehandlende, hvor 'østlig' medicin

griber ind i de dybe lag og tenderer mere mod at fjerne årsagerne. Det kan bare ikke erkendes empirisk, og så tror vi sgu ikke rigtig på det. På samme måde har vi det med krigen; nu smadrer vi deres samfund så kan de bedre bygge en ny struktur op på ruinerne. Det bestående er så sejt... man kan ikke rigtig erkende fremskridtet.

Så lad os få noget healing – freden kommer som bekendt indefra.

Det var dejlige dage for FredsVagten når der var afbrud i den daglige trummerum, når nogen arrangerede noget på slotspladsen... selvom vi så også bare var 200.

SOCIAL FORUM 2004

I månedsskiftet fra september til oktober var årets Social Forum på Christiania og Christianshavns Gymnasium. FredsVagten holdt et 'fredsrum' på gymnasiet hvor vi havde forskellige møder mm. Jeg konstaterede at det er ikke kun FredsVagten der ikke kan tiltrække masserne. Hele det gode mangfoldige arrangement led af ikke at ha en adækvat mængde gæster. Det var alle aktivisterne der primært måtte besøge hinandens møder, foredrag, boder mm, hvilket selvfølgelig afstedkom at alle

disse gode intentioner og planlægninger var kun småt besøgte. Skønne spildte kræfter, og dog nødvendigt for at holde dampen og håbet oppe. Men hvorfor kommer folket ikke? Der kommer 300.000 når der er åbningsfest i Fields... jeg siger ikke mere.

Jørn Ove var begyndt at gøre sig i PACE-branchen.

Han havde lavet denne bod i et hjørne af Den Grå Hal, men ligesom med alt andet var den kun småt besøgt og der var ikke meget afsætning.

Vi havde dog et par relativt velbesøgte arrangementer i vores fredsrum og i al beskedenhed en god weekend trods manglende publikum. Resignationen vil vi ikke tale om, men i stedet, som alle andre der vil overleve, glædes ved det der var istedetfor at græmmes ved det som ikke var.

Lørdag aften skulle der så være fest i Den Grå Hal.

Da vi kom derover ved 6-tiden viste det sig at den store scene stod tom. Et eller andet velkomstmusik var ikke dukket op – eller hvad det var. Den tomme scene provokerede mig som lige havde skrevet en sang på Bob Dylans gamle tema; The Times are A'changing, som jeg tænkte var højst relevant i sammenhængen:

TIDERNE SKIFTER

Kom samles gode folk fra land og rig',
se vandene stiger mod storm og krig
se skyerne tårner sig højt som skrig,
så vågn op før solen forsvinder.
Vi må hell're sig' fra mens vi har nogt' at sig',
gør dig fri, tiderne skifter.

Og friheden kører i olie som smurt,
dem der ikke har olie blir slet ikke spurgt.
de ka bar' holde kæft – det er surt lille Kurt,
når du slet ikke har nogen penge.
Så sig fra hell're førend du drukner i lort,
få det gjort, tiderne skifter.

At vejret skal trækkes er nog't alle ved,
det'e det første behov som vi fødes med.
men ska man da derfor slipp' gratis af sted (?),
iltafgift burd' vel ku' etableres.
Ta du hell're en rigtig dyb indånding du, for det'e nu, tiderne skifter.

Vand er det næste behov som vi har,
det skal løbe og renses i jordlagets kar
en gave fra jorden som bar' altid var,
men det'e slut nu når giftene siver.
Så sig fra - kræv grøder som bær'dygtigt bar, gør dig klar, tiderne skifter

Ja det'e NU vi skal rejse os, NU vi ska find',
nogen nygamle dyder i sol og vind
noget enkel livsglæde, en rødmosset kind,
og et sind der smiler til dagen.
Sluk tv'et - nægt at lukke deres hjernevask ind, rens dit sind, tiderne skifter.

Moralen er enkel; det'e lissom en struds,
spark i røven får den der har hod't i en busk
den der luller sig ind i velfærdens rus,
og VIL tro at alting bar' fungerer.
Men alarmklokken ringer; de højeste hus', sank i grus, tiderne skifter

....
Ja alarmklokken ringer på højeste blus, alle mand af hus, tiderne skifter.

© Bo Richardt
Espergærde sep. 04

Melodien/sangen kan høres på <http://bludo.dk/bo/egne-sange.htm>, men kan også synges på førnævnte Bob Dylan-melodi. Jeg havde min guitar i hånden fordi jeg havde spillet ovre i fredsrummet. Vidste ikke lige om jeg turde... spurgte fagforeningsmand Jens Borking; god autoritet synes det mig. Han synes det lød som en god idé. Okay, således moralsk bestyrket gik jeg hen til lydmanden og bad om en ledning til guitaren og en åben mikrofon. Han må ha syntes jeg virkede autoriseret for han etablerede det ønskede uden indvendinger, og så entrede jeg scenen mens festgæsterne arriverede i en lind strøm. Der sang jeg min sang for første gang. Inden jeg var færdig stod kommissæren ved scenekanten og kritiserede mit autonome initiativ men accepterede dog at jeg lige sang færdigt. Da jeg sluttede fik jeg bifald og råb på flere sange, men måtte beklage at arrangøren stoppede mig. Og så stod den scene igen tom. Jeg blev af kommissæren belært om at man ikke bare sådan kan ta scenen. Hvem der må spille er et spørgsmål om nøje politiske afvejsninger mellem arrangørerne af forskellig partipolitisk observans. Jeg tilhørte ikke nogen af disse fraktioner, men måtte alligevel ikke. Det er dybt godnat efter min mening; politisk korrekt så det gør ondt i tæerne. Kontrol. Men naturligvis må jeg samtidig erkende at det er kommissæren der 'ejer' den scene; han har arrangeret at den eksisterer. Uden det havde jeg jo slet ikke haft noget at træde op på.

EFTER EFTERÅR KOMMER VINTER, VÅR... ÅR EFTER ÅR, SOMMER FORGÅR

Der sker ikke meget, men der sker til gengæld alt det uarkiverede som er hverdagen med alle gode fredsvagter som opretholder denne platform og som ikke bliver adækvat nævnt i denne beretning om mit specifikke syn på sagen. Vagtskifte-bogen har sine små anekdoter, der er en halv million anekdoter, mens dagene bare går. Det bliver vane igen. Den stædige fredsvagt-kreds har taget det til sig som en livsstil.

ZONE-X, DK4-DEBATPROGRAM

Jeg, som edderkoppen i midten af spindet, havde dog den gode oplevelse at komme i fjernsynet ultimo oktober. Et x-formet bord, hvor vi var 4 debattører. Her var jeg i selskab med honoratiories som Venstres Troels Lund Poulsen, som jeg ikke ville gi hånd... helt ærligt!, Socialdemokratiets Jeppe Kofod og Mellemøst-ekspert Michael Irving Jensen. De tre herrer var i mørke jakker, jeg i ternet skjorte. De stod pænt med hænderne foldede på bordet foran sig (jeg formoder det er en spindoktoreret attitude), jeg var 'arme og ben' i min argumentation. Studieværtinden mente efterfølgende i en udveksling at jeg svækkede min sag ved at blive aggressiv. Jeg forbeholder mig at vrede er ikke det samme som vold. Jeg sagde fx til TLP at han ikke kan se fordi han har blod på brillerne... det var godt nok udenfor 'referat', men det chokerede hende angiveligt. Det kan jo kun være fordi hun fortrænger hvad krig egentlig handler om. Og at folk der vælger at overfalde andre folk, endda på et sygt falskt grundlag, ikke er hæderværdige, og ikke skal behandles med respekt for deres bærede positioner som lakajer for en krigsgal magtelite, herunder TLP's egen formand; statsminister Fogh.

Apropos, skal jeg lige indskyde, at jeg nogen gange klæber fast til folk på vej over pladsen – hvis jeg måske er ekstra frustreret over hykleriet og fårenes brægen. Og måske synes nogen/nogle forbigående er arrogant afvisende overfor mit budskab om eftertænsksomhed. Så snakker jeg vedvarende aggressivt om hvad deres holdning betyder for uskyldige folk der må dø og lemlæstes.

- Vil du godt lade os gå i fred!, siger de så indignerede.

- Gu vil jeg ej!, svarer jeg lisså indigneret: Hvorfor skulle I, der går ind for at bombe andre folk, dog ha lov til selv at gå i fred!

Men til sidst må jeg vende om, og ved jo også godt at jeg overskrider FredsVagtens grundlag om at møde folk med fred. Og ved også godt at de har systemets ret til at forlange fred selv om de går ind for krig. Men nogen gange bare pibler det ud af ørerne med harme.

Jeg rev TLP uzbek-krigsherren Dostum i næsen. Havde nylig set dokumentaren Convoy of Death (søg på google) hvor denne Dostum, der er en af vores venner i Afghanistan, var ansvarlig for at myrde mange unge taleban-fanger på den mest brutale måde. TLP svarede udenom, jeg afbrød – vi stod lige ved siden af hinanden – og insisterede på mit spørgsmål. Og igen. Så briefede jeg lige billedet af 70 unge mænd i en standard industricontainer lukket inde uden luft, uden vand i ørkenen under en bagende sol. Dø en rædselsfuld død! Nej det er svært at trykke venlig hånd med én der lukker øjnene for sådan en brutalitet. Og i praksis støtter den; krigsherren Dostum er vores ven.

Bagefter var det påfaldende at mine fredsvagt-kammerater syntes jeg gjorde det godt, mens 'civilister'; kolleger, familie, venner syntes jeg tabte med min pågående følelsesladede stil. Spindoktorerne har jo lært os at en god debat er saglig... ja, for så styrer de begavede kynikere der kan vride ordene så man ikke kan se virkeligheden. Jeg satsede bevidst på at trænge igennem med nogle følelser, noget satme ærlig og velment indignation. Folk får smadret deres liv og samfund, mens vi venligt og sagligt diskuterer krigens 'nødvendighed'.

SKILTENE VED MUREN

19. januar 2005

Som nævnt vandt vi efterhånden hævd på vores 'natlogi'. Vi var meget opmærksomme på at det stod pænt, og vi var blevet en så fast del af inventaret at Borgens faste stok vel knapt længere bemærkede vores anarkistiske placering. Skoleklasser og andre turister kunne gribes i at standse op og se lidt på opslagene, men de havde jo ikke noget med det at gøre i øvrigt.

Af og til kunne det ligge spredt når vi kom om morgenen, fx november 2010. Det var noget arrigt rod. Alt for tilgængeligt for et rodehovede, en klunser eller en politisk opponent.

Det kunne være vinden, der susede rundt i hjørnet og pressede sig sammen for at komme gennem Kavalergangen, der havde smidt skiltene rundt. Men nogen venlig sjæl havde nødtørftigt rejst det op igen... den forreste satellit står på hovedet. Faktisk må vi anerkende små pip fra Borgens vagtfolk om at de af og til har sat det på plads. De udtrykker respekt for vores stædighed og passer lidt på vores ting. Vi taler hyggeligt når de er ude for at ryge. Jeg gætter på de en dag vil komme til at savne de år hvor der var fredsfaner på pladsen hver dag.

TAK

Mange anekdoter, som sagt, må jeg springe over – og igen undskyldte til jer som ikke når at blive nævnt for jeres indsats. Jeg er klar over at når jeg nævner de muligheder FredsVagten gir, er det ikke alle os fredsvagter der har gå-på-mod til at konfrontere skoleklasser, politikere og medier. Vi har hver vores stil, og ingen bliver nogensinde bebrejdet eller 'taget i skole', men kontakten til medierne er meget min bold.

DR/VITA

Gå-på modet fik mig til januar 2005 at foreslå mig selv; fredsvagtens 'bagmand', som emne til P1-VITA og således blev det da at jeg en dag primo februar sad med Mette Starch i et lokale ud til Rosenørns Alle og samtalede om FredsVagten og mig selv. Det blev til 2 udsendelser; fredag 11. februar om FredsVagten og mandag 14. februar om mig og min baggrund. Jeg fik efterfølgende pænt meget god respons; fanbrev fra fredsvagt Kirsten som også hilste fra Julie Brabcova (fredspostkortet marts 2003 – nævnt i vol.1) En anden gammel freds-bekendt sagde at jeg var 'meget troværdig', og det må vel være den bedste ros jeg kan få. Min gamle mor var glad for at jeg havde fremhævet min længst bortgangne morfar som forbillede. Og min far er bare glad for at jeg trodser autoriteterne ;-)

Jeg håbede selvfølgelig at en sådan optræden i medierne, som jeg efterhånden var vant til, ville reklamere for FredsVagten så der måske ville melde sig nye medlemmer, men må indrømme at det var svært at måle en effekt, således også på det politiske niveau.

Og selvfølgelig var jeg generelt interesseret i at udbrede budskabet, og i at blive kendt. Jeg ville gerne op i snobbekategorien, for det er jo oplagt at det er der medierne henter budskaberne. Man skal være 'kendt' før Sofajensen gider høre efter. Og i vore dage hvor det bliver stadig mere udbredt at være kendt for at være kendt, betyder dette snobberi naturligvis endnu mere. Det er en svær balance, for der må samtidig ikke være noget sell-out af budskabet. Jeg har sådan set kun én mulighed; at være ærlig... hvad de så bruger det til, det kan jeg ikke kontrollere.

DEMO MED LASTBIL, MARTS 2005

Til årets Irakkrig-demo fik vi arrangeret at låne en lastbil fra Christianias gartnergruppe. De kvitterede for vores gode indsats med at gøre det kvit og frit. Jamen ... tak!

Den udsmykkede vi og lejede generator og anlæg af LydLeif. Så prøvede jeg igen noget nyt; sad hele vejen fra USAmbassaden til Christianshavns Torv oppe på ladet og sang mens jeg så ned over den solbeskinnede demo der sang med. Fru Betina var med denne dag og sad sammen med mig oppe på vognen – og frøs! Jo, det var godt nok solskin, men koldt oppe i vinden. Godt jeg havde husket de fingerløse vanter.

Jørn Ove havde lavet PiiSarT banner til dagen

SALTMARCH APRIL 2005

I april blev FredsVagten kontaktet af folk der ville ihukomme Gandhis berømte saltmarch. Det blev til et beskedent arrangement på pladsen i samarbejde med en svensk organisation, hvor blandt andre Martin Lidegaard talte. Jeg benyttede lejligheden til at erindre denne om at vi havde været på skiferie sammen engang da han kun var 10 – 12 år, idet jeg i mange år var ven med hans storebror Øjvind efter 3 år i gymnasiet sammen.

Efter ceremonien på pladsen gik vi til Christianshavns Beboerhus og holdt en sammenkomst. Her gav jeg et par numre, blandt andet den helt nyskrevne

USA ud af Verden

De slår ihjel hele tiden, jam'n hvad sker der for dem, dær!,
Fører krige når de rige, vil ha dækket der's begær
Så det de kalder frihed, er sølet til i blod
Blod't fra nog'n der ingenting :|
Blod't fra nog'n der ingenting forstod.

De råbte: Guds Eget Land!, indianere forsvind,
I har haft det længe nok, og I ejer ikk' en pind
Så nu'e det vores frihed, at købe det vi kan
Vi har et papir der si'r :|, Vi har et papir der si'r: Vort Land!

Og vi ka li de bananer, som de har derved' i syd,
Og de fattige skal plukk' dem, vi vil ikke hør' en lyd
For når vi gir dem frihed, så ska de være glad'
Markedet vil ikke ha :|, Markedet vil ikke ha ballad'.

Hallo! Imperiet bestemmer, gør som vi har sagt,
Hvis vi ikke får vor's vilje, jam'n så tager vi den med magt
For det'e den sande frihed, at gø når man vil gø
Og hvis du ikk' forstår det du :| /2. gang 'nu',
Ja hvis du ikk' forstår det så dø.

I USA har de dødsdom, hvis du begår mord,
USA som stat / system er da dømt ved rettens bord.
Sig nej til deres frihed, og boykot der's forbrug
De fordømte fedmefede :|, De fordømte fedmefede trug.

Ud med de gamle mænd, som styrer Gaiamor,
Vi vil høre livets stemmer som et stort harmonisk kor.
For det VI kalder frihed, er kærlighed især
Til livets blå mangfoldighed :| /2. gang rød',
Til livets grøn'n' mangfoldighed som bær.

© Bo Richardt
Espergærde april 2005

Den kom sig af at Ron Ridenour, den gode rabiater kompromisløse aldrende amerikanske journalist, ved en tidligere lejlighed sagde til mig at jeg skulle skrive en sang på det tema; ikke noget 'Yankee Go Home', så laver de sgu lisså meget ballade stadigvæk. Nej, UD af verden! For helvede!, (amerikansk accent), det er imperiet vi taler om! Jeg var meget enig og fik således i inspirationens lys brygget ovenstående sang sammen. Den mødte en del kritik fra folk der mente/mener at det kan man ikke tillade sig. Jeg mener at det er fordi de ikke skelner mellem staten og folket. Det er jo ikke amerikanerne jeg ønsker ud af verden, men deres politiske definition som tillader dem at være et imperium.

Dog, det må jeg indrømme, kan jeg ikke helt sige mig bort fra osse at ønske amerikanernes kultur ad Hekkenfeldt til. Det er en kultur der baserer sig på at løse problemer med vold. Og hvordan kan man skille amerikanerne fra deres kultur. Jo, jeg ønsker dem 'ud af verden'. I betragtning af deres globale rolle.

Så kommer en dag en fredskunde frem og spør lige ind i min tvivl; vil du hellere ha kineserne som global supermagt? Jeg forstår... amerikanerne er trods alt vores 'familie'. Kineserne er en helt anden kultur. Man ved hvad man har.

26. april 2005

Trekanterne er væk. Vi tog dem ind til renovation i Folkets Hus hvert forår, reparerede, malede og shinede op. Så måtte flagene stå så godt de kunne. Også Borgen var jo ved at blive shinet op, og nu var stilladset efterhånden kommet hele vejen rundt. Thorleif holder fanen.

PiiSarT

Doris og Jørn Ove – som senere fik kendenavnet Jojo – her til FredsFestival ved og i Karensminde Kulturhus i Sydhavnen maj 2005

Han fandt sin niche i Fredsvagtens regi og begyndte at male/designe billeder, bannere og flag mm.

"Vælter Verden eller Vinder Freden"
Af Kirsten Torp
Udstillet i marts 2006

I perioden marts 2006 til december 2007 udstillede Galleri Piisart "Månedens Billede" ved Fredsvagten på Christiansborg Slotsplads.

<http://www.piisart.dk/>

Flot initiativ.

Oveni var det også ham der fandt frem til hvor i Italien vi kunne købe de smukke flag en gros.

En dag malede han det kinesiske Hre Ping ~ Fred, der i årevis sad opspændt mellem flagstængerne og hidkaldte de kinesiske turisters interesse.

Det er desværre forsvundet sidenhen... eller jeg ved i al fald ikke hvor det er blevet af i al sin vejrbitte falmethed. (Måske er det mellem det grej vi overlod til Bymuseet)

Jørn Ove 'debuterede' med en udstilling til den første sydhavnske FredsFestival på Karens Minde 21. maj 2005

Jamen det er da for flot. Når jeg spørger mig selv om FredsVagten har været umagen værd...

For år tilbage henholdt jeg mig til noget Thorleif (billedet), denne elskelige ældre herre, sagde engang; at FredsVagten var den bedste medicin for hans psykiske sygdom.

I sit lune kalder han mig 'Kim il Bo', så kalder jeg ham 'Mao tse Thorleif', (selvom han har mere ret deri end jeg ;-)

Jørn Ove er desværre ramt af alderdom og omsorg for en af sine nære, så han er ikke meget med os mere, men sørger dog for at Verden På Gaden www.verdenpaagaden.dk kommer op på 'skibet' i A3. Og det er altid hyggeligt når gamle medlemmer af kredsen kigger forbi.

BUSH – BÅTNAK'HÆTTEN

5. og 6. juli 2005

Bush; magtens inkarnation, skulle komme til Danmark og fejre sin 59'ende fødselsdag 5. juli med royal lagkage på Fredensborg Slot. Det kan man vel byde sin mest loyale vasal Anders – you're my best friend! (Augh – min brækspand) Den lokale enhedsliste-mand i Fredensborg-Humblebæks byråd; Arne Lund, havde det fair synspunkt at når Bush var i hans hjemkommune, så ville han møde ham med en protest. Arne henvendte sig til Fredsvagten fordi, som jeg opfattede det, han mente vi ville være et bedre kort som arrangør, end den lokale enhedsliste; vores gode apolitiske brede ry. Fair nok – accepteret, og med Arne som praktisk arrangør blev det da således at en del fredsvagter tilbragte natten på torvet i Fredensborg, hvor vi kunne høre helikopteren komme om aftenen mens vi sang fredssange. Det var meget symbolsk. Vi var 20 mennesker, os selv, der overhovedet opdagede vi var der, men vi havde en hyggelig nat med fakkellys og fællessang. Sov lidt på skift.

Connie, der bor i Fredensborg; dengang tæt ved torvet, sørgede for varm aftensmad. Ulla Sandbæk holdt en smuk tale, vi sang alle om aftenen Kringsat af Fjender, og Ulla Røder forsvandt... det viste sig hun var taget af politiet; den terrorist (suk). Og om morgenen gik vi ned til afspærringerne og det enorme politiopbud der er nødvendigt for at passe på den frie verdens leder, fremvisende vores fredsflag og jeg sang 'USA ud af Verden'. Der opdagede jeg at den var for provokerende selv for en enhedslistemand med flere. Igen sådan set lige meget for kun vi selv hørte den i al den morgenluftige akustik, eller mangel på samme.

Bag eskorten, udenfor øjesyn, kørte Bush i sin limousine-kortege, blandt andet på en blokeret Helsingør-motorvej... morgentrafikken var totalt spærret... helt ærligt, hvad kostede den fødselsdagslagkage.

Så brød vi op og gik hjem. Jeg var på tandemcykel fordi jeg havde haft Anja med derovre om aftenen, og senere kom Betina med toget. De tog hjem igen om aftenen.

Da jeg kom hjem ved ni-tiden havde jeg ikke tid til at indhente noget manglende nattesøvn. Havde prøvet at lægge mig inde i indkøbscentrets entre som flere andre, men kunne ikke sove.

Ved middagstid begyndte dagens Bush-demo ved USAmbassaden.

Jeg havde tirsdag eftermiddag på tandemmen på vej over mod Fredensborg snakket et par gange med Anne Marie Helger i mobilen om hvem der skulle repræsentere FredsVagten til denne demo. Der var en uenighed mellem Dorte Grenaa og mig. Hun var ikke længere at regne som aktiv fredsvagt, syntes jeg, mens hun påkaldte sig retmæssigt alles lige ret. Hendes rolle i sammenhængen var at hun var mor til den berømte ministermaler Lars Grenaa, og Helger kunne meddele fra forhandlingerne at Kim Larsen ikke ville spille for ministermalerne, mens han gerne ville spille for FredsVagten. Så mente jeg at ordet måtte tilfalde mig på den aktive fredsvagts vegne, og ikke Dorte som 'frafalden'. Jeg dribblede igennem men følte bagefter at jeg havde tabt en god allieret. Og dog måtte hun vel indrømme at jeg frem for hun havde ret til den bold.

BUSH DEMOEN

Så jeg havde ikke tid til at sove. Jeg samlede mine ting, herunder den orange Guantanamo-kedeldragt Jørgen havde lavet... tak for den.

Jeg plastroede den til med fredsvagt-badges og var klar til dagens demo. Billedet er taget af Anja hvor hun sidder i sin kørestol ude på Dag Hammerskiølds Allé mens Birte ser på.

Anja måtte acceptere at andre skubbede hende, thi jeg gik med min guitar baglæns og sang for. Og desuden var der et lokal-tv-kamerahold på. De havde besøgt os til forberedelserne ude i Folkets Hus i Stengade, og nu var de med os hele vejen.

Om det blev en okay dokumentar... kan jeg selvfølgelig ikke vurdere ;-) da den handler primært om mig.

Her så vi igen hvordan det er at komme ind til fredspladsen når den er druknet i et menneskehav, helt ude i krydset kan det selv for en garvet fredsvagt være svært at orientere sig. Pladsen taber sit geografiske perspektiv. Men flagene er der – fixpunkt. Og denne dag lige foran scenen, der ellers oftest er i den anden ende, så vi fik Kim Larsens Midt om Natten, spillet til FredsVagtens ære dunket lige ud på fredspladsen. Aldrig har den dunket så godt: *du du du du . daduda du du..... du du, du du . daduda du du... Strisserne kom før vi ventede dem...*

Bagefter skulle FredsVagten på scenen og modtage hyldesten. Jeg spurgte Kim på trappen om han ikke skulle ta og skrive en sang til/om FredsVagten. Han svarede ikke og jeg har ikke set den endnu. Vi venter også på en støttekoncert i betragtning af nogle konsensus-kritiske kommentarer den gamle hankat kom med i forbindelse med en cd-release. (var det foråret 2010? Tiden bare går)

Således vrimlede samtlige tilstedeværende fredsvagter op på scenen og Anne Marie Helger delte fredsliljer ud mens jeg holdt en brandtale for et sommertilbud; 5 fredsvagter inden udgangen af august, idet det er som et godt musikstykke... ikke lige præcis nogen døgnflue, vel. Og fik de 20.000 til at råbe med på et slagord:

Rar barbar går grøn agurk

Boo Boo Bush, den skurk

Vi havde store hesterabarbere som en slags parasoller... men de mistede hurtigt spændstigheden, så her kunne vi ikke længere visualisere os som rare barbarer.

Såvidt jeg tror afstedkom min brandtale ikke megen respons ud over den umiddelbare hyldest fra den forsamlede folkemængde. Der var ikke nogen der ville lære FredsVagtens smukke men svært tilegnelige 'musikstykke'. Det er sgu lige meget, skønne spildte kræfter, selv om det da heldigvis er sjovt i sig selv at stå der i den dejlige flok af gode fredsvagter og råbe ud over masserne.

Jeg skal ikke undlade at takke Himmelblåfonden for efterfølgende donation på 5.000 gode inflationssikrede danske kroner til vor videre færd.

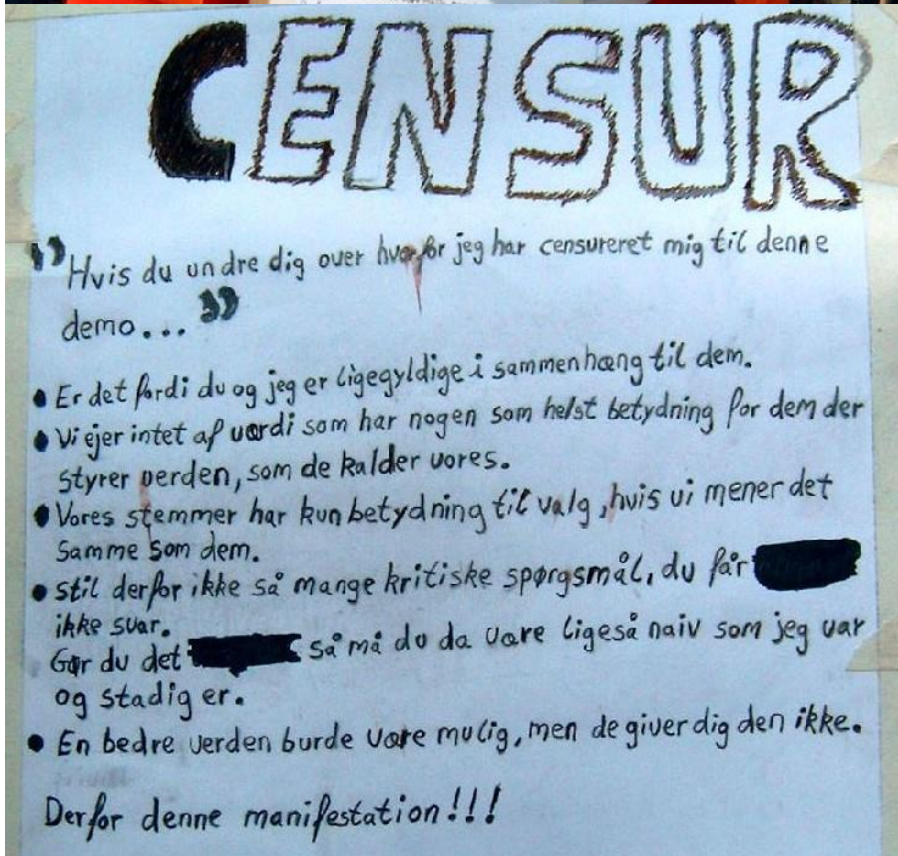
HVAD SKAL MAN SIGE

Morten havde således i virkeligheden dagens måske kraftigste budskab:

Det er oplagt at han 'sagde' meget mere på denne måde

Så gik vi hjem. Jeg var godt nok træt efter et hektisk døgn, men takker Arne von Humlebæk Lund for at inddrage Fredsvagten i sin plan.

Og Kim Larsen for sangen og donationen, selv om jeg var uenig i hans vurdering; at malerdrengene ikke fortjente en hyldest.

INGENTING og 9/11

Året gik. Vi orkede knapt nok markere års-rundingen i rutinen. Vinteren kom med både jul og nytår og vi holdt stand hver eneste dag, selvom der var Intet Nyt fra Vestfronten. Jeg faldt en dag over en video på nettet: Pentagonstrike, og pludselig gik det op for mig at det var sandt hvad rygterne hviskede: det kunne umuligt være et stort passagerfly der havde ramt Pentagon. Det stred mod enhver spontan betragtning og umiddelbar logik; ingen vragester af betydning, hullet i muren ikke stort nok til afstanden mellem de tonstunge motorer, etc

Det bragede uimodståeligt ind i underbevidstheden da jeg først havde accepteret præmissen. Jeg havde godt nok før modtaget links og set at nogle New Yorker-brandmænd fortalte om eksplosioner i tårnene. Jeg afviste det som usandsynlig og glemte det igen. Accepterede fortsat den officielle opfattelse, men i november 2005 ændrede jeg synspunkt og begyndte at søge efter mere information. Det bragte mig til bogen Det Nye Pearl Harbor af den californiske professor emeritus i teologi og filosofi David Ray Griffin. Den læste jeg med en stigende følelse af at det var endnu værre end jeg troede. Og da jeg var færdig måtte jeg læse den igen for at få dokumentationen sat op i et excel-ark.

Jeg VED ikke hvad der er sket. Men Griffin dokumenterer grundigt at en granskning af begivenhederne og af den officielle forklaring efterlader 'alarmerende' spørgsmål.

Det er oplagt at Bush-regeringen holdt noget skjult som pegede på dem selv, og ikke desto mindre lagde vi deres skyldsudpegning til grund i accepten af nogle radikale udenrigspolitiske træk; læs terrorkrig.

SOCIAL FORUM
FEBRUAR 2006

Når vi henlagde Fredsvagten til anden adresse, skrev vi et skilt som stod permanent fremme ved rotunden. Grejet bragte vi – i dette tilfælde – til Frederiksberg Gymnasium. Det var rigtig koldt vinterhøjtryk den weekend.

Her begyndte jeg så småt at agitere for en ny og mere uvildig 9/11-undersøgelse, idet jeg dog overfor folk påpegede at det var min personlige og ikke FredsVagtens holdning at tro på de såkaldte konspirationsteorier. Her kom Mikael Eriksson og agiterede for sit flotte glittede magasin Logos ved at dele ud af nummer 3/2005. Forsiden havde et billede af de brændende tårne og henvisning til en artikel 'Var 11. september planlagt indefra?' Den opsætning faldt som en solid bekræftelse til min nye bevidsthed om at det var en sag med et gryende fantastisk politisk potentiale.

På et af Forums panelmøder deltog Jørgen Dragsdahl, stærk journalist som jeg huskede fra min ungdoms Information, USA-kender... ja ham måtte jeg høre hvordan han så på det. Det var jo helt svimlende for mig at jeg selv gennem 4 års vedvarende fokus på USA's terrorkrig ikke havde gennemskuet hvor hul den officielle forklaring var. Da jeg først indså hvor let det var at indse, tænkte jeg at det måtte ligge lige for, at mange andre også bare lige skulle hjælpes på gled for at indse det. Og i den proces var jo en koryfæ som Dragsdahl en vigtig potentiel allieret. Jeg skulle blive klogere.

Straks mødet sluttede var jeg på ham, først blandt forskellige der også ville tale med ham, men han pissede mig totalt af og vendte ryggen til for at tale med en anden. Hallo!, jeg gik rundt om ham og brød ind. Men han verfede mig væk med nogle rendestensbemærkninger om naive konspiratorikere, uden at ta stilling til det jeg fremlagde. Jeg blev godt nok indigneret og skældte ud til hans ignorante ryg. Og sidenhen fik jeg lejlighed i Arne Hansens freds- og flygtningenetværk at diskutere hans motiver for denne behandling af en gammel fan, som rejste et seriøst spørgsmål. At JEG ikke havde indset løgnens omfang var pinligt, men tænk at være en anerkendt USA-ekspert og professionel kommentator. Hvis han nu skulle indrømme pointen ville han jo undergrave sin position. Og hvis han allerede vidste det dalede ligeledes hans stjerne når han som højprofileret meningsdanner ikke havde forfulgt emnet adækvat. Jo det er vel klart han blev vred.

Til dette Social Forum havde Jørgen sat en del ambitiøse aktiviteter i gang. Jeg blandede mig ikke og ville ikke ta ansvaret for noget. Det steg Jørgen over hovedet så han blev mere og mere desperat for at vi skulle gøre det til et fælles fredsvagt-projekt. Men vi anarkister havde hovederne fyldt med hver vores eget, og ikke rum til at slutte op om Jørgens ideer. Så han gik ned med det. Det fes ud.

Jeg var ret irriteret fordi han ikke dukkede op og tog ansvar for de møder og hvad det nu var han havde sat i søen i FredsVagtens navn. På den anden side var der igen flere seminarer, workshops og debatmøder end der var deltagere til, så det var sådan set ikke noget stort savn at vi aflyste.

T-ERROR-IST T-SHIRT

Til årets Irak-demo 18. marts havde vi endelig fået de nye t-shirts på banen. Jeg brugte Anjas kørestol som transportvogn og havde en hel papkassefuld med.

Her er det Jens der beundrer det nye design som jeg er ved at montere, mens vi samler gruppen op på FredsVagtens faste mødested på hjørnet af Stokholmsgade og Dag Hammerskiølds Allé.

Det var uundgåeligt at vi kom i kontakt med Tvind-folk der også var seriøse modstandere af terrorkrigenes vanvid og falske dagsorden. Således blev jeg af Inge Ballegaard inviteret til Lindersvold på Stevns til et foredrag for et hold internationale elever.

Jeg ved ikke hvad vi skal gøre, og mit engelske er i øvrigt ikke så godt at detaljerne bare glider rent ind. Desuden er der det ustrukturerede som gør at jeg bare siger hvad der falder mig for. Jeg har prøvet at tænke det igennem, men kan ikke lave en plan jeg kan følge. Her er jo en power-point meget behjælpelig til at holde en tråd, men den bliver nu også ganske tilfældig. Og dog føles det sjovt og okay. Der er simpelthen så meget at sige at det bare kører som en paternoster ;-). Jeg fik ikke noget for det pekuniært, men en god dag på landet, se en smuk herregård, få lidt indblik i Tvinds meritter anno 2006, noget god almuemad og hyggeligt samvær med Inge, der vidste at Ingolf – min gamle hold-, gruppe-, bus- og kollektivkammerat – var skoleleder i Magleby nede ved Skælskør. Vore veje skiltes i sommeren 77 som rygende uvenner.

Han ringede en februardag i 2009: Hej det er Ingolf!, og inviterede mig til at holde foredrag på hans skole. Og i samme moment, hvor vi altså ikke havde haft kontakt i snart 32 år, inviterede han mig på skitur til Gudbrandsdalen i Norge, nærmere betegnet Hornsjø Høyfjellshotel 15 km fra Hafjell; det store skianlæg fra Olympiaden i 94. Jeg var forbløffet – nåhja vi var vel blevet voksne i mellemtiden, tænkte jeg i bussen på vej til det spændende møde på Skælskør Station. Og jo... det var en god oplevelse. Min gamle ideologiske fjende viste sig at være en afslappet mand, med nogle rigtig gode idealer om at gøre noget for de svage, om at udvise respekt for sine medmennesker og dele ud af sit overskud. Foredraget blev honoreret til FredsVagtens Venner, og mig gav han altså en skitur.

Herlige dage hvor det eneste jeg skulle yde var en aftens fællessang, og kontrolopråber ved den traditionsrige banko den sidste aften hvor der var slik og cola i tonsvis. For det fik jeg 4 dage ned over pisterne i vedvarende blødeste nysne sammen med forskellige unge.

Jeg var helt på hælene. Min gamle uven viste sig at være blevet en skoleleder med en solid naturlig autoritet. Med blød hånd styrede han en for mig at se meget velfungerende skole. Det var 'vanskelige' elever som opførte sig ganske frit og dog respektfuldt overfor de fastsatte regler. Og så gav han mig denne tur kvit og frit. Hvorfor? Jeg ved det ikke helt – det ligger i hans egne lønkamre. Jeg gætter på det var en cadeau til mit fredsarbejde. At han måske også, på trods af den åbenbare hvilen i sig selv, fik en glad følelse af at jeg, trods vores meget forskellige livsstrategier og deraf uvenskab, viste mig også at holde fast ved den politiske moral vi følte dengang – vi var nok for unge til at indse hvad vi havde tilfælles. For mig repræsenterede Ingolf et tøj jeg måtte slå mig fri af; Tvind-ideologien. Og så var det SÅ dejligt at se hans pragmatiske tilgang til sine unge elevers tarv. Der var ikke meget fordums Tvind-dogme over hans praksis. Og hans lærere, fortalte han, var overenskomstansatte ud fra pædagogiske og ikke politiske kvaliteter.

TILBAGE TIL HVERDAGENE

Nå, jeg bevæger mig lidt væk fra FredsVagtens aktiviteter over i mine egne tilknyttede. Men det er fordi det har en medvirkende betydning for at jeg fortsat gad blive ved med den vagt igennem de mange lange hverdage. Og jeg må vel indrømme mange frafaldne fredsvagter, at havde jeg ikke haft bagmandspositionen er det nok tvivlsomt om jeg selv ville ha været med den dag i dag. Jeg ved jeg gentager mig selv lidt, men jeg kan ikke sige mig fri for at være helt på knæ af taknemmelighed overfor jer alle sammen, for at I trods megen udpining alligevel fortsat vedligeholder denne platform, og hver især føler stoltheden og betydningen i eget liv. Det må jeg tro på, thi også det ligger i den lige ret og den indre fred. At gøre fyldest gir fred.

MÆRSK APRIL 2006

20. april 2006 Mærsk Generalforsamling i Bella Centret

Bevæger jeg mig væk fra FredsPladsen af og til, så gælder det ikke kun for mig selv. På én eller anden måde qua FredsVagtens fokus blev det til at en lille gruppe fredsvagter; Jørgen, Anna, Inge og jeg mødte op og huskede de glade aktionærer på hvordan de tjente deres penge. Jeg brugte min 'udendørsstemme' og huskede dem på at der var irakiske børnelig i lasten. Hvis ikke FredsVagten var jeg sgu aldrig kommet derud.

Gjorde det nogen forskel... hvem ved. Jeg synes det føltes godt. Vi står ude ved vejen, nærmere ville politiet ikke tillade vi kom. Men P-pladsen var på den anden side af vejen, så de kom gående forbi.

1. MAJ 2006

Hele tiden ideer til optimering, stille og roligt, organisk. Til årets 1. maj skorede vi et mål og Leif var blevet bambusmand. Han tapede nogle stænger sammen og så havde vi et tydeligt vartegn.

Leif fortjener også en hånd. På trods af fremskridende Parkinson, knokler han for at klare de ansvarsområder han føler som sine uden at beklage sig og ligge andre til last. Næsten for stædigt heroisk, synes jeg, når han længe ikke ville anskaffe en trehjulet cykel. En to-hjulet kræver stabil motorik., og det har man jo ikke når musklerne stivner.

Fodboldmålet lå ned, senere år fandt vi nogle der stod op, og hvis der endda var net på var det meget nemmere at sætte vores bannere mm op. Men med snoretræk og diverse blev det som det blev. Flagene og Jojos banner står da fine i vinden.

STORE DEMODAG

17. maj 2006

Min gamle ven og kompagnon/arbejdsgiver Karsten Klovn, aka Karsten Mathiasen – Fortællerkarsten, Cirkuskarsten, Grisekarsten, Cirkus Belladonna, Søborg Teltudlejning, tilgivelse.dk mm – en glad mand med mange talenter. Han kom med disse to masker, smækkede Bush på mig og Fogh på sig selv, og så gik vi rundt og lavede spas. Hey Fog*); you're my best friend. Denne 10.000-tallige demonstration var en protest mod VKO-regeringens socialpolitik og ikke direkte fredsrelateret, selvom det hænger sammen; frustrerede folk er mindre fredelige, både med sig selv og med andre. Og så meget gladere bliver de når de kan få lejlighed til at lufte deres frustration i et mylder af ligesindede. Her er Fredsvagten en slags første blandt lige, idet vi jo lufter vores latente frustration hver dag. Og får meget skulderklap, tak og nik. Dog ikke fra scenen hvor arrangørerne fortsat spiller magtspillet og ikke har øje for vores beskedne stædige insisteren på antimagt. Det er en herlig dag når pladsen er fyldt med folk og det eneste sted Håbets Ild kan være er inde i trekanten.

*) udtalt som det engelske ord for tåge :-D

IRANERE SULTER

Hen i sommeren begyndte en lille flok iranere en sultestrejke. De som vil bruge milliarder på krig for at befri undertrykte folk for tyranni og diktatur, er samtidig de værste til at smide undertrykte hjemløse flygtninge på porten, tilbage til tyranniet. De som hylder 'vores værdier' – underforstået; de kristne, er så langt fra Jesu lære man kan komme når de som farisæerne sparker til dem der ligger ned. Der er ikke noget 'barmhjertig samaritaner' over dem. At Kjærsgaard-kompagniet gør det kan jeg forstå som kynisk magtspil, men at folk køber hykleriet er mig ufatteligt.

Vi havde disse stakkels udstødte boende under presenningen i hen ved 1½ måned. Efterhånden begyndte de at blive indlagt. Jeg havde svært ved at gå hen og snakke med dem. Jeg bliver simpelthen for afmægtig og skamfuld over at tilhøre det samfund der behandler sine udstødte så ilde. Jeg bliver skamfuld over min termos med kaffe, jeg bliver skamfuld over min tryghed og mit vellønnede job, mit nordsjællandske domicil. I hverdagen kan man fortrænge den slags fortrædeligheder med alt muligt andet der er at gøre og ta stilling til, underholde sig med, men det er straks sværere når man et par gange om ugen direkte konfronteres med smerten hos ofrene for den magtfuldkomne kynisme. Også således havde FredsVagten en oplysende effekt hos sine medlemmer, der i et vist omfang lod sig inspirere til at deltage i andre relevante aktiviteter.

POLSKE BØRN, 11. JULI 2006

Jens, som sidder der og smiler til kameraet, var frivillig medlem af Beredsskabs-korpset, og i denne sammenhæng med i et udvalg der holdt sommerlejr for polske børn. Han havde forespurgt stormødet om et mindre støttebeløb og vi besluttede et relativt pænt beløb, så han smiler. Og børnene kom på besøg på FredsVagten en tirsdag formiddag... hvor meget de lige forstod af det ved jeg ikke, men vi gav en sodavand til hver og følte os glade med Jens der i denne sammenhæng kunne mærke FredsVagten's betydning for hans liv.

VERDEN PÅ GADEN

Tre fredsvagter; Doris, Anna og Birte besluttede i efteråret 2005 at udgive et lille skrift med nyheder der bliver undertrykt i de store mediers 'embeddede' journalistik, hvor alle kikkede i den retning Kejseren pegede, og udlagde variationer; vurderinger og lærde fortolkninger over de forhold han pegede på som Oldermændene i Klods Hans. Det så meget tilforladeligt, mangfoldigt og ytringsfrit ud. Men det virkelig interessante, dér hvor propagandaen er åbenlyst hul, hvor forklaringerne ikke holder, hvor hunden ligger begravet... det går de ikke efter. Så i al beskedenhed må der nogle oplysninger på banen; 4 A5-sider på et foldet A4-ark.

Jeg rystede på mit lille hoved; at lave blad trækker tænder ud, men det var jo ikke mit problem, bortset fra at de nævnte fik mindre tid til at ta vagter. Men det var ikke noget jeg kunne argumentere med... det var jo netop deres lige ret at vælge. Og jeg har for længst taget hatten af i erkendelse af deres seriøse arbejde med at finde, udvælge, bearbejde nyheder, lay-oute, få trykt hos en venligtsindet progressiv fagforening og uddelt på Kultorvet.

Da publikationen nu udsprang af FredsVagten, fik den den 3. side af trekanten som fast vægavis selv om den har bredere fokus end den blotte fred. Jørn Ove sørger hver måned for at opsætte seneste nummer opkopieret 200% til A3 og lamineret. Her må jeg lige pointere at der var jo ikke noget relevant forum så som stormøde, der havde konfirmeret at den tredje trekantside skulle bruges til dette formål, den var ledig en dag og så blev det bare sådan. Nogen fandt en bold at trille med og gjorde det i respekt for vores fælles tarv. Organisk udvikling.

Her en forårsdag i 2011, hvor Krigsministeriet flager Dannebrogen; den tilsølede, ser vi Verden På Gaden som vægavis. Pladsen ligger i byggearbejde; nedgravning af fjernvarme. Endnu en afhængighed der gør os sårbare for økonomisk, økologisk, politisk nedsmeltning... som vi skriver; 'enkel og bæredygtig livsglæde'. Det er da helt sikkert vældig økonomisk og økologisk tænkt med den fjernvarme under forudsætning af at vores højsofistikerede samfund kan vedligeholdes, og det kommer det jo nok til at knibe med i betragtning af hvor voldsomt vi lever over evne; vores økologiske fodspor er 3 – 7 gange for stort. Enhver idiot kan jo sige sig selv at det ikke holder, men konsensusmaskinen kører derudaf.

Og så fører vi krig sammen med amerikanerne fordi de er de eneste der har en krigsmaskine der

(forhåbentlig!; tænker Sofajensen – hvis han overhovedet tænker på fremtiden – den store fremtid hinsides hans egne nære behov) kan sikre denne fortsatte overflod. Det er så fucking tydeligt hvis man løfter blikket en smule op over tv-skærmen og fokuserer på fremtiden i stedet for at lade sig

spinne ind i spin. Og det er den fremtid vi byder vores børn. I grådighedens navn vil vi ikke reducere vores privilegier. Den politiker der skulle finde på at tale for lidt askese kommer ikke langt, thi i det små er demokratiet ved at sejre sig selv ihjel. Demokratiet som summen af den enkelte borgers kortsigtede fokus; hverdagen skal fungere i al sin kompleksitet og jeg klarer den ikke uden bil. Det højspecialiserede samfund kræver transport. Bare et eksempel. Det er den berømte supertanker på vej mod afgrunden. Men supertankeren kan ikke ændre sin kurs, thi hele udvælgelsesmekanikken sørger for at den der får kæmpet sig frem til roret må sværge at holde kursen og vide at forsøger han at dreje er hans sølle ene liv kun en kugle fra udslettelsen. Og nede i lasten er der olie-fest.

Det er selve grådigheden som idé den er gal med. De har bildt os ind at den er fremskridtets motor og langt hen af vejen har de haft ret, men vi har nået en grænse – luften er gået af forbrugets ballon og Gaia er begyndt at svare igen. Supertankerens kurs er grådigheden; myten om at rigdom er lykke, når i virkeligheden enhver ved at det er kærlighed og tillid der skaber glæde mellem mennesker. Vi skal indse at nok er nok, vi skal finde en selvforbrugende balance, en glæde ved det organiske. Ikke fordi det nødvendigvis er sjovt – det er nødvendigt. Hellere grøn end død. I mine pessimistiske stunder ser jeg ikke andet end at det ender i en 3. Verdenskrig og at menneskelivet måske kun overlever i fjerne randområder, hvor nye Atlantis-myter vil opstå om vores tid. Og dog kan det ikke være lige meget. Også jeg er bundet op i hverdagen som skal fungere. Og en væsentlig del af denne hverdag er at bevare sin ære; at ikke gi op overfor ligegyldigheden. Den der får folk til at smide så fucking meget affald omkring sig at gode gamle Danmark snart ligner udkanten af en losseplads. Hvad rager det mig! (ironi kan forekomme)

Jeg tror på at der i menneskedyret findes en fornuftshjerne, selv om jeg indrømmer at dyret har gode kår i disse tider. Grådigheden og individualiteten styrer.

Det er derfor jeg godt kan li naturkatastrofer, desuagtet naturligvis hvor synd det er for dem der rammes. Det er det jeg mener med at Gaia er begyndt at svare igen. Gaia påkalder os ansvaret for vores fælles vilkår; vi fucking har kun denne ene klode. Før var den rund og god, nu er den punkteret under trykket af vores samlede længsler efter forbrugets glæder.

Arh jeg ved det er utroligt komplekst og jeg kan ikke gøre dette til en filosofisk afhandling, så jeg lader det blive ved det, med blot en sidste bemærkning om at en del af FredsVagstens virke var at få tid til at tænke.

GAIA SVARER IGEN

Jeg ved ikke hvem der har lavet denne lille collage men nyder billedernes gode stemning af regn. Regnen er jo et af Gaias svar på menneskets virale aktiviteter; man sveder når man har feber ;-[Fotografen står i åbningen af Kavalergangen og ser ud i de rensende kaskader af skyllevand, de temperaturdæmpende kaskader af kølevand. Der måtte vi søge ly en hel vagtdag i kedsomhed og eftertænk-somhed, mens himmel og jord stod i et.

Januar 2007 – et varsel om at krigen måske ikke længere var den stærkeste udfordring til fremtiden

9/11-KRITIKKEN

Jeg tænkte; hvordan fremmer man en sag; in casu sagen om de ubesvarede spørgsmål i 'opklaringen' af 11. september-katastrofen aka 9/11. Okay..., at invitere en udenlandsk notabilitet med et seriøst CV plejer at gi medierne et afsæt for en reportage. Og så fik jeg mailkontakt til David Ray Griffin; førnævnte forfatter til den meget grundigt spørgende bog; Det Nye Pearl Harbor. Pludselig havde jeg den appelsin i min turban at han 13 – 14. september kunne aflægge et besøg i København på en mindre Europa-turné. Så fik jeg travlt hen over sommeren med at få det på plads, hvad skulle der ske (?)

Det blev til et besøg på FredsVagten om onsdagen hvor Griffin talte for en lille dedikeret flok foran Christiansborg.

I al hast fik 9/11-Komiteen, som vi kaldte vores arrangørgruppe: fredsvagt Doris, Jesper P, Jakob Hede og naturligvis mig, besluttet at lave 50 t-shirts. Jeg havde regnet med at vores flotte protest ville være på forsiden af gratisaviserne næste morgen; et flot billede uanset hvad man ellers mente om budskabet.

Cirkuskarsten arrangerede en opstilling; en stillads-markering af Pentagon-hullets størrelse med hvide brædder på slotspladsen til at markere flyverens størrelse med vingefang og motorernes placering.

Men nej, jeg blev klogere. Den 9/11-lort stank så meget at man uundgåeligt fik den på sig hvis man udfordrede fortrængningen; der var lakajer nok til at smide den efter den formastelige. Det havde jeg erfaret efter første august hvor Morten Løkkegaard i sin klumme i Metroxpress udtrykte en vis forståelse overfor Griffins påstande, og indrømmede at han havde sovet i timen og ikke brugt sin journalistiske nysgerrighed. Han blev banket eftertrykkeligt på plads med latterliggørelse ved blandt andre professor Peter Kurrild-Klitgaard i Berlingerens mudderkasse; Groft Sagt klummen. Hvor lavt kan en professor argumentere uden at det belaster hans stilling og titel, suk. Og det virker, vi har aldrig hørt om Løkkegaards journalistiske nysgerrighed siden, og nu har han i stedet fået et fedt ben at gnave på nede i EU-Parlamentet, og er igen klummist i MetroX.

Efter foredraget i Dronningesalen i Den Sorte Diamant om torsdagen, mærkede jeg selv latterliggørelsen. Joakim Jakobsen, sportsjournalist på Weekendavisen, fik rigelig spaltepads til at kalde Griffin 'en amerikansk professor med fremskreden forrådnelse i hjernen' og vi ca 200 tilhørere 'et lige så sindsforstyrret publikum på en snes arme sjæle' etc.

Som arrangør syntes jeg mig berettiget til en kommentar, der i betragtning af JJ's dumheder var holdt i en humoristisk ironisk tone, men det blev ikke bevilget... helt ærligt; arrangørens holdning til dette udskældte arrangement!!

Så ringede jeg til redaktørerne Klaus Wiwel og Anne Knudsen. Men de gav ham medhold og ville ikke bringe mit svar. Sidstnævnte indrømmede dog ifølge Cirkuskarsten, som blandede sig, at den var på kanten. Jeg klagede til Pressenævnet som afviste sagen med at jeg ikke var nævnt ved navn. Det betød ikke noget at klummen overskred deres eget regelsæt for god presseskik.

Det er sådanne kræfter man er oppe imod. Jeg overvejede en injuriersag; Griffin var nævnt, og jeg stod jo som hans danske kontakt i alle pressemeddelelser og løbesedler mm. Jeg var ansvarlig for at min gæst blev svinet til og ligeledes for at hans tilhørere blev kaldt et 'sindsforstyrret publikum'. Men blev frarådet fra alle sider, herunder en advokat. Og da jeg ikke længere tror på domstolens uvildighed opgav jeg og åd lorten. Men vidste igen hvorfor jeg gad stå fredsvagt dag ud og dag ind.

Igen må jeg påpege at 9/11-sagen var ikke direkte FredsVagtens sag. Vi havde ikke nogen fælles holdning selvom det har været oppe til studiekreds. Der er dog nok en overvejende skepsis overfor den officielle forklaring i fredsvagt-kredsen, vi er jo ligesom fokuseret på deres løgne. Så på indersiden af trekanten sidder permanent et par udfordringer af konsensus-troen på den officielle forklaring. Det er optryk af en løbeseddel jeg deler ud. Da links er forgængelige sætter jeg teksten ind her:

Retssikkerhed

er fundament for demokratiet... ellers kan vore magthavere vilkårligt bestemme hvad der er rigtigt og forkert og således kriminalisere politisk udfordring.

Et grundlæggende retsprincip er at den der har særinteresse i en forbrydelse naturligvis ikke kan have indflydelse på denne forbrydelses opklaring.

De neokonservative, hvis præsidentkandidat George W. Bush knebent vandt valget i 2000 og således overtog den amerikanske regering i 2001, havde i 90'erne en tænketank med det sigende navn: **Project for the New American Century** (google på PNAC).

Denne tænketank udgav dokumentet **Rebuilding Americas Defenses i september 2000**. I dette dokument, med Paul Wolfowitz som medforfatter, finder vi følgende alarmerende passage på side 62: **the process of transformation, even if it brings revolutionary change, is likely to be a long one, absent some catastrophic and catalyzing event – like a new Pearl Harbor.**

(<http://www.scribd.com/doc/9651/Rebuilding-Americas-Defenses-PNAC>)

(forandringsprocessen, selv om den vil afstedkomme revolutionære ændringer, bliver sandsynligvis lang, medmindre der sker en katastrofal og katalyserende begivenhed som et nyt Pearl Harbor)

Forandringsprocessen var og er at opgradere det amerikanske folk og militær til at sikre Det Nye Amerikanske Århundrede, og ganske som forudsagt fik de neokonservative katalyseret deres ambitioner af katastrofen; en fantastisk medvind fra World Trade Centers spektakulære og rædselsfulde sammenbrud.

Bekvem nok for disse politiske ambitioner kom 9/11 så kun 9 måneder efter Bush var tiltrådt som præsident, og med ham høgene; Rumsfeld, Wolfowitz, Rice, Rove, Libby, Perle og ikke mindst Cheney; folk der har høstet enorm politisk og økonomisk fordel af terroraktionen.

Dette sammenfald betyder naturligvis ikke i sig selv at disse mennesker er skyldige i 9/11, men man må spørge sig selv (og hinanden) om de mon var sure (som de jo 'skulle' være) eller om de måske i virkeligheden var tilfredse med at have fået deres 'Nye Pearl Harbor'. Og dette spørgsmåls relevans betyder i særdeleshed at Bush-regeringens centrale medlemmer var inhabile i opklaringen af forbrydelsen, men det var der ikke nogen der gjorde gældende.

Hvad mener danske politikere der gik ind for krigene i Afghanistan og Irak om denne retssikkerhedsmæssigt fatale fejl i 'opklaringen' af 9/11. SPØRG DEM.

FEMTE ÅRSRUNDING

Jørn Ove og Jens arrangerede denne begivenhed og for første gang blev PiiSarT- prisen uddelt. Den bestod af to billetter til Det Kongelige og en 'fredsagurk' og gik til 2 repræsentanter for hjemløse-avisen; Hus Forbi, der samtidig havde 10-års jubilæum.

Anne Marie Helger, som vi havde udnævnt til æresmedlem af vores støtteforening i betragtning af at hun 'altid' stiller op, skulle også ved denne lejlighed være konferencier. Men ramt af sygdom sendte hun sin lærling Tanja; frisk og munter, som dog senere pissede FredsVagten af ved ikke at stille op i en konflikt med Christiania-TV hun var indblandet i. Så hun har siden maj 2008 desværre ikke længere kunnet komme til vores arrangementer. Det kommer jeg tilbage til.

FREDSVAGTEN

Til lands

til vands

og i luften

Det ville glæde os meget at se .....til fødselsdag på
Christiansborg Slotsplads torsdag d.19. Oktober 2006 kl.16.

PROGRAM

For Fredsvagtens 5 års fødselsdag d.19. Okt.2006 på Chr.:borg Slotsplads.

- KL. 16 – 18 : Musik og Lyd med "Gorgij Park"
"Jais Catering" serverer kakao og
Boller.
Fødselsdagsgave-surprise-indslag
- Kl. 16.30 Anne Marie Helger uddeler PiiSarT-
Fredspris 2006.
- Kl. 18. Fredsvagten lukker og vi fortsætter
På " Månefiskeren "

Ønskeliste: Festlige indslag
Initiativ til fællesaktiviteter
Troværdige Politikere med mod og mk-hjerte
Fred i verden

Efter en god dag på vagten blev der holdt fest til FredsVagten i Månefiskeren på Christiania. Det var en rigtig dejlig dag.

JAPANERBESØG 2006 og 7

22. september 2006 kom en gruppe japanske turister, som måske var på en slags studietur og muligvis en forløber for det næste japanerbesøg i februar 2007.

Doris holder tale; Brian optog det. Hun står og forundres glædeligt over at vores lille fredsstand er blevet hørt helt omme på den anden side af jorden.

Jens ser gruppen af små damer an... behøver man nu virkelig også det der åndedrætsbeskyttelse, tænker beredskabsmanden måske ;-)

I februar året efter havde vi et herligt møde igen, og her er det så dagen derpå tirsdag 27. februar 2007 hvor Leif og Jørgen (som Katsumoto kalder 'Jean Valjean' ☺) var på fredspladsen da han ankom (se hans egen beskrivelse et par sider længere fremme)

Fra en intern redegørelse bagefter:

Det gik jo rigtig godt. ... Undskyld til Angelika, der lige var ved at skulle fortælle hvordan det var i snestormen i torsdags, men blev afbrudt og snakken tog en anden drejning. Det kunne ellers ha været en god lille anekdote, som jeg gerne ville ha hørt. Og som ville ha været et godt supplement til min mere tørre fortælling om FredsVagtens motivation, mål og midler.

Ja, der var en god stemning. Jeg så hvordan de nikkede og så op på mig med hvad jeg selv følte var forståelse, når Ayako oversatte nogle betydningsfulde meninger. Og ham Katsumoto, forfatteren der på deres vegne fortalte om sine oplevelser som 12-årig dreng under ildstormen i Tokyo 9. marts 1945, sad og skrev en masse kruseduller på sit papir. Ayako fortalte at han ville skrive om FredsVagten. Så udkommer vi da på japansk :-).

...

Jeg var lige ved at blive deprimeret de seneste dage, fordi jeg egentlig slet ikke synes jeg havde tjek på det. Det var Thorleif der primært havde kontakten med Ayako, og jeg havde kun en vag idé om hvad der skulle ske. Jeg regnede med at skulle tale en times tid, vidste vi havde to, men vidste ikke hvad der skulle ske i den anden time. Jeg vidste at jeg skulle tale på dansk, dvs at disse japanere (troede der kom 15, men så vidt jeg kunne tælle var de 11) ikke var gode til engelsk. Dvs at stort set al kommunikation skulle gå gennem Ayako. Og hende kendte jeg slet ikke. En ordentlig alvorlig forberedelse ville måske ha været at besøge hende i Helsingør for at mærke hende på tænderne. Jeg var jo helt blank på hvordan hun var/er, men i bedste FredsVagt-ånd besluttede jeg at lade intuitionen og skæbnen råde.

Jeg ved ikke hvorfor, men jeg havde sådan en slags venstrehandsopfattelse af arrangementet. Noget der var blevet os påduttet og som vi ikke tog så pokkers højtideligt. Det betød også... arh, det tør jeg godt fortælle nu... jeg var noget på skideren på en anden måde. Jeg havde faktisk rådigheds-vagt på arbejde mandag, og først søndag eftermiddag gik det op for mig at det ville være en katastrofe hvis min kollega blev syg til aftenvagten, og han har fire børn fra 2 til 8, i dette vintervejr, man kan jo blive børnesyg. Jeg havde tænkt nogen gange at det var ikke helt forsvarligt at jeg til dette arrangement bare satsede på at jeg ikke blev kaldt ud til aftenvagten, men det lykkedes mig at fortrænge det hver gang jeg talte med Thorleif og da jeg lavede løbeseddel og udsendte meddelelse til netværkene. Jeg tænkte; FredsVagten er FredsVagten, de finder på noget. Det bliver som det bliver og hvis vi slapper af kan intuitionen råde i en god stemning. Og tænkte at Inge kunne nok sige noget... og det kunne alt sammen sikkert ha været fint nok, hvis jeg altså lige havde meddelt mit arbejdsmæssige forbehold. I sidste øjeblik lykkedes det mig at få fri hvilket lettede en sten fra mit hjerte, og pludselig var jeg lidt tættere på aftenens realitet, og indså da at jeg ikke havde andet end en meget kortfattet masterplan for hvad jeg ville sige... det var; Motivationen, Fred, Ild og Orden, Organiseringen, og Nyttens. Så fik jeg sent søndag aften skrevet nogle stikord som alligevel gjorde mig lidt mere fokuseret.

Jeg tænkte at qua tolkningen skulle det jeg skulle sige være relativt enkelt og papskåret. Men stadig var jeg i syv sind med hvordan jeg skulle holde fokus og tråden når jeg hele tiden skulle vente på oversættelserne. I virkeligheden viste det sig jo at være glimrende; pauserne gav mig lejlighed til at tænke den næste mening igennem. Som jeg har for vane glemte jeg mine noter da jeg gik frem og tog ordet, så det var helt overladt til improvisationen. Jeg stod et splitsekund og tænkte Øv, der var lige et tjek jeg måske kunne ha brug for i det flow jeg havde tænkt.

Men som improvisation er; netop da jeg ingen noter havde kunne jeg tillade mig at lade tanken flyde frit og følelsesbaseret frem for at binde den til tidligere tanker.

Igen må jeg sige tak for tilliden, jeg var altså lige ved at svigte denne gang. Hvis ikke jeg, som dog burde være forberedt på sagen, vidste hvordan vi skulle tackle de japanere der helt omme fra den anden side af jorden udtrykte ønske om at møde os... så ville det nok være for meget forlangt at nogen af I andre skulle vide det på en måde der ville føles okay at formidle til disse sjældne gæster.

Jo, det skulle nok være gået... hvis jeg ikke havde været der ville I måske ha lavet en kollektiv fremlæggelse og således på en helt anden måde ha præsenteret FredsVagten som den mangfoldighed vi er. Det kunne jo ha været det gode resultat af hvis jeg pludselig i 11. time meldte frafald. Jeg tvivler dog på; Thorleif, at du nogen sinde igen derefter ville kalde mig Kim il Bo ;-). Men det er jo også denne spontanitet der er vores varemærke, denne lavmælte og usnobbete hang til at ta tingene som de kommer og finde på noget.

Så hvis jeg havde svigtet ville det måske mest være mig selv. Uanset at I ville klare det, så ville jeg selv føle mit svigt som tab af tillid. Nå, jeg var så heldig som kun de tossede kan være.

Jeg lover, jeg havde meget svært ved at forestille mig et sådant formelt samvær med disse mennesker som vi ikke kunne tale med.

Da de vel var kommet og alle havde sat sig, overvejede jeg om vi skulle blande os noget mere. Men da vi jo ikke kunne tale sammen var det måske ikke så vigtigt, og så satte alligevel nogle fredsvagter sig hen til deres bord. Meget fint og afslappet, passende. Og så lærte vi at lave små papirtræner af smukke dekorerede stykker papir på 10x10 cm.

Jeg må igen udtrykke min meget store glæde ved den tryghed jeg føler sammen med jer gode fredsvagter. Jeg frygtede jo også at der kun kom Thorleif, Inge, Angelika og mig. Men så var der faktisk et rigtig godt fremmøde (efter FredsVagt-standard :-)) Og trygheden betyder at jeg har mod til at improvisere. Uanset hvad jeg siger vil I ikke falde mig i ryggen. Det må vel være det, thi på trods af de kvababelser jeg her har beskrevet omkring mine forestillinger om hvordan aftenen ville spænde af, var jeg ikke på nogen måde nervøs eller stresset. Jeg skulle nå at hænge nogen flag op, stemme guitaren og synkronisere med Angelika, så måske det virkede sådan fordi jeg ikke havde meget tid til at sidde ned.

Hmm, det kan jo også opfattes som en ligegyldighed ikke at ha lampefeber.. og det er sandt, men det er samtidig den ligegyldighed der får mig til at slappe af og derfor i stedet gir mig en intuitiv lyst til at være tilstede i dette selskab/ dette fredsmøde. Istedetfor at være i min angst for om jeg nu lever op til det jeg forestiller mig jeg skal leve op til, og da i virkeligheden ønske mig et andet sted hen hvor jeg ikke vil føle denne nervøsitet.

Inge, Katsumoto, japanerinde, Jørgen, John, Julie, Kirsten, japanerinde, Hanne

ps: jeg tror den geniale der begyndte at ta i hænder var Doris, eller måske nogen af japanerne. Det får mig lige apropos til at huske på en undersøgelse jeg så i avisen for nylig. Vores intuitive valg er rigtige i 95 % af tilfældene, mens vore overvejede valg kun er rigtige i 70 %... så lad os få nogle flere improvisationer, kroppen er klogere end hjernen.

Og jo, nu er FredsVagten beskrevet i en japansk bog.

ビル中の二組のグループがいた。城は一八世紀からの王宮で、戦火や大火の後に再建され、現在の国会議事堂になっている。ほかに最高裁判所や各省庁も置かれていて、デンマークの政治の中心のせい、国会前広場での街頭デモが多いのだとは、A子さんの話だった。

アメリカによるイラク戦争開始時には、デンマーク政府も、これを全面支持した。日本政府とよく似ているが、国会前はもちろん市内各所で、高校生や大学生たちが活発に反対デモをくり広げたという。

石畳の広場で目についたグループの一つは、「イスラエル・ボーイコット」の横断幕を掲げて訴えるピースウォッチ。平和を見張る行動で、もう一つはドイツの強制収容所の囚人服をまねた、仮装の失業青年だった。

あいにくの小雨で、足をとめる通行人はそう多くはなかったが、折しもレバノンではイスラエル軍によって、ひどい攻撃が続いていた。PLO(パレスチナ解放機構)とイスラエルとの対立関係が飛び火したのだが、アメリカのイスラエルへの軍需援助もあって、戦火は日増しに激化し、すでに一〇〇〇人余の市民が犠牲になったと報じられ

2001年から国会前でピースウォッチ(「平和の監視」)をするグループ

Her ser vi Jørgen, Martin, Emil og Thorleif. Nummerskiltet er desværre ikke med i billedet.

2008

Mange tak for dit brev.
 Tusind tak for jeres store venlighed, da jeg besøgte Fredsvagten i februar 2007.
 Jeres aktivitet for fred er en stjerne af håb for Danmark.
 Vi fik meget energi fra jeres levemåde.
 Jeg håber at I vil få dansk oversættelse fra Ayako Vig af min bog.
 Jeg var om talt vores møder - hovedsageligt det på Christiansborg Slotsplads.
 Undskyld, at jeg ikke skriver så godt på engelsk.
 Jeg sender min bedste hilsen fra Japan.
 Jeg var meget glad for at møde Fredsvagten!
 Tak det godt!

Jeg skal lige pointere at mine betæneligheder ovenfor heldigvis blev gjort til skamme; Ayako viste sig at være en intelligent, sød og venlig dame. Samarbejdet gled fint og det blev en af Fredsvagtens rigtig gode oplevelser hvilket jeg skrev i en tak til Katsumoto. (det er hans fornavn)
 Som sagt før, det er svært at kende sin betydning, men året efter skrev forfatteren denne hilsen som Ayako oversatte til os.

Ayako har oversat – jeg sætter det på helt uredigeret, idet jeg jo heller ikke ka vide om det er forfatteren der har misforstået noget eller oversætteren der har oversat forkert:

Titel:

En by med den lille havfrue og vindmøller

Af Saotome

To grupper foran Christiansborg i København

Siderne 74 – 75 – 76

Da USA startede krigen mod Irak, støttede den danske regering USA. Den japanske regering støttede også USA, men hørte i Danmark, at studenter og gymnasieelever demonstrerede mod den danske regerings støtte til USA.

På Christiansborgs slotsplads så jeg to grupper af mennesker. Den ene gruppe havde navnet "*Fredsvagten*". Den anden gruppe var arbejdsløse unge danske mænd, som bar stribet tøj, som lignede jødernes beklædning under 2. verdenskrig.

Der var ikke så mennesker, som bemærkede *Fredsvagten*.

I Libanon bombede Israel en by og PLO og Israels indbyrdes forhold gik i stykker.

Tusindvis af mennesker døde under bombardementet.

Fredsvagtgruppen havde et banner, hvorpå man kunne læse: "*Boykot Israel*" – og Fredsgruppen havde flere regnbuefarvede flag og anvendte en højttaler, hvorfra de udråbte deres argumenter. Jeg så stearinlys og et mindre skilt, som var placeret på stenbroen, hvor der stod tallet 1776.

Jeg blev overrasket over at få at vide, at 1776 betød det antal dage, som de havde været aktive. Dvs. over fem års aktivitet uden stop. Det var en utrolig meddelelse.

Den unge arbejdsløshedsgruppe omdelte papir med deres argumenter til forbigående. (oversætters bemærkning: Beretning om den gruppe vil ikke blive oversat).

Selv om jeg havde en aftale næste dag, ønskede jeg at møde *Fredsvagten* og høre deres historie – også i detaljer. Næste dag gik jeg til Slotspladsen. Desværre var *Fredsvagten* ikke til stede, da jeg ankom for sent. Deres to-timers vagt var forbi.

En ung mand fra Arbejdsløse-gruppen sagde til mig: "*Du kan komme i morgen*".

Det var umuligt for mig, da jeg skulle med fly retur til Japan om eftermiddagen kl. 15.

Jeg mødtes igen med *Fredsvagten*

Siderne 127 – 128 – 129 - 130

Mit ophold i København forløb hurtigt og i dag er det sidste dag i København.

Jeg skulle tage SAS-fly nr. 983 med afgang kl. 15 – og jeg havde kun fridag om formiddagen.

Jeg forlod hotellet og jeg gik forbi Tivoli og Rådhuspladsen mod Christiansborg Slotsplads.

Det sneede om morgenen og ude-temperaturen var minus 5 grader - og når vi trak vejret, var vor ånde hvid som damp. To politibetjente red rundt i byen på heste. Hestenes hovslag lød meget rytmisk. Heldigvis var der ingen vind. Jeg oplevede ikke solskin under mit ophold i København. Jeg ønskede at møde *Fredsgruppen* igen, som jeg mødte sidste sommer.

Jeg havde kontaktet dem og havde fået at vide, at de ville komme til Slotspladsen mellem kl. 10 og 12 i dag. Så det ville blive spændende at møde dem igen. Jeg gik hele vejen til Slotspladsen, som så meget tom ud. Der var kun statuen af Frederik den 7. - og meget få mennesker gik forbi på pladsen, men så så jeg to store mænd - iført varmt thermotøj - som var beskæftiget med at opsætte plakater. Én af plakaterne bestod af to stk. tynde brædder sat på et stativ som to skrå sider.

En af de andre mænd holdt flag på stang og satte ild til stearinlys.

Da de så mig, smilede én mand med fuldskæg til mig og sagde: "*Hej, hallo*" til mig og vi udvekslede håndtryk. Hans hånd var meget stor. Én fra gruppen lignede meget Jean Valjean fra en berømt fransk roman, der hedder "*De elendige*". En anden mand iført en rød frakke var meget høj.

Der kom også en hvidhåret mand, som placerede et skilt på stenbroen, med det nye antal demonstrationsdage, nemlig med tallet 1958. Dvs. at de nu har demonstreret i 1958 dage.

Da jeg så *Fredsvagten* sidste sommer var tallet 1776, så for 128 dage siden (ca. ½ år) mødte jeg dem første gang. De havde demonstreret for fred nu i ca. ½ år, uden at holde pause.

De står der to timer hver dag - men i over fem år.

Der var næsten ingen mennesker på den kolde vinterdag - og der er kun tre medlemmer fra Fredsvagten og de skiftes til klare jobbet – og det er ikke unge mennesker.

"Det er koldt i dag. Jeg håber ikke, at I bliver forkølet. Hvorfor har I startet Fredsvagten", spurgte jeg.

"USA angreb Afghanistan 2001. Den danske regering støttede USA – og det kan vi ikke tillade vores regering. Hvis man ikke siger noget, betyder det, at man accepterer og støtter regeringen". siger Jean Valjean.

"Det er ca. seks år siden, lige efter 11. sep. I N. Y., ikke sandt?"

"Ja, vi er meget kedede af, at mange mennesker mistede livet under terrorangrebet, men det er forkert at tage hævn. Vores formand hedder Thorvald Andersen og da vi startede, var vi kun tre mennesker. Imidlertid er medlemstallet steget til over 500 – og i dag er vi kun 30 medlemmer tilbage.

Krigen flyttede også til Afghanistan. Vi kan ikke stoppe vores protest."

"Hvad betyder stearinlysene".

"De er et symbol på børn, som mistede deres hjem og fryser uden varme og mad", sagde den høje mand i den røde frakke.

"Den lille pige med svovlstikkerne?"

"Ja, det ligner meget". "Det danske militær ville trække sig tilbage fra Irak, har jeg hørt i Nyhedsudsendelse. Vi fortsætter vor demonstration for at bevare vor uafhængighed og frihed. Det er ikke kun os, der demonstrerer foran vores regering.

Der er mange mennesker i andre lande, der gør som os".

"Må jeg godt fotografere jer?" spørger jeg. Det er utrolig svært at demonstrere foran vores japanske regerings bygning i Tokyo.

"Det bliver snart 2000 dages Fredsvagt. Vil I virkelig fortsætte?". "Måske, vi håber vi kan klare det. Da vi havde 1000 dages fredsvagt, fejrede vi det med trommer", siger "Jean Valjean" med et stort smil.

Jeg undrer mig meget over, at Fredsvagten har stor tålmodighed, fordi de fortsætter med at protestere i over fem år. I dag kom der kun tre medlemmer – og de er ikke velorganiserede, synes jeg.

Jeg synes, der er stor frihed i Danmark, når sådan en gruppe kan fortsætte i så mange år. Alle mennesker skal respektere frihed og demokrati - og man skal bruge tid på det.

Vi må ikke give op. Vi må ikke skynde os. Jeg skrev i Frihedsvagtens gæstebog: *"Sluk ikke lyset. Husk hver dag at lægge brænde på ilden".*

Pludselig blæser det - og sner. Sneen falder på gæstebogen, så bogstaverne flyder ud

MEDIERNES FOKUS

Få dage før disse japaneres besøg var Fredsvagten i DR Aftenshowet, dog ikke i studiet, men i en reportage under temaet 'Ildsjæle', og der måtte vel vi være nogen af de første, mente Mads Christensen – studieværten.

Således fik jeg lejlighed til at betegne mig selv som kværulant ;-). Det triggede Lars Daneskov som var en af dem der skulle få en TV2 landsdækkende radio op at stå, og en måned senere sad jeg i studiet til en samtale om krig og fred og kværulanter, til fyraften-lytterne i bilerne på motorvejene, i deres high-tech hus ude på Teglholmen en eftermiddag i anledning af fireåret for overfaldet på Irak. Jo jeg må da indrømme at jeg har fået min taletid, trods alt. Men oftest var det jo i den lette ende. Studieværten skal sørge for at det er underholdende; autentisk men ikke for påtrængende... Standardspørgsmålet par excellence er jo; Hvornår holder I op?

Mange gange troede jeg at vi ikke kunne længere, men hver gang blev min pessimisme til skamme. Når Jørgen falder fra!, svarede jeg da i erkendelse af at han var den absolut flittigste fredsvagt. Men selv da det skete midt i den værste vinter vi har oplevet februar 2010, fortsatte vi.

Formelt når Danmark træder ud af Terrorkrigene. Da vi formelt trak os ud af Irak-eventyret i 2007 troede TV2 at nu måtte vi vel gå hjem. De havde lige glemt at vi startede med Afghanistan. Og selv hvis vi trak os ud af Afghanistan, var vor idé ikke dækket såfremt det stadig skete på løgne og bedrag om at terrordiskursen havde sin berettigelse. Næste offer for Imperiets globale magtpolitik kunne jo meget snart være Iran.

Og det næste standardspørgsmål; Gør det nogen forskel?

FredsVagten blev relativt godt eksponeret... jeg er den fredsaktivist der oplagt har været mest i medierne i terrorkrigenes tid, og alligevel kunne heller ikke jeg mærke at det gjorde en forskel. Krigen rumlede uantastet videre. Men som standardsvaret her er: Græsset gror selv om man ikke kan se det!

ANDRE RELATEREDE AKTIONER

Så en morgen 6. april 2007 når man kom ind måtte smilet uundgåeligt brede sig

Hvor bor Thor? Jydske Rengøring? Farum Boldklub? Hektarstøtte? Hvem tjener penge på krigen?

Jamen hvor utroligt opmuntrende at se disse modige udsagn i meterhøje bogstaver, bare SÅ tydeligt op mod Borgen en forårsdag, hvor der stod en strid nordenvind som truede med at blæse skibet omkuld.

Se Hre Ping fanen spilet ud mod venstre

Faktisk kunne Leif fortælle, fra en anden dag i stiv kuling fra nordvest, at den øverste trekant var hoppet af den nederste og sejlet hen over pladsen ned over trapperne og helt over til Finansministeriet hvor den var ved at

torpedere en sort ministerbil før han fangede den. Det fik mig til at undersøge forsikringsmuligheder, men der var ikke noget at komme efter. Jeg fandt ikke nogen der for en rimelig penning ville forsikre os mod fredsvagt-ulykker. Det var også sket engang at dagtællerskiltet var væltet ned over ildspanden og begyndt at brænde før Morten så det og fik slukket. Så lavede jeg igen et nyt. Men hvis det gik mere galt kunne der jo blive tale om gedigne erstatningskrav fra kommunen eller personer der eventuelt kom til skade. Nå, ingen forsikring jeg kontaktede ville lige påtage sig den opgave, så vi bare håber og passer på.

Efter Leifs oplevelse borede PH nogle huller så vi kunne binde pladerne sammen med kobberledning, ligesom i hjørnerne.

P1 – POUL FRIIS PÅ 2000-DAGEN

Bo Richardt <[bojak...](#)> wrote: (på fællesmailen)

> kære sammensvorne

>

> P1-formiddag 10. april 9:09 til 10 er jeg gæst i studiet hos Poul Friis i anledning af:

> Pressemeddelelse *)

> FredsVagten ved Christiansborg

> Dag nr. 2001

>

> Det er sæføli om FredsVagten, men I ved jo nok at Dan H (<http://danhandersen.dk/>) har udnævnt FredsVagten til at være 9/11-kritikkens danske arnested :-), og udsendelsen er jo direkte, så mon ikke vi osse kan komme lidt ind omkring dette følsomme emne - ellers kan I selv ringe ind med snedige spørgsmål.

Det direkte telefonnummer til debatten er 8020 8000

Telefonerne er åbne fra 8.45 til 10.00 på alle hverdage.

*)

FredsVagten ved Christiansborg

2. april 2007

Dag nr. 2001

11. april er FredsVagtens dag nr. 2001. Vi vælger denne fremfor den runde 2000-dag, da tallet 2001 jo fortæller os alle hvad det handler om; den såkaldte Krig mod Terror som tog sit afsæt i 9/11. Hvor Bush-regeringen besluttede at iværksætte deres plan om dominans i det næste århundrede. En plan som den neokonservative tænketank Project for a New American Century allerede havde udtænkt i 90'erne mens Clinton regerede. En plan, der ifølge Wolfowitz i dokumentet Rebuilding Americas Defenses (sep. 2000), krævede en 'katastrofal katalyserende begivenhed som et nyt Pearl Harbor' for at vinde politisk gehør i USA's befolkning. (DR2 fremlagde en gennearbejdet BBC-dokumentation for neocon'ernes falske men succesrige propaganda 14., 15. og 16. marts "Frygtens Politik") Og dette nye Pearl Harbor kom så, meget belejligt for disse planer, 11. sep. 2001.

Bandsat vrede og/eller fyldt med sorg i hjertet, over den fortsatte krigsretorik og oprustning, nye trusler mod islamiske olielande... og dertil et buldrende Kina, som bliver den næste globale stormagt, med et kolossalt økonomisk potentiale. Det er efter vor bedste overbevisning det terrorkrigene går ud på; at inddæmme Kina. Rumskjold og djævelskab. Ak, udsigten for de kommende generationer...

Det er sådanne tanker man gør sig som fredsvagt sine timer foran Magtens Mur.

Vi holder kun ud fordi det alligevel betyder noget. Det er da ganske vist at hverken Fogh eller Bendtsen, endsige Kjærsgaard, endnu har været ude og spørge os til råds... Nåhja Gade har da fået et par venligt udfordrende kommentarer om det himmelråbende hykleri han administrerer, og Helge Adam Møller måtte lige høre til vores opfattelse af hans rolle som 'vagt for freden' gennem sit virke i forsvaret, en dag han gik forbi... jeg spurgte om han mente det ultimative; Hvil i Fred.

Når vi står dér på vores lange vagter får vi tid til at gennemskue bortforklaringerne. Vi bliver som barnet i fortællingen; gennemskuer Kejseren og spindoktorernes bedrag. Men ingen vil høre på barnet. Afsløringen er for smertelig; at erkende at være holdt så grundigt for nar.

Vi 'fejrer' ikke 2001-dagen på anden måde end ved at flage med sorte bannere i sorg over at Danmark stadig efter 5½ år er skammeligt med på den falske krigsherregalej. Spille lidt stille musik, udstille vores Blodige Hænder-bannere, og servere rent dansk grundvand (!!). Vi kan ikke finde på andet, i erkendelsen af at det er lige meget hvad vi finder på... vi har ikke nogen penge og ikke nogen snobbemaskine at trække på, så den eneste 'magt' vi har, er vores sejhed og indædte modstand, og den holder vi fast i som en vedvarende fokus på de hykleriske terrorkrige.

Vi fastholder demokratiet:

- dels praktiserer vi det dag ud og dag ind – osse om søndagen
- dels erklærer vi at alle der ikke praktiserer demokratiets ret og pligt (!) til aktivt at sige fra er medansvarlige for den politik der føres.

Danmark, det lille smørhul langt fra kamppladsen, jubler over nye milliardordrer i avanceret våbenteknologi til et nyt amerikansk kampfly. Jo, af krig blir man rig!
Så får folket råd til endnu mere forbrug, mens de fattige fjenders børn får kræft i kommende generationer p.gr.a uranstøvet fra den panserbrydende ammunition. Halleluja.

Bo Richardt

Jeg blev altså inviteret i studiet på 2000-dagen, og der sad jeg tirsdag efter påske alene i et studie i det afviklende Radiohuset på Rosenørns Allé og snakkede over nettet med Poul Friis, der sad i studiet i Rønne i hans direkte samtaleprogram om formiddagen med åben telefon. Det overraskede mig, jeg har aldrig tænkt, når jeg hørte programmet, at der ikke var øjenkontakt mellem værten og gæsten.

Doris ringede ind og fik et par kommentarer, men der var ikke mange opponenter. Den eneste var Jens Møller tidligere formand for Kristeligt Folkeparti, der forfægtede det vedtagne synspunkt at Danmarks forsvar ligger i Afghanistan. Jeg prøvede at komme ind med en kommentar om præventiv krig, men han bed mig af med at nu havde jeg haft lang tid til at komme med mine synspunkter så nu synes han det måtte være hans tur. Jeg tænkte straks på hvor svært det generelt er for fredsbevægelserne at komme til orde i forhold til krigens tilhængere, men lod ham tale. Og så fik jeg desværre ikke lejlighed til at diskutere eller kommentere hans synspunkter da programmet løb ud.

Jeg fik anledning til at nævne 9/11 som tænkt, men Poul Friis mente ikke at det lige var det der var på tapetet. Så jeg lod det blive ved reminderen og ret beset var det jo FredsVagten jeg var inviteret til at diskutere, så det skyldte jeg mine medvagter at blive ved, uden personlige udskejelser. Jeg er desuden opmærksom på ikke at bryde mediets spilleregler så meget at jeg bliver udelukket fra yderligere invitationer. Det nærmer sig servilitet og er en umulig balance, men hovmod står for fald, hvilket vi skal se i en senere spektakulær begivenhed; Gademødet 25. april 2008. (Og siden brød jeg spillereglerne i februar 2017 i DR P1-debat som sendes direkte, hvorfor jeg havde chancen for at sige noget der ikke ku redigeres væk... det gjorde jeg så og forlod studiet i utide)

Jeg ved ikke om det er pral... det er det vel, men samtidig synes jeg det betyder noget for forståelsen af den energi der holdt vores projekt i live dag ud og dag ind; at jeg levede op til den forventning de gode fredsvagter med rette kunne stille, i betragtning af deres indsats for at opretholde den platform jeg fik taletid fra. Så jeg bringer her nogle kommentarer jeg fik pr. mail. Det er ikke selektivt, men jeg ved naturligvis at jeg kun sjældent hører fra dem der syntes min optræden og/eller mine synspunkter var skod.

Hej Bo

Hørte Poul Friis i dag. Godt gået!

Fokuseret, velovervejet og velformuleret.

Tillykke med de 2001.

Kh Niels Harrit (sidenhen Danmarks fremmeste 9/11-kritiker)

Kære Bo!

> Tillykke med en fin udsendelse. Du fik argumenteret flot og kom ikke ud i nogle voldsomme udbrud. jeg nåede lige at undre mig over din ironiske udtalelse men kunne så høre din ironi, og det var fint at Poul Friis gjorde opmærksom på at ironi ikke dur i radioen. End ikke Jens Møllers tåbelige indslag fik dig ud af kurs, selvom man godt kunne høre at du blev opbragt. det var rigtig godt.

Kærligst Eva (søster)

Doris Kruckenberg wrote:

> Hej Bo, Inge og I andre!

> Ja jeg synes det var rigtig godt! Du sagde lige hvad der skulle siges, Bo, og med den oprigtighed som er dit kendetegn. FredsVagten vandt sikkert nogle gode point idag, og forhåbentlig nogle nye vaktisser. (Doris har boet 20 år i Sverige ;-)

>

Inge Paaske wrote:

> Kære Bo !

> Jeg har lige talt med min gamle kritiske journalist-ven for at være sikker på min egen vurdering af din indsats: du fremstår som en fyr af meget beskedent væsen der helst ikke vil sige folk imod ... men altså bliver nødt til det da du er meget overbevist om vores sag.

> Også Doris´s kommentar virkede ok ... forstået på dén måde at det ikke udartede til privat snak (som på mange græsrodskanaler) a la "hej, hej, Bo ... det er mig ... Doris ... hvordan går det med dine børn". Min ven havde også ringet ind uden at komme igennem.

> Det var dejligt for mig at høre da min ven er meget kritisk med formen - også overfor folk der mener det samme som han selv.

> STORT KNUS

> Inge

Tak til Bo for en flot præstation. Jeg vedlægger herunder en kommentar, jeg i dag har sendt til Informations hjemmeside:

Skrevet den 11. april... AF John Larsen, civilingeniør, Fejø

Hej Bo

Du gjorde det godt efter omstændighederne. Desværre ønsker Poul F. ligesom de andre ikke at høre HELE DEN SANDE HISTORIE. Og da historien er så kompleks kan den ikke fortælles med en række "overskriftsudtalelser", som medierne jo til dels søger hele tiden.

Jeg bed mærke I, at du ved IKKE at blive rabiater omkring 9/11 temmelig sikkert har købt dig en ny chance i radiomediet en anden gang i fremtiden (time will show). Der kan man så håbe på mer medvind om sagen til den tid.

PS: Selv min kone lyttede med og fandt dine iagttagelser og holdninger ganske fornuftige....

Frank Rasmussen

2001-DAGEN

Selve dagen markerede vi i al vores fredsvagt-beskedenhed med de sædvanlige 20 gæster; hyggeligt om end ikke præcis nogen stor politisk manifestation.

2 af de almindelige hverdagslige skilte og et Jørgen havde lavet til lejligheden.

Om eftermiddagen kom et spillemandstræf fra Staden. Det var vores egen fredsvagt-Helga der førte den ene violin, og ham med cigaretstumpen er Karl Bille; det sagde mig ikke noget. LOL... når man ikke følger med.

Jørgen danser i baggrunden, habil og lystig musik. Tak for endnu en god dag.

NYE TIDER – NYE SKILTE

Der var en klage blandt FredsVagts ældre medlemmer at skibets dobbelttrekant var for tung, hvorfor opfindergruppen igen gik i gang med et nyt design. PH skar pladerne; jeg var utilfreds med at han materialemæssigt valgte andenrangs-krydsfiner... kunne ikke betale sig i forhold til det arbejde jeg lagde i at male tekst på dem hjemme i min kælder. Men det var så vilkårene og jeg malede.

30. juni 2007 kom den nye, nu mindre men højere, trekant, ind på pladsen. Og var gældende indtil den nogle år senere blev stjålet fra natlogiet.

NYHEDSBREVENE / FREDSVAGTENS VENNER

Hvert år inden udgangen af april skulle vores meget formelle støtteforening igen holde sin årlige generalforsamling. Det var meget proforma idet der stort set ikke mødte andre op end bestyrelsen og bilagskontrollanterne eller deres stedfortrædere. Men det var hyggeligt og antageligt juridisk okay, så vi fortsat kunne disponere over bankkontoen hvor der kom støtte- og medlemsbidrag ind.

I 2007 foreslog Jens på denne generalforsamling at vi skulle udsende et Nyhedsbrev http://fredsvagt.dk/om/nyhedsbrev_1 Det gjorde vi så og det startede ret så beskedent, men efterhånden udviklede det sig til en slags opsamling af historien, hvorfor den videre fortælling i et vist omfang henvises til disse... og helt overlades til efter oktober 2011, hvor vi rundede 10 år.

FIVE MILLION PEACEMARCH (5MPM)

Allerede i 2004 havde nogen fremsat denne idé, at fem millioner mennesker invaderede Israel fra alle sider for at nå frem til Jerusalem som skulle erklæres en Fredens By. Netop der hvor Vesten (Jødedommen og Kristendommen) og Mellemøsten (Islam) støder allermest uforsonligt sammen. Jeg syntes visionen var fascinerende og skrev tilbage efter en nærmere organisationsplan; fem millioner mennesker kræver ligesom en vis logistik. Men de var åbenbart nogle kunstnere der bare kastede en idé ud i vinden. Og forventeligt nok blev det så ikke til noget. Men Lars blev hook på ideen om at omfatte Jerusalem med et stort kram at han deltog i en eller anden fjern gruppe der sidenhen hvert år (i al fald indtil 2011) har arrangeret Big Hug og qua hans status har FredsVagten

forsøgt at være en Københavnsk del af dette Big Hug, som symbolsk skulle gøres på samme tidspunkt i Jerusalem, København og London m.fl. hvor der også var tilknyttede grupper. Efter de første år begyndte jeg at kalde det Small Hug i betragtning af hvor inferiøret det føltes og hvor lidt vi gjorde ud af det. Lars blev lidt muggen over at vi ikke satte mere ind på det. Han sad imidlertid selv et eller andet fjernt sted ude i verden, måske i en detention, fordi han rask væk lavede civil ulydighed hvor han kom frem. LOL vi måtte engang samle ind til at få ham ud af amerikansk fængsel da han blev taget for indsmugling af noget joint-relateret værktøj – eller hvad det var. Dumt, naivt og uforsigtigt, jeg kender ikke nogen detaljer. Han var i en helt anden virkelighed end FredsVagtens daglige kamp, og syntes ikke at forstå derude at vi ikke bare kunne slippe alt og springe fordi han kaldte.

Dog for hans prestiges skyld og fordi ideen i princippet var rigtig, og lisså håbløs som FredsVagten selv ;-)) støttede vi op og lavede et okay arrangement 15. juli 2007 hvor Kvinder i Sort mødte op og deltog. Tak til jer – det gav lidt mere kød på dagen og ideen.

DANES WORLD WIDE 12. AUGUST 2007

En eller anden opsnappede at det årlige arrangement for udlandsdanskere i år skulle foregå på Kronborg og det kunne 'de 3 gamle hvidhårede mænd fra Helsingør'; Jørgen, PH og Jørn Ove, ikke sidde overhørig.

Vi vedtog at forlægge FredsVagten til Kronborg for at møde disse udlandsdanskere og fortælle dem at det gamle land, i Foghs mørke skygge, ikke længere var videre værd at hylde, selvom Dyne-Larsen og Justits-Espersen var indkaldt til netop dette formål.

PH har de gamle plader fra skibet og jeg har Blodige Hænder - banneret. Så der skulle ikke så meget transport til.

Vi stillede op lige udenfor hovedindgangen, hvor turistbusserne holder og vi kunne egentlig ikke rigtig skelne Danes World Wide'ere fra andre turister.

Jeg havde mit lille batteridrevne anlæg med og spillede og sang hvad jeg nu kunne komme i tanke om af relevante sange. Der var tekster til medsyng, og først og fremmest var der denne gode sang som Mor Anna havde skrevet til dagen på melodien til Jomfru Anes gode klassiker; Rebild 76, fra den indianerhappening Solvognen lavede til den årlige USA-dag 4. juli i Rebild Bakker.

SANG TIL UDLANDSDANSKERE VED KRONBORG

Dit gamle land er sunket dybt ned i skammen, Ved hjælp af Big Brother på den anden side dammen
Vi gik i coalition og den var så villig, For Vesten sku' ha olie og den sku' være billig

Så Dannebrog har blod på sin dug...

Gå ud og dræb de andre!, sagde vores minister, For nu er vi truet af gale islamister
De oversvømmer verden, de kommer i stimer, I lommen har de bomber, de gale muslimer
Den allerstørste bombe den tikker i Irak, Sådan sagde han faktisk, det var tik-tak og snik-snak
Vi gik i coalition og den var så villig, For Vesten sku' ha olie og den sku' være billig

Så Dannebrog har blod på sin dug...

Du troede måske Danmark var så hyggennyggende, Men det er bare blevet så forebyggende
Her forebygger vi nu terror og krig, Og vi har begravet 11 danske lig

Så Dannebrog har blod på sin dug...

Og tusinde vender nu hjem med minder, Som de ikke kan dele med deres kvinder
Og deres liv ligger nu i ruiner, Men de fik da skudt et par beduiner
Du tror måske du ved alt om hvad Danmark går og laver, Her dyrker man kål og spinat i sine haver
For her i landet er man bare helt ligeglad, med vores nye skinnende fremmedhad

Så Dannebrog har blod på sin dug...

langsomt

For det er slet ikke os der skal leve med krigen, Hver eneste dag med angsten og skrigen
Bange for at børnene aldrig kommer hjem, når vor kærlighed ikke kan beskytte dem!

Så Dannebrog har blod på sin dug...

Jørgen, Pia, Connie, PH, Birte N, Christina der fører guitar og mikrofon og Doris, med resterne af Helsingør Værft i baggrunden. En god dag – tak til Jørgen for opmærksomheden.

Allerede igen en lille måned senere havde Thorleifs lillebror Knud; Anton-skipper for Levende Hav, inviteret FredsVagten på en fælles aktion til Helsingør hvor Levende Hav til en kommende kampagne skulle ha nogle billeder af at sejle omkring Kronborgs pynt, og på vejen op gennem sundet grifledede jeg hurtigt i kahytten nedenunder nogle skilte.

Der var et par gaster med udenfor fredsvagt-kredsen; Knud Grumløse på habil harmonika, og Peter på guitar mm. Jeg førte osse guitaren en stund, og siden har Knud og jeg spillet sammen nogen gange.

Der var kaffe på kanden og sol, og hygge i skippers kahyt hvis septembervinden på sundet bed lidt. Året før var vi på ren hyggetur med Anton en dag i august til Hven. Jeg ved ikke hvorfor Knud skipper tilbød dette, men overvejede om det var en gestus som tak for at vi havde givet Thorleif et indhold i livet på sine gamle dage. Og samtidig fik vi et foredrag om Levende Havs formål og erfaringer.

Jeg spurgte Knud: Græder du ikke hver aften når du skal sove?, i betragtning af de forfærdelige historier han fortalte om fiskeriets ødelæggelse af fiskenes vilkår. Man græder ikke så længe man kæmper!, svarede han. Og vi var derefter en del fredsvagter der meldte os ind i Levende Hav, og ydermere blev medlemmer af Antons Venner. Gode folk må støtte hinanden, og den profit-ignorerende, bredt favnende venlighed sejrer.

Leif, (glemt navn ☹) og Christina

Skipper Knud, Peter og Thorleif med hvidt hår

Ole minus Telefon, Peter med v-tegnet, Pia, Knud, Thorleif, Knud og Leif på kajen i Helsingør ind mod de bygninger der nu er Kulturværftet.

Mens vi skulle fotografere Anton skulle de fotografere os med skiltene på Kronborgs volde. Jeg ved ikke om fidusen lige gik op for mig, men konstaterer i al fald at vi havde en megahygge dag. Endnu en gave vi fik som fortjeneste for vores indsats.

Allerede et par dage senere var vi igen ophængt; årets Sociale Forum. I den weekend forlagde vi vores stand til Halmtorvet. Igen igen et arrangement der på ingen måde havde en publikum-interesse der modsvarede indsatsen. Vi prøvede og vi prøvede, fremlagde 1000 interessante synspunkter i boder og på plancher.

Der ER sgudda ikke noget at sige til at folk blir deprimerede. Og så får jeg igen lyst til at sætte mig ned på FredsVagten og bare surmule. Ikke gøre alle disse stressende deprimerende skod-ting; bare passe antimagtens fornemme stand. Og lade andre om deres optimisme. Dæmpe depressionen ved faktisk at gøre noget sjovt og ikke mindst afstressende; at stå vagten; det simple, det enkle, det nemme, det livsbekræftende. Alt det stressende bøvlværk det er at arrangere noget der alligevel ender i dårligt vejr og ignorance. På den anden side.. det er jo altsammen kaotiske sommerfuglevingseslag; en dag må vel den nordatlantiske storm bryde ud. Og for det andet krævede vedligeholdelsen af FredsVagtens platform en vis tro på det umulige. Men jeg kunne ikke undgå at tænke at også vi genbekræftede hinanden, i vores 'kejsers' nye klæder. Vi VILLE tro på det og ve den der slukkede illusionen.

Og så havde faktisk FredsVagten, på trods af mine misantropiske betragtninger, et okay besøgt møde med titlen 'Demokrati for hvem'.

6 ÅR 19. OKTOBER 2007

Jens og Jørn Ove havde dannet en lille selvbestaltet junta ;-) og arrangerede årets runding. Jesper Klein kom og fik årets PiiSarT-pris, formidlet af Anne Marie Helger. Vi var de sædvanlige 30 og dog noget medie på som skyldtes at jeg havde fået et interview

gennem Ritzau (mere kan læses i www.fredsvagt.dk/om/nyhedsbrev_4)

Snobbeeffekten virker desværre. Sagen er mindre betydningsfuld. Så det var en god dag. Vi fik endda en donation fra AMK på 2½ tusinde, formidlet af Bodil, som vi på efterfølgende stormøde lod gå videre til den fattige ugleseste fredsforsker Jan Øberg i Lund.

REGNBUEDAG OG FOLKETINGSVALG

Der er i Nyhedsbrev 4 (se link ovenfor) et udvalgt billede af Krigsministeriet under regnbuen der slår ned i flådens kirke. Her vil jeg så bringe den anden ende af den fuldtegnede regnbue... er skatten hos kongen?

Så kom slagbygen så de små fredsvagtbus måtte søge ly og Håbets Ild kæmpe for at overleve. Derefter var det mørkt en stund før solen igen skinnede.

Det var dagen før Folketingsvalget 7. november som Fogh som bekendt vandt igen for 2. gang efter sit landsforræderi med at lyve Danmark lodret med i Irak-krigen. Endnu buldrede husboblen med masser af gratis friværdis som forblændede folket til at tro på statsmandens økonomiske trylleri, uden at indse at alting har sin pris. Og da regningen kom var Fogh, genialt godt timet, netop blevet forfremmet til feltmarskal mens løjtnant Løkke uden nyvalg blev forfremmet til kaptajn og overtog supertankerens fedtede ror.

Jeg må indrømme at hans hold stadig er fantastiske til at opretholde illusionen om at de har styr på det. På trods af de advarende rystelser og varsler om storm og afgrund, fortsætter stort set festen nede i lasten, om end lidt mere afdæmpet end i Foghs syv fede år.

Jeg har funderet meget over det med at skatten ligger ved regnbuens fod. Hvad er skatten? Ret beset må det jo være grøden; sol og regn, jord og luft – de 4 elementer på samme sted. Når man selv står i regnbuens fod; altså hvor det regner mens solen skinner, kan man imidlertid ikke erkende det da det er for diffust. Først på omkring 50 – 100 meters afstand samles billedet af det farveopsplittede sollys fra de enkelte regndråber.

Når man således står ved den virkelige skat kan man altså ikke erkende det... ha!, typisk – den 'gratis' skat er en illusion; blev livet rigere fordi man fik et samtalekøkken som ingen har tid til at samtale i. Og hvor man har glemt samtalskunst af åbenhed og ydmyghed til fordel for magtpillet, den evige konkurrence om at holde sit individ med på beatet, frontløber, sej, velhavende, selvhævdende, bedst! Men der er en sjæl der drømmer og længes efter kærlighed og samvær. Så forsøger man at købe sig til det; en platform – et samtalekøkken, gratis da det ikke blev betalt med arbejde, men med varm luft. Jeg kan betro dig ærede læsere at jeg selv scorede halvanden million skattefrit... jamen det er jo forrykt.

Foghs kunstige regnbue hang i de 7 fede år over landet og fyldte boligejernes lommer med herligt forbrug. Et morsomt fix som aldeles ligner tryghedens livskvalitet. Når solidariteten ikke er så stærk længere føles det endnu mere nødvendigt trygt, at kunne betale for sig. Nå, det bliver lomme-filosofiske klicheer, for jeg har alligevel ikke hu til at dykke ned i denne filosofien. Det var bare en refleks på de tankevækkende sammenhænge mellem regnbuen og skatten.

Den ægte skat er arbejdet, thi grødens værdi ligger i hvor meget man gider arbejde for den. Det er derfor skatten er netop dér, thi ældgammel visdom tilsiger således at den ikke kan nås hvis man jager efter den. Således fik jeg qua stædigt arbejde mulighed for at fotografere regnbuen som FredsVagten's ægte skat; den daglige oplevelse af livet på Slotspladsprærien.

I øvrigt er det sjovt nok at de homosexuelle bruger regnbuen – de er jo principielt golde.

Krigsherren Fogh vandt altså endnu et valg med Hjemmehjælperen som rengøringskone. Hun gav ham alt hvad han ville ha hvis bare hun måtte holde landet fri for 'utøj'. Kapitalismen og xenofobien i smukt folkeforført parløb. Vild med Dans.

Jeg blev så deprimeret at jeg foreslog at FredsVagten strejkede. Ikke lukkede, men strejkede i betragtning af at det bedøvede ignorante folk ikke fortjente vores ihærdige indsats for en anstændighed de alligevel sked et stykke. Men det blev ved tanken... vi fik jo også stadig flere skulderklap af folk der var lisså frustrerede som vi, og dem og den gode ånd kunne vi ikke slippe.

NYT GREJ, MARTS 2008

De gamle satellitter var ved at være slidt op – det var ikke længere nok med den årlige forårsrenovering, så en dag indkøbte jeg to krydsfinerplader af dyreste kvalitet for at starte forfra. Designet var der ikke noget i vejen med så det blev som det havde været. Men de nye plader blev som det ses grønne af en rest maling jeg havde, og Lars Løkke med kalashnikov i Afghanistan i 80'erne er allerede kommet op hjemmefra ;-) Jeg droppede malingen af teksten da de alligevel aldrig kom ud som satellitter uden at skibet også var med, og så fik vi mere plads til opslag.

Vigtigt at holde grejet i orden, det er en slags signal om seriøsitet. Vores stand er ikke slendrian og ligeegyldighed, nej den betyder faktisk noget og holder sig anstændig. Oplagt en positiv vibration som var arbejdet værd.

Peter og Peter bakser med at binde de udtjente satellitter op på PH's tagbagagebærer. Nu står de hjemme hos ham og venter på den dag de skal på museum; Københavns Bymuseum har formelt udtrykt interesse for at arve vores ting den dag vi lukker.

GADEMØDE 25. APRIL

Igen henviser jeg til Nyhedsbrev, nu nummer 5, men vil dog alligevel her 3 år efter vurdere den begivenhed igen. Som jeg tidligere skrev; hovmod står for fald. Og jeg må sige undskyld til Jette som skrev det oprindelige personlige brev om at gerne ville snakke med ham. Da hun fik positivt svar gik hun til FredsVagtens stormøde som overtog bolden. Jeg talte for at vi skulle bruge det i propaganda-øjemed, idet jeg ikke gjorde mig forestillinger om at vi kunne ændre hans holdning. Og vi havde jo i vores og fredssagens interesse brug for eksponering. Det var vi så enige om og gjorde offentliggørelse til vores første betingelse. Bagefter har jeg indset at han fik nok mere propaganda end vi. Han blev interviewet på sit kontor hvor man ser vores stand ovre på pladsen ud af vinduet. Søren Gade, denne venlige trinde mand, medansvarlig for og administrator af Danmarks del i de særdeles uvenlige falske terrorkrige, han udtrykte sin respekt for sine demokratiske ihærdige kritikere. Vi satsede naivt på barnets rolle; for eksempel spørge hvad han tænkte på når han skulle sove. Hvad han ville svare sine børnebørn når de en dag i aftægtsboligen spurgte ham om hans rolle i sin tid. Hans medansvar for det samfund de arver. Vi forbeholdt os at han kom over til os, og at det primært var os der talte. Han gik ind på alle 3 betingelser.

Vi satsede derefter naivt på at lægge en ring udenom mødepladsen og kalde det et lukket møde. Ligesom når de lukker døren for pressen til møder inde på Borgen. Men jeg kunne simpelthen ikke finde ud af at mobilisere en vagtkreds med standhaftighed nok til at holde medierne ude af hørevidde. Jeg prøvede halvhjertet, men det blev alligevel for formelt og det endte med at der var næsten fuld dækning. Dog fik jeg DR's TVA til at holde sig væk, så de rapporterede fra rotunden at det var et lukket møde. Det virkede rigtigt.

På den anden side havde vi selv brudt det lukkede mødes intimitet ved at sætte egne kameraer på. Hvis vi fik skovlen under ministerens sikkerhed skulle det nødvendigvis foreviges. Håbet er lysegrønt.

Således engagerede jeg mig med Christiania TV (CATV) med frontfiguren Tanja og hendes faste kameramand Dennis, og med min 9/11-ven Jakob der kunne levere et kamera og føre det. Således havde vi et kamera der så på ministeren og et der så på fredsvagtgruppen. Vi var 5 der havde budt ind med en replik til Gade; Jette, Anna, Jørgen, Doris og mig. Tanja holder mikrofonen, Jette indleder.

Uf, jeg er ikke stolt af det. Hvad fik vi ud af det andet end en gang fnidder-fnadder og nogle indslag i de bedøvende medier. Og en konflikt om rettighederne til optagelserne, der endte med et brud med CATV. Vi skulle bare ha sat os med Søren Gade på kanten af rotunden og talt med hans sjæl istedetfor at skræmme ham ind i ministeruniformen med alt vores offentlighedshalløj. Undskyld Jette. Ikke at det nok heller ville bringe ham ud af fatning, men det havde været en bedre vibration. Thorleif bad om at måtte slutte af hvilket blev bevilget, og han fik måske den bedste replik fordi der var lukket ned for den politiske dyst og vi var ved at sige tak og farvel. Så han fik udtrykt tilgivelsen som burde være indledningen. Jeg glemte det... jeg var alt for fokuseret på afsløringens prestige. Hovmod står for fald.

TRYGHEDEN I DET OFFENTLIGE RUM

I optakten til Gademødet havde jeg kontaktet politiet med henblik på sikring af ministerens person. Eftersom vi havde offentliggjort mødet kunne vi jo ikke vide om der ville komme nogen der kunne finde på at smide med sten eller kanonslag eller måske maling ☺, eller hvad ved jeg. Så jeg spurgte tilladelses-politiet hvordan FredsVagten skulle forholde sig når ministeren kom til os med 'det hvide flag'. De svarede straks tilbage at det skulle jeg ikke tænke på, det var PETs ansvar. Jeg havde således forventet at se mindst en hollændervogn med en lille gruppe kampklare betjente lige nede på vejen. Og jeg havde også tænkt at han ville ha følge af et par gorillaer, men måtte konstatere hverken eller. Det gør mig glad at møde denne tillid. Den er SÅ antiterroristisk. Og det var ikke første gang jeg erkendte at den stadig er tilstede i det danske samfund, selvom der er et ihærdigt arbejde i gang for mere frygt i det offentlige rum. Istedetfor at skrive det igen indsætter jeg dette debatindlæg fra Politiken som blev flot eksponeret med tegning. Qua dagtællingen kan jeg se at det er skrevet 16. januar 2008.

Besøg Fogh – det letter

Rapport fra FredsVagtens dag 2281

I dag kom Brian Mikkelsen forbi FredsVagten hvor Peter Fred og jeg talte med 3 efterskolepiger. Hej Brian!, fnisede de og smukke Brian smilede venligt tilbage mens han hastede forbi med sin portefølje.

Det fik os 2 fredsvagter til at påpege hvor dejligt det er at man kan møde en minister i fri dressur midt i den københavnske dag uden gorillaer og andet sikkerhedsudstyr. Ja, det forstod pigerne eftertænksomt; tryghed og tillid er et gode.

Lidt senere var jeg oppe i Statsministeriet med en løbeseddel til Fogh; en lille dagens hilsen fra FredsVagten. Afleverede den til en venlig dame i glasburet og vendte om for at ta trappen ned, men mærkede så lige behov for et toilet... om jeg kunne låne et?

Ja, svarede den venlige dame, åbnede døren ind til den fornemme gang og viste mig ind til betjentstuens toilet.

Øh, skal jeg ikke visiteres eller noget?, spurgte jeg lettere forundret, i disse terrortider!

Narj!, smilede damen, det går nok!

Nu vidste hun jo at jeg var der som FredsVagt, men havde derudover ingen garantier for hvad jeg havde under jakken. Og der var jeg så helt overladt til mig selv. Da jeg kom ud var der ikke nogen vagt til at ta mig ved vingebenet og føre mig tilbage til glasdøren ved indgangen. Det afstedkom en varm og god følelse af tillid, som jeg ikke kunne finde på at svigte – den venlige dame.

Det påpeges i fine undersøgelser at det danske samfund har en meget høj grad af tillid, og at dette forhold er medvirkende til vores høje velfærd. Men tillid svækkes ved kontrol og overdreven markedsføring af menneskelige relationer. I konkurrencen skal vi principielt prøve at 'snyde' hinanden for at optimere vores egen økonomi. Tilliden kan ikke prissættes.

Det skulle vist være Lenin der er kendt for citatet: "Tillid er godt men kontrol er bedre". Se hvordan det gik, så skulle vi ikke bede Fogh-kompagniet om at overveje sagen; tillid er bedre end kontrol. Offentligt ansatte skal bruge stadig mindre tid på deres fag og ditto mere på at leve op til kontrolstatens behov for ikke at blive snydt. Det er en grundlæggende mistillid Fogh-kompagniet lægger for dagen.

Og den overdrevent hypede pseudoangst for terror skal få os til at føle mistillid overfor vore medmenneskers intentioner. Heldigvis har damen i forkontoret endnu ikke opdaget sin arbejdsgivers paranoia, hvorfor hun stadig handler pr konduite og fastholder tilliden. Desværre bekræfter kontrolmanikeren sit eget projekt når han i stigende grad kriminaliserer folk han postulerer er en trussel for hans politiske projekt.

Jo, det var Lenin der sagde de berømte ord, men det var Stalin der bragte kontrollen ud i det groteske og dikterede mord på enhver han i sin totale forfølgelsesvanvid opfattede som truende. Det synes som om nutidens terrortpolitik bevæger sig i Stalins sindsyge spor.

Min søn Thomas roste; skrev at jeg var mindre 'bitchet' end jeg plejer. Tænk jeg synes ellers det er hidsigt nok i sin sammenknytning af Foghs og Stalins paranoia.

NYE SKILTE IGEN

1. maj 2008 står det i vagtbogen; skibet stjålet. Okay, på'n igen, maler i carporten denne gang.

MILITÆRNÆGTERFORENINGEN

havde skrevet om vores 5-årsdag i 2006 i pæn opsætning i deres medlemsblad NB. Tak. Og derefter havde vi lidt sporadisk kontakt, som bl.a. betød at vi deltog i et fredsmøde de holdt ultimo maj. Her var FredsVagten relativt talstærkt tilstede, og indgik i et samarbejde op til efterårets Europæisk Social Forum der skulle finde sted i Malmø. Der var ikke meget krudt (-) i den nægterforening mere. De store nægterårgange døde jo ud da frinummet blev indført og det danske militær er i stadig stigende grad professionelt og ikke meget værnepligtigt længere, så logikken er der ligesom ikke. I stedet beskæftigede man sig så med de mere almene militaristiske tilstande som en anden fredsbevægelse. Og med virkning fra 2010 har foreningen nedlagt sig selv. Jeg har selv været nægter i 77; en fed tid hvor jeg lavede børne-gade-teater på Vesterbro med Teaterbutikken.

Det med værnepligten er et vanskeligt spørgsmål. Værnepligten knytter ideelt set landet, folket og militæret sammen, hvor en professionel hær i princippet kan være udenlandske lejesoldater. En farlig magtfaktor i disse demokrati- og retssikkerheds-nedbrydende tider. Hjemmeværnet er i virkeligheden en helt rigtig idé, som jeg totalt foragtede i mine røde ungdomsår.

Det handler om at fokusere på territoriet; forsvare det område på jorden der er alment anerkendt som Danmark. At Danmarks forsvar står i Afghanistan er jo så absurd at jeg ikke fatter folk med respekt for egen intelligens vil gentage det, medmindre de indrømmer – naturligvis – at det er forsvaret for vores vedvarende overforbrug. Derfor hedder det heller ikke mere Forsvars- men Krigsministeriet. Og de danske soldater, på 'International mission' som det så smukt og fremmedgørende hedder, er lejesoldater for så vidt at de tjener en fed hyre på det ganske vist også risikofyldte job... netop 'et job' og ikke mere en vilje til at forsvare sit land. Det er ikke forsvaret for hjemmet men en diffus forestilling om et forsvar for 'vores værdier' – i sig selv noget diffust; hvad ER disse værdier? De skal forsvares i en globaliseret verden hvor de er truet af folk der 'hader frihed'. Denne propaganda gentages af folk der åbenbart tror på det. Igen og igen. Og det er den officielle og almene sandhed, selv om majoriteten nok ikke køber den, men bare lader den passere som politiker-retorik og dumheder; det er jo oplagt at den enes frihed meget let kan være den andens tvang. Og at en af vores værdier er, at friheden til at udnytte et medmenneske er stærkere end friheden til at blive fri for det. Friheden til at spærre disse angiveligt frihedshadende folk inde i et fængsel uden anklage og dom på ubestemt tid. Guantanamo fx.

Men majoriteten er en minoritet når det gælder om at fremme et budskab, så dumhederne kolporteres igen og igen i de dominerende medier. Og poder deres gift i folkesjælen. Vi opfordrede således de militærnægtende at komme ned til os og fornægte militærets ødelæggende maskine.

MINORITETERNES GRUNDLOVSDAG 2008

Minoriteterne er majoriteten, hedder denne begivenheds slogan i erkendelse af hvor stor underskoven er af undertrykte grupper, folk og bevægelser der ikke nyder lige vilkår i samfundsspillet; demokrati, værdighed og ytringsmulighed.

En af disse er altså FredsVagten, så her sidder Jørgen og jeg ved vor bod på Christiania/ Pusher Square.

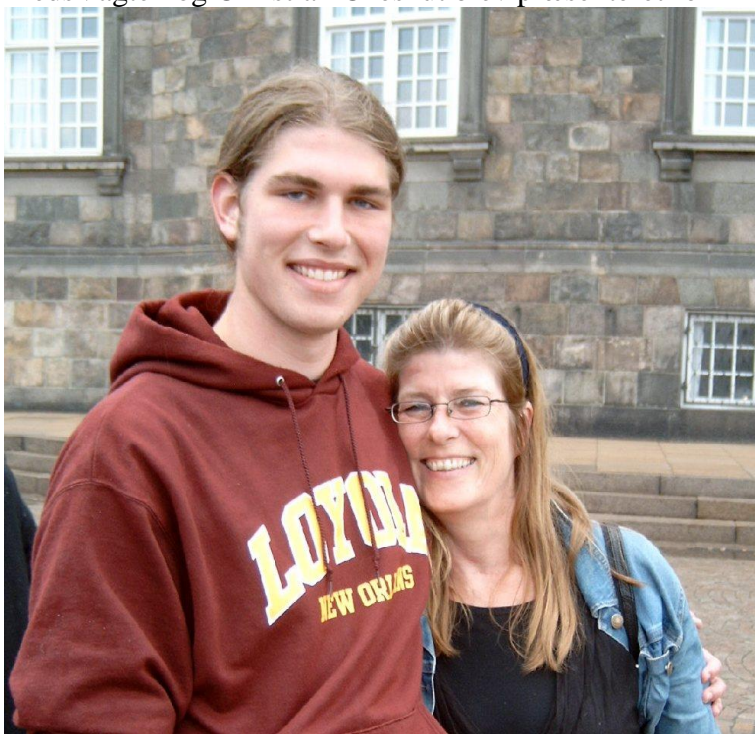
De narkogangsteres vagthold var pisseirriterende. Fyrede hele tiden op i brændetønden bag os, med giftige plastic-mælke-kasser. Som om det ikke var varmt nok i forvejen, og så en grim og ulækker sort røg. Sådant en provokerende ilter type man ikke lige gad sige noget til. Der var også ballade fordi vi naturligvis tog billeder hvilket de selvsagt ikke vil ha, men der kom de til kort – vi var alligevel for mange.

Jørgen havde som sædvanlig været utroligt flittig. Han havde overtaget produktionen af små papirflag fra Jørn Ove. Endnu alle PACE, men snart udviklede han dem på mangfoldige sprog. En produktion han har holdt ved lige siden, og de er meget populære skal vi senere se. Flot bod vi fik lavet, men som det plejer van var der flere der ville sælge end der ville købe, så vi måtte slæbe varerne med hjem igen :-)

BIG HUG 22. JUNI 2008

Vi havde et rigtig flot oplæg som vi holdt studiekreds om medio maj. Vi fik en taler fra hver af de religiøse/etniske grupper; en kristen, en jøde og en muslim. Oplægget var fint men vejret var imod os med grå on-off regndag. Og så gik der lidt kage i det da den jødiske taler blev sur over det FN-Forbundets taler sagde om Palæstina... Og hun havde ret for så vidt denne trådte udenfor fredsrammen og pegede på jødernes Israel. Jo det er i sandhed et betændt emne. Var vi 20... og igen var det jo på en måde hyggeligt i sin afveksling af FredsVagtens hverdag, men var det anstrengelserne værd...? Ingen ved, men ofte havde jeg den samme følelse af skønne spildte kræfter.

Der var et andet Big Hug den dag som i al sit personlige nærvær kaldte på flere følelser; FredsVagten og Christian Chesnut blev præsenteret for hinanden

Christian var jo den søn Kirsten så brutalt qua justitsmordet blev adskilt fra 9 år tidligere. Og han fra hende, sin mor. Hun som i 5 måneder i sommerhalvåret 2002 boede nede foran Borgen i protest. Nu var han voksen og kunne selv bestemme at rejse til Danmark igen. Glade smil, men også en masse knuder som endnu er uforløste. Sagen står i stampe, fejlen er for fatal til at blive indrømmet, et grimt samspil mellem den udøvende og den dømmende magt, som ingen af dem har lyst til at indrømme. Nogen mener Kirstens sag er en enkeltsag og ikke FredsVagtens sag. Men det er jeg uenig i. Krigene startede med løgn og begge sager handler om at afsløre magtfuldkommenheden og fastholde retssikkerheden som en af demokratiets hjørneste. I begge tilfælde er problemet at vi forblændede af rigdommen har overgivet magten til magthaverne, som styrer efter kapitalens behov mere end folkets.

OFFICERsASPIRANTER

Engang i juli havde jeg en aftale med to officersaspiranter oppe fra Frederiksbeg Slot. Belevne, fornuftige og intelligente unge mænd der interwievuede mig som led i deres uddannelse til officerer i det danske militær. De fortalte at de såmænd heller ikke brød sig om Bush, så jeg forsøgte at provokere dem. Men det var de sgu for tjekkede til, respekt. De udspurgte mig, deres egne holdninger var ikke interessante i denne sammenhæng. Og netop det var vel en del af træningen i kulturforståelsen. Lytte og ikke argumentere med de lokale uanset hvilke synspunkter de lægger for dagen.

Jeg var først lidt luren ved oplægget; at være sådan en træning i 'kulturforståelse' for folk der skulle ud til Afghanistan og holde krigen i gang uanset al foregiven forståelse. På den anden side en oplevelse i sig selv og en mulighed for at forsøge at nå disse kommende befalingsmænd med lidt refleksion. Plus naturligvis en almen venlighed og tilgivelse overfor folk der vil komme til os/mig og høre vores/mine synspunkter.

At det igen blev mig der fik denne oplevelse, skyldes at det er mig der åbner FredsVagtens mail. Jeg har før opfordret andre til at tjekke den, men ingen bider på. Den er ekstremt spammet så det er muligt at der er noget jeg overser når jeg sorterer ud i alle viagra-reklamerne, Nigeria-brevene og porno-sirenernes pseudo-lokken. Det er så gennemskueligt at det er nemt at sortere fra, men der er så meget af det.

2500 TROMMER FOR FRED

Jesus overbeviste os om at 2500-dagen 22. august skulle fejres med trommer. Han er jo selv musikpædagog og musiker, har netværk til samba-kredse og skaffede masser af trommer. Igen ved jeg ikke hvad der sker... om det er fordi vi ikke fatter beatet. Jeg forstår ikke at en anti-krigstrommedag i det bedste sommervejr ikke tiltrak flere end de højst 30 vi var på noget tidspunkt. Det var endda en fredag (??)

Nå, opdækningen fejlede ikke noget, det var gæsterne der udeblev. Jeg sidder ovre på den modsatte side med TV2 på. De var meget flinke og nedgjorde ikke vores fiasko-arrangement. Men var folket ikke interesseret i at tromme sprækker i Magtens Mur, så måtte jo vi fredsvagter klare det selv ;-)

Her er det Peter Fred, Brian, mig og Katrine

Hen først på aftenen var der ved at komme lidt gang i den, men så kom en fuldstændig ude af sig selv-dame og plaprede løs på ukendt tungemål, lød som italiensk. Vi forstod dog så meget at hun boede lige ovre på den anden side af kanalen og var ved at blive åndssvag over vores trommer. Helt automatisk bryder sådan et indlæg trommesamværet og vi bliver vilrådige i mødet med hendes panik. Lidt senere kom politiet og fortalte at vi havde ikke tilladelse til at tromme efter kl. 20. Vi havde som sædvanlig ikke anmeldt noget ekstra, men lod det på lykke og fromme blot gå ind under Fredsvagtens almene tilladelse. Nå det mente det 'tilstedeværende politi' ikke, så vi blev lukket netop da festen var ved at komme lidt i gang. Øv. Krigen må larme sin død over folk, men freden må ikke tromme en enkelt aften efter endnu 1500 dage. Suk

Vi fortsatte ud til Christiania/Loppen hvor Lars havde arrangeret en hyldest, hvor nogle af hans støjrock-venner; Dansk Fløde, spillede. Er Lars og jeg forskellige er det i al fald på musiksmagen ;-)
Men stående dér midt i støjrock-helvedet og se musikernes energi, kunne jeg faktisk godt finde harmonierne og fascinationen. Morten gik helt agurk ;-)
Som fredsvagt erobrede han mikrofonen og gav sig selv lov. Morten er lidt genert og tilbageholdende i hverdagen men i øvrigt ret musikalsk, og i støjrocken slipper hans personlighed og livskraft fri af alle pæne opdragelser. Publikum nede på gulvet foran kunne li hans uarticulerede energi, så jeg fra min position længere tilbage på scenen afventende min taletid. Jeg har desværre ikke noget billede af det.

FREDSVAGTENS PLADS

Efterhånden havde vi været der så længe at vi blev nævnt ved andre begivenheder. Således ved et højprofileret event der kaldtes Vandløbet, noget indsamling for Afrika, medio september, hvor journalisten startede sin artikel dagen efter i Urban med 'Fredsvagten fik fint selskab...' Og Leif kunne meddele fra dagens vagthold at Klovn'erne Casper og Frank havde rost vores indsats fra scenen hvorfra de styrede dagens begivenheder.

Vi var efterhånden en fast del af Christiansborg Slotsplads, og af det københavnske bybillede. Og det var vel også omkring de tider at Bymuseet udtrykte interesse for at arve vores ting en dag når vi nedlagde projektet. Og det gav vi så håndslag på med smil og yes mand stolthed.

NYE SKILTE

Længe havde vi savnet et skilt med oversættelsen af de 4 positive paroler til engelsk til alle turisterne. Så endelig oktober 2008 kom det på banen. Jørgen havde lavet et whistle-blower-skilt med vedhængt trillefløjte. Og hans små flag var begyndt at stå rundt i kanten.

FREDSVAGTEN 7 ÅR

Fri Galaxe er et ganske velspillende og populært pop-rock-band fra Christiania med Lizette som frontfigur. De kom til stormøde engang i sommeren og fremlagde forslag om at de ville kvit og frit lave et arrangement på slotspladsen 19. oktober og på denne dag release en cd-single; Fredselsker. Det kunne vi jo ligesom ikke sige nej til og således fik vi endnu en herlig dag. Tusind tak.

Kom selv med scenevogn og udsmykning, bemærk ballonernes farver; stil.

Den gamle fredsforsker og mangeårige leder af Center for Freds- og Konfliktforskning Håkan Wiberg havde gjort sig bemærket ved at indsende en flot økonomisk støtte, og således var han i min optik som en mulig taler. Han slog til og holdt en tale der klart bar præg af hans enorme viden, for en gangs skyld hørte jeg efter.

Jeg var dog en smule distraheret af hans påklædning; korte bukser og det ene underben hyllet i bind. Ikke fordi det nok betød ret meget i vores sammenhæng, men jeg indså at det er sandt at klæder skaber folk. Han ville ikke kunne møde sådan op hvis han for eksempel skulle tale for en bande forretningsfolk.

På samme måde overvejer jeg faktisk hvordan jeg selv er klædt og undlader af og til mit partisanørklæde.. det der arabiske ternede. Jeg har konsekvent brugt den slags siden jeg i 75 var på Tvind. Pænt, praktisk, blødt og billigt, men en dag sagde en ung venstreløve til mig at han allerede på forhånd havde kategoriseret mig som venstreorienteret USA-hader på grund af det tørklæde. Han var meget fin at snakke med i øvrigt, intelligent, lyttende og nuanceret, så jeg indså at han måske havde lidt ret.

Francisco; arkitekt og portugiser af afstamning, fortalte en dag at han praktiserede at ta jakkesæt på når han stod vagten. Genialt. Han forlod desværre FredsVagten igen efter et års tid.. eller hvor længe det nu var, fordi han skulle arbejde på et projekt i Afrika.

Snobberiet tilsiger at klæder skaber folk. Jeg kan godt forstå det; budskaber er så komplekse, det er meget nemmere at tilslutte sig nogle overbevisende symboler. Og det er jo oplagt at magtuniformen er mørkt jakkesæt, blanke sorte fladsålede sko, lys skjorte og slips. Hertil kontrolleret hår- og skægvekst i ansigtet. Når den uniform taler forstår man at her har vi en mand med indflydelse. Så har han sgu nok ret i det han siger... eller får ret.

FredsVagten kan og vil ikke leve ikke op til denne opfattelse; vi fokuserer taber-stædigt på sagen. Og så meget mere levede jo Wiberg op til FredsVagtens ånd ;-)

I samme anti-snobbe-holdning har FredsVagten heller aldrig har fået etableret en række pinger som ambassadører... Helger er den eneste. Det er samme stædige fokus på at det er sagen der i sig selv må bære. MIN fokus!

Og som sagt vidste Wiberg hvad han talte om. Vi inviterede ham efterfølgende som oplægsholder til en studiekredsaften om Afghanistan hos Leif på Østerbro, en god aften som vi ikke kan gentage, thi han er gået bort til den endelige fred i sommeren 2010. Leif tog til bisættelsen på FredsVagtens vegne og gav den gamle kæmpe en PACE-fane med til vejen.

Pink Army benyttede dagen til at tilføje vores stand et par symboler:

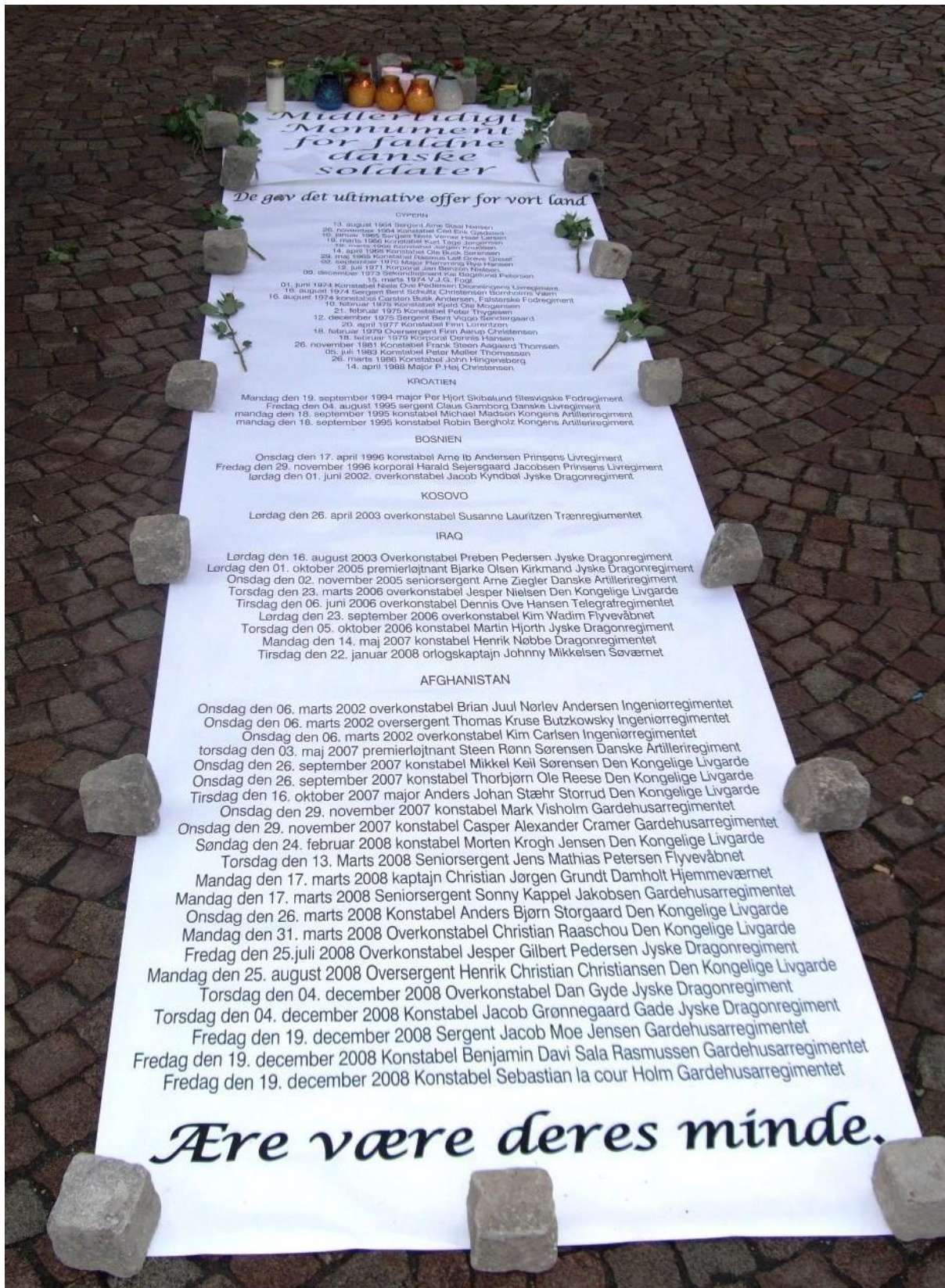
Kærligheden i Royalt almue-porcelæn (hvor fanden er den blevet af?... måske Rasmus straks tog den med sig igen) og den lillebitte Pink Army-soldat ved deres fod. Symbolikken må du selv greje. Det var bare sjovt som én af utallige hvirvler omkring Fredsvagten. Alle de små hvirvler bliver en dag til en stor samlet hvirvel.

JUL 2008

Juleaftens eftermiddag fremlagde en gruppe et 'Midlertidigt Monument for faldne danske soldater' med overskriften: 'De gav det ultimative offer for vort land'. Jeg gik over for at se hvad det var de havde gang i og fik en snak og en forklaring at det var alle udsendte, også de som døde af vådeskud, trafik- eller andre ulykker, og helt tilbage fra Cypern 1964.

De vurderede angiveligt ikke missionerne politisk, men jeg fokuserede på de to nederste 'missioner'; terrorkrigene i Irak og Afghanistan, og bemærkede at jeg var uenig i for hvad de unge mænd havde ofret deres liv...

En yngre kvinde bad mig indigneret om at gå, da hun stod dér og sørgede og gerne ville være fri for min utidige indblanding. Og de to mænd bakkede hende op. I og for sig var jeg jo enig og ville helst støtte hende i sorgen, på den anden side var hendes krav som talt ud af min mund.

- Hvor skal jeg gå hen?, spurgte jeg. Hun så spørgende ud. Jeg pegede op mod Folketinget: - Hvordan kan jeg slippe af med deres bestemmelser for mit liv?

Uden at vente på svar vendte jeg rundt og gik over til mit eget.

Allerede dagen efter var jeg igen derinde, betragtede hvordan juledags-byvandrerne kikkede på 'monumentet', og syntes de burde ha en divergerende opfattelse at vurdere op imod.

Jørgen roser i vagtbogen fire dage senere min kommentar, men allerede dagen efter igen skriver han på vores gruppemail:

Da jeg stod vagt i dag (...) kom 2 bagmænd bag den hvide dug hen med Bos våde og krøllede brev, som de vredt ødelagde: Respekter vor sag, som vi også respekterer jeres, sagde de. Deri var jeg enig og prøvede at sige, at min kollega vist også havde ment det samme, blot havde skrevet en kommentar. Den forstod de dog ikke og lovede, at hvis vi igen skrev en kommentar, ville de overmale vore plancher, hvorefter de gik.

2. januar skrev jeg en mail til Mindemonumentets formand rdq@stsop.dk med orientering til vores egen gruppemail:

Kære ...

Således skrives der på FredsVagten's interne mail. Jeg er Bo som 2 gange har lagt en kortfattet kommentar ved jeres monument i opposition til jeres holdning at danske soldater i Afghanistan og Irak udfører et hæderværdigt arbejde.

I kalder jer upolitiske, det gør FredsVagten osse og dog kan vi konstatere at vi er politisk uenige om hvorvidt danske soldater skal æres, eller om de er en del af krigens maskine og således af problemet.

I har ret i den pointe at NÅR den danske stat sender unge mænd ud i dødszonen bør den også for sin selvforståelses skyld hædre dem der lider personligt tab derved, men det ændrer ikke ved det forhold at disse unge mænd, med eller uden bevidsthed om at krigens fundament er løgn, udfører et arbejde der på ingen måde fortjener nationens hæder.

Se her er vi jo inde ved et vanskeligt spørgsmål om hvorvidt Danmark fortsat er demokratisk når Fogh kan blive siddende ved roret på trods af at han på baggrund af løgn har bragt Danmark i angrebskrig og således i den internationale terrorismes søgelys.

Den diskussion skal ikke føres her. Her skal vi konstatere at I er på statens side i at ville hædre de danske soldater, mens vi er undermåler-opposition som har meget vanskeligt ved at trænge igennem med vores budskaber; således som at de danske soldater er ude i et falskt projekt, om de nu er hjernevaskede eller hvad.

Vi har opslagstavler hvorpå alle kan sætte budskaber op, mens I ikke har tilbudt denne dialog til de forbigående der læser jeres monument. Det synes jeg var en mangel hvorfor jeg tillod mig selv at vedlægge et opslag.

Nu lagde jeg det ind over jeres hvide papirbane... jeg kunne jo også lægge det en meter derfra. Så hvor langt synes du/I det skal væk før der ikke er belæg for at I øver hærværk mod vore ting.

Og som jeg sagde d. 24. da jeg blev bedt om at gå af en yngre kvinde der sørgede og ikke ville ha

mine synspunkter til at besudle hendes sorg; Hvor skal jeg gå hen? I underforståelsen kan vi jo med lige ret anføre at I besudler vores sorg over at den danske konsensus synes det er i orden at smadre andre landes samfund. I er en del af denne konsensus.

Med venlig hilsen

Jeg fik aldrig noget svar.

Ydermere dannede denne begivenhed grundlag for kritik på stormøde dagen efter, at mit brev var for hårdt og i øvrigt blandede egne synspunkter ind i FredsVagtens. Det tog jeg angiveligt, ifølge referat, til efterretning og vi formulerede en pressemeddelelse som påpeger at vi synes stsop.dk's fokus er forkert idet et mindesmærke bør omfatte ALLE der er døde som følge af danske militære aktiviteter i udlandet. Og at vi i øvrigt adskiller nutidens terrorkrige fra de FN-missioner danske soldater har været på, fra Cypern til Kosovo.

Stormødereferatet fortsætter:

Emnet affødte en engageret debat med mange gode indlæg, jeg skal ikke kunne referere dem alle men dog lige videregive et par highlights:

Leif: vi skal holde fast i vores eget og ikke besudle deres. Blive på egen boldgade... støtte fra Doris og Jørgen

Thorleif: det gælder om at skabe debat og ikke krænke dem der er personligt i klemme. Thorleif fortæller i denne sammenhæng at han valgte at gå over og tale med dem der studerede monumentet (der er ubemandet), idet han stilfærdigt havde bemærket: "listen over dem de slår ihjel er meget længere!" (fedt citat)

Jørgen: vi skal påpege behovet for en fredsdag i stedet.

Doris: Det handler om nutidens krige, ikke fortidens.

Pia: Pust det ikke for meget op, de taber pusten og går hjem.

Angelika: De har et dødt mindesmærke for de døde, mens vi har et levende "mindesmærke" for de levende. (endnu federe citat ;-)

Birte: Vi må ikke være fordømmende. De unge mennesker er blevet misbrugt.

Doris: er der et debatforum vi kan debattere på?

Til dette sidste gjorde Bo opmærksom på et link til www.krigogfred.dk hvor der er en gæstebog hvori han har skrevet et kritisk indlæg om soldaternes rolle som krigsmaskinen. Han har kun underskrevet Bo, da man skal være forsigtig med at udlevere data til folk der principielt går ind for vold som politisk middel.

Men da vi naturligvis ikke på stormøde havde tid nok til bare tilnærmelsesvis at komme til bunds i emnet, besluttede vi at næste studiekreds skulle diskutere videre.

Intet nyt er godt nyt!, hedder det, men her er det omvendt. Nyt betyder at der sker noget.

FredsVagten tænker, handler og er til stede; lever.

OM AT LØBE UD MED ET FLAG

Det var Katrine der først blev kendt som flagbærer. Når der skete et eller andet, når de kongelige og eller udenlandske statsoverhoveder kom forbi, greb hun lynsnart et flag op af holderen og løb ud til vejen. God idé. Og snart var vi nogle der gjorde det samme. Således stod jeg 5. januar ved dronningens nytårskur helt ovre i pladsens anden ende og vajede eftertankens budskab op mod alle de sorte biler med tonede ruder. Ja ja... stadig gror græsset.

Men igen var det måske også fordi det var et velkomment afbræk i hverdagens trummerum. Og for sit eget personlige vedkommende konfrontere magthaverne – så kan de lære det ;-). Jeg ved godt, kære Katrine, at dette er min perception. Dine motiver fortaber sig i mangfoldighedens mandelbrot-billede. Selvfølgelig var det begge dele. Jeg husker engang i sommeren 2010 Nato-chefen Fogh var i byen. Det forekom mig at jeg havde øjenkontakt med ham derinde i limousinen få meter fra hvor jeg stod og svingede fredsfanen på ydersiden af rotunden. Og (desværre for tilgivelsen) kom til at pege mod himlen med min langfinger.

En af de sjovere fanesvingerdage jeg har været med til var 3000-dagen 3. januar 2010 hvor vi fik en skaldet politibetjent (det var 7 graders frost så hans kammerat blev inde i bilen) som 'fredsvagt' en halv times tid fordi han skulle passe på at vi ikke igen løb ned til statuesoklen med fanerne når de excerserende garderhusarer red forbi i kolonne. Jamen vi måtte da le; er det ikke 'krigsheste' spurgte vi den venlige betjent som stod og holdt hovedet koldt. Så lo han også, men fastholdt sin ordre. Hyggeligt nok men ret beset dybt godnat og bureaukratisk, vi stod bare med fanerne uden aggressive attituder. Ærgerligt nok var der ikke lige nogen der tænkte på at få fotograferet vores nye special-fredsvagt, som skulle sikre de stakkels forskræmte krigsheste fred, mod os og vores uhyggelige faner.

SKATTEVAGTEN

Den ihærdige og energiske samfundsnedbryder Rasmus Jarlov følte sig inspireret til at følge FredsVagtens eksempel og oprettede medio januar 2009 en Skattevagt. Ideen var at 'skat er tyveri af borgernes penge'. Uh vældig flinke folk som jeg fornøjede mig med at udfordre ideologisk ved at få dem til at indrømme at fællesskabet betyder noget. Leif fortalte at han hjalp en af dem en aften med at lave en 'snemand' der kunne holde den ene bannerstang mens skattevagten selv stod med den anden. De stod der kun fra 16 til 18, thi som de forklarede på journalistens henvisning til FredsVagten; de havde jo arbejde at passe ;-) I øvrigt sandt nok; det er kun få fredsvagter der har et fuldtidsjob at passe ved siden af vores ihærdige indsats for fællesskabets tarv.

FredsVagtens formål og ide er modstand mod krigen som fænomen og politisk løsningsmodel, men vi har hele tiden haft opslag om relaterede emner; demokratiets svære vilkår i terrordiskursens skygge, og retssikkerhedens ditto. De vanvittige økonomiske dispositioner der forgylder finansjonglører og udsulter de offentlige kasser, nedskæringer, nedskæringer, nedskæringer etc. Og her kommer så disse ideologer med en klar dagsorden om at yderligere omfordele samfundets midler til de der i forvejen har. Ødelægge velfærden, selv om de påstår at de vil omlægge den til det frie valg. Vi har opslag der peger på at tillid og lighed er noget af det der gør os frie. De er jo selv ikke engang så frie i deres individuelle ræs efter magt, rigdom og tryghed at de har tid til at holde en politisk aktion kørende. Allerede efter små 14 dage gav de op, men så havde vi da haft den fornøjelse i vintereftermiddagens skumring.

Ham med cyklen var sjov fordi han som udsat trafikant var SÅ afhængig af at der findes regler og at de bliver overholdt. Det er fællesskabet der sikrer disse regler. Det forhadte fællesskab der stjæler vores penge og tager vores frihed. Nu er den samfundsforbiske Jarlov folketingsmedlem. Suk.

http://www.fredsvagt.dk/om/nyhedsbrev_8

Jeg ser her ved redigering 2019 at Nyhedsbrevene efterhånden har fået mere volumen, så der vil være en del overlapninger

MAX PINLIG

Ja, der var flere pinlige forhold. Dels at vi ikke fik nogen invitation til premieren, det blev der rådet bod på med 12 fribilletter hvoraf jeg tog 2 da jeg syntes min kone; Betina, skulle med og se min debut på det store lærred ;-)

Dels at vi ikke blev krediteret i rulleteksten. Det blev beklaget og lovet udbedret til dvd-versionen. Og dels at det i filmens logik var pinligt at Max' mormor og morfar ikke havde holdt jul med ham i flere år fordi de var fredsvagter... sådan nogen fundamentalister ;-)

MANGFOLDIGHED

Kay fortjener et billede. Her januar 2009 sammen med Thorleif som havde fået ham med i projektet engang i 2006 hvor de havde mødt hinanden foran kiosken henne i Holbergsgade. Kay kan godt af og til blive ganske aggressiv og således på kant med grundlaget. Men samtidig er han hurtigt god igen og en herligt finurlig fætter der vandrer rundt om én mens han taler. Intelligent og vidende, men med en hang til øl som flere gange har indbragt ham reprimander om ikke at drikke på vagten. På den anden side gør han en god indsats med et par faste vagter om ugen plus masser af det løse. Han travler rundt i byen altid og kommer således ofte forbi da han bor lige henne på Bremerholm. Mit gæt er at også han har fundet en kreds hvor han kan gøre en forskel og blive accepteret som et ligeværdigt menneske hvilket ellers kan være svært i dette karriere-individualiserede samfund.., mere end det egentlig er fredssagen der optager ham. Hykleri hidser ham op... og dumheder bringer hans aggressioner i kog. Han har svært ved at være på vagten om sommeren hvor alle 'kvægflokkene vralter afsted'. Det kalder han de grupper af krydstogt-turister der i stadig stigende grad kommer ind til pladsen i sommerperioden. De kendes på at guiden har et skilt med et nummer. Og i og for sig har han ret.. det er et ret grotesk skue dag ud og dag ind hvordan de bevidstløst retter deres digitalkameraer i de angivne retninger og siden næppe aner hvad det er de har billeder af. Hvordan de føres igennem det vedtagne program af seværdigheder. Af og til er der dog nogen der kommer hen og spør hvem vi er; det levende nu og her billede, frem for de døde monumenter; Børsen, Holmens Kirke, Borgen, Frederik d. 7... ja og så Lobbygrisen

LOBBYGRISEN

Lobbygrisen har en helt egen plads i historien. Den er en institution. Det er en uofficiel statue; en grå granitsten på hvad... 100 kg (?) der ligger i græsset midt i rotunden.

I FredsVagtens første tid kom en fyr hen og fortalte mig om den. Jeg havde aldrig lagt mærke til den før. Det var da vi stod ovre vest for Kongeporten i de allerførste dage. Jo, forklarede denne mand som hed Lars Bang men kaldte sig TaleBang, den hedder Lobbygrisen fordi den kan vendes og hvis den har snuden mod Folketinget så anerkender den deres politik, men hvis den 'mooner' dem... og det har FredsVagten så siden sørget for at den gør.

Sammen med min medvagt, som den dag var Lars G, opdagede jeg en vinterdag for år tilbage at den var vendt. Hallo op og få den rokket rundt igen, men den var frosset fast. Nå Borgen var jo ved at blive renoveret så jeg gik om til Ridebanen og fandt et bræt og en lægtestump i en affaldscontainer. Så kunne vi brække den fri af undergrunden og igen oprette grisens mening om den svinske politik.

År senere så jeg en flok stå og se på og snakke om den, og gik hen for at høre hvad de snakkede om. Det viste sig at være en flok guider under uddannelse, så jeg bad om ordet og blandede mig med min viden. De var meget interesserede og lydhøre.

Siden har vi så oplevet at Lobbygrisen er blevet en af pladsens vedtagne turistattraktioner. Jeg hørte en dag en guide fortælle på engelsk at FredsVagten vidste hvem der har lavet den og lagt den der, men at vi ikke vil fortælle det. Det måtte jeg lige korrigere; JEG ved det ikke. Leif påstår han ved det men har lovet ikke at røbe det. Og så får jeg jo lige lejlighed til at fortælle at FredsVagten altså sørger for at den vedvarende mooner magten. Det er sådan en god lille let historie som kan glide gennem modstanden mod at blive belemret med besværlige meninger.

En tysksproget guide stiller sig op på rotundekanten hvorfra hun deler flæskesvær ud mens hun fortæller om den danske svineproduktion. Jeg er ikke så skrap til tysk desværre, så jeg kan ikke blande mig der. Okkedog, Lobbygrisen, det kedelige grå motiv, er såmænd mere turistfotograferet end vores smukke fredsfaner. Uh de er godt nok smukke i vinden, men måske også lidt farlige, så hellere koncentrere sig om den forstenede gris ;-)

Her en martsdag i 2004.

Der er dog også guider der fortæller om FredsVagten. Uanset sprog kan man se når der bliver peget hen på vores dagtællerskilt og refereret til freden på diverse hovedsprog. Så kan man føle sig inspireret til at gå hen med nogle løbesedler på det aktuelle sprog og få sig en lille snak og tak til guiden.

Når jeg ser skoleklasser få det dovne foredrag fra deres lærer; Børsen, Nationalbanken, Frederik d. 7, Holmens Kirke og whatever, så kan jeg ryste på mit lille hoved over at de ikke beskæftiger sig med nutiden i stedet. Nogen gør heldigvis og kommer hen, eller en lærer, ligesom guiden, peger på dagtællerskiltet og opråber antallet af dage. Det er jo klar invitation. Hen og fortælle; deroppe ligger Folketinget... derinde bestemmer de at Danmark skal være i krig.

Apropos turister så snakker vi om at vi burde da få tilskud fra en eller anden officiel turistorganisation VisitCopenhagen.dk eller noget, så meget som vi guider turister forskellige steder hen, uden at de i øvrigt spørger til hvorfor vi står der. Nationalmuseet, Strøget, Rundetårn, Nyhavn, Amalienborg... No not Amalienborg, it's so boring, go Christiania instead!, siger jeg, forklarer og

trækker dem med lidt hen mod Borgen hvorfra man kan se Frelser Kirketårn bag om Børsen. Some hundred meters beyond that church... Og så får de måske en løbeseddel med på engelsk, spansk, fransk, tysk eller måske russisk, svensk eller finsk.

Christiania, igen et ikke direkte krigsrelateret emne som dog berører FredsVagten rigtig meget da det jo også handler om den på højrefløjten højt besungne frihed som er krigens propagandistiske formål, men som ved eftersyn så tydeligt viser sig at være knyttet til rigdommen. Det er ejendomsrettens frihed der er i højsædet. Med rigdommen følger angsten for at miste den, og med ejendomsretten følger trangten til at forsvare sit.

Folk må da for fanden fatte det på et tidspunkt; det ER ikke livskvalitet, når vi til gengæld ofrer solidaritet og mangfoldighed, kærlighed og omsorg for det svage, og tiden til at vegetere. Hele samfundet er ved at gå ned med stress i konkurrencens hellige navn, og vi producerer stadig mere skrammel fordi det først og fremmest skal være billigt. Ro på, lad os genkalde solidariteten og samværet og skære ned på det absurde overforbrug.

I skrivende stund 2011, har Fields en reklamekampagne for deres sommerudsalg med det enkle budskab: 'LOVE IS GREAT. OUR SALE IS BETTER.' på samme gule baggrund som Skat bruger. Ja, det kærlighedsløse samfund hærger. Det var også Fields der i marts 2004 kunne trække 300.000 mennesker til sin åbning, når vi lige husker at den største fredsdemo februar året før trak omkring 40.000. Suk. Vi har et lille digt på vores opslagstavler:

Vi er rige, vi er frie, hvad mer er der at sige.
I ka råbe, I ka skrige, vort forbrug kræver krige.

DE SMÅ FLAG fra Nyhedsbrev 9

Ellers sker der egentlig ikke så meget der kan beskrives som spektakulære begivenheder. Det er hverdagen der tæller. Folk kommer forbi, snakker; køber måske et flag, stikker os en skilling. Et russisk rejseselskab; en knægt på 6 – 7 år der står og kikker på de smukke små fredsflag på mange sprog. De står i klynger rundt om nogle vintergækker/erantis som en anden fredsvagt har plantet. På et af dem står der MHP; russisk – udtales 'mir'. Jeg ser hans interesse, går hen og trækker det op af jorden og gir ham det. Så ser jeg at limen har svigtet; flaget sidder ikke længere fast på pinden. Men i vores kuffert er der en limstift, så jeg viser ham med gestik og mimik at følge med og får det limet fast. Så løber han tilbage til sit selskab... nåede ikke at få en løbeseddel med. Nåhja, hvis han havde en god oplevelse omkring 'fred' så vibrerede det videre ud i verden. En af dagens små gode oplevelser.

Vi er rigtig glade for de små flag.

Det var Jørn Ove der fandt på det, men det er Jørgen der har udviklet konceptet til mange sprog og egenhændigt står for produktionen. De er herlige at kunne dele ud til børn og søde voksne. Vi tager ikke noget for dem, det er en gave til gode folk. Kan for eksempel stå i en potteplante.

NYT BANNER

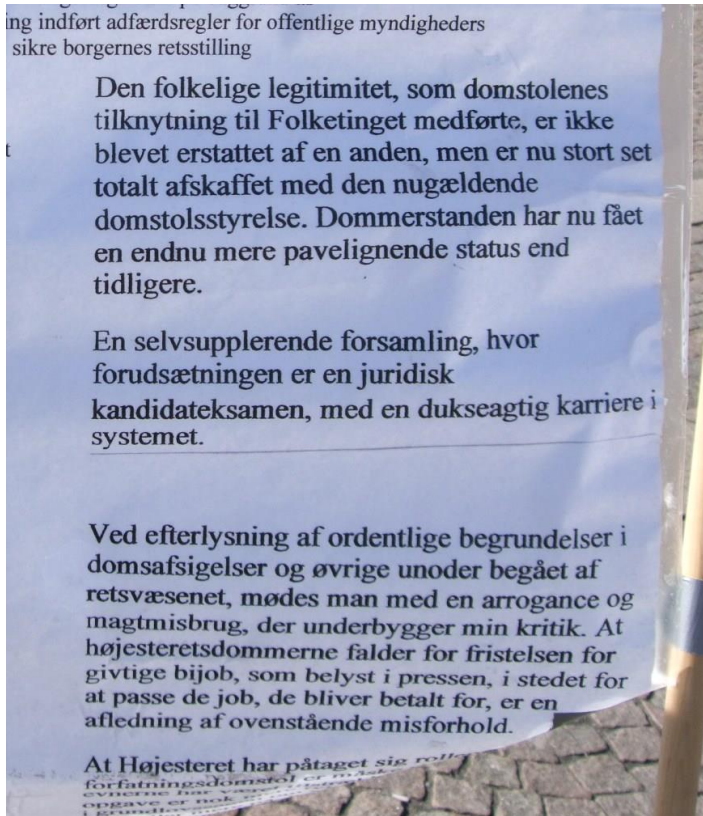

Oppe på den tomme afrakkede 3. sal i Folkets Hus Stengade malede Katrine og Morten m.fl dette banner til årets Irak-demo. Vi betalte stadig husleje som associeret gruppe så det var rart at vi kunne bruge det til lidt mere end det månedlige møde.

ANDRE PROTESTANTER PÅ SLOTSPLADSEN

Af og til fik vi selskab af andre der ville råbe deres frustration op mod den almægtige mur. Det kunne være meget svært at sætte sig ind i hvilke overgreb de følte sig underlagt. Altid komplekse sager med mange følelser og detaljerede udredninger. Dér kom en mand der af og til gennem årene ophængte sin udbyggede anklage. Engang havde han en campingvogn parkeret ovre ved Frederik d. 7.

Vi talte naturligvis med disse folk og således lyttede jeg også til ham. Det var svært for han var frådende vred og brugte usaglige ukvemsord om 'dem derinde' og deres magtmisbrug. Det kunne jeg jo nok være enig i, for eksempel i betragtning af at Chesnutsagen (.dk) endnu på ingen måde var blevet løst. Men jeg måtte alligevel afvise ham fordi hans vrede gjorde det helt firkantet og sort hvidt så man ikke kunne skelne substansen i hans anklage. På bundlinien står dog at vi har en mand i ingenmandsland, som lever et lorteliv med sin ydmygelse, så jeg prøvede alligevel at være positiv...

Men vi anerkendte hans sag som værende hans lige ret... han havde i høj grad ikke fred. Og vi havde selvfølgelig generelt sympati for disse folk der på forskellige måder havde mærket uretfærdighed og nedværdigelse. Og kun mødte det magtfuldkomne bureaukrati når de søgte oprejsning og værdighed. Var man ikke tosset i forvejen så bliver man det da når man indser at man kun er en lus de kan træde på som de vil, fordi man ikke taler deres magtsprog. Når man må æde lorten at magten er stærkere end retten.

Og det er klart at vores sympati også beroede på at det var den samme magtfuldkomne elites uantastelige manipulationer vi i FredsVagten var oppe mod, når vi i vores mange timer kunne filosofere over hvordan de styrede den offentlige opinion med deres fantastiske spin. Hvordan magtfuldkommenheden fik

et boost 11. september, da det viste sig nødvendigt at samfundet kontrollerer borgerne. Der er en meget farlig trussel derude. Pludselig var der en ny ydre fjende... Vi havde set terroren mens den foregik. Jo det var i sandhed en 'katalyserende katastrofe' som ændrede den politiske diskurs i magtens favør.

Det er klart at vi også forstod hvorfor nogle af de nedværdigede kammede over og kortsluttede. Det var jo også en bieffekt af vagten; at vedligeholde sin fokus på vreden, overmagten, hykleriet. Se magtens uniformer skridte over pladsen; sort jakke, sorte bukser, sorte flade sko med lædersål, lys skjorte og personligheden i slipset... det får du lov til min ven, selv bestemme farve og mønster på den strik du hænger i. Vide at de folk administrerer den anonyme magtstruktur. Stalin må da vende sig i sin grav af misundelse.

DE UNGE KVINDER

I modsætning til alle disse dystre tanker hos vrede gamle mænd, har vi de unge kvinder; friske og lattermilde selv om de var nok så seriøst vrede over krigene. Hos dem såvel som hos mig fyldte det selvfølgelig heller ikke direkte lisså meget som hos førnævnte 'solist'. Samvær er altid glæde. Her er det Petra i den blå frakke,

der tog sine efterskoleveninder med; Simin, Freja og Solveig en majdag i 2009. Desværre, som i så mange andre tilfælde, blev det ved løfterne og intentionen. Jeg har mødt Petra i byen sidenhen og hun ville gerne igen en dag, men vi er ikke dem der pirker til dårlig samvittighed, så der bliver ikke presset. Og jeg må jo tro hun fortrænger det og udsætter det til i morgen, og igen, indtil den ene dag kan være lisså god som den næste. Overspringshandlinger skal jo springe et eller andet over.

De unge kvinder skal arve verden, ja de unge mænd skal selvfølgelig også, men det er som om vi er på vej ind i kvindernes tidsalder. Jagtens tid er forbi, nu er det omsorgens tid der skal komme hvis vi skal overleve.

Det var ikke kun mig der af og til blev forelsket; osse Thorleif havde sine små platoniske romancer, og jeg bemærkede også med smil andre hvis vagtpåtegninger begyndte at følge et mønster.

Det kan lyde lummert, men jeg har på nær et enkelt eksempel aldrig hørt om andet end at det har været aldeles ærbart. Det var bare dejligt at være i det friske og lattermilde selskab af uspoleret ungdom; som en anden sommereng med summende bier og snurrende primus :-). Én gang dog forløb jeg mig i min semiautistiske mangel på gefühl og skræmte helt en lovende ung dame ud af FredsVagten 3 uger efter hun med god energi kom ind i den. Øv, undskyld for det... men også lærdom på livets vej.

- Det var bare det at hun...
- Nej!
- men...
- NEJ, den må du fortælle en anden gang.
- Nå.

MØDET MED POLITIKERNE

Det er klart at vi også møder mange politikere mellem år og dag, og jeg kan på ingen måde vide eller huske dem alle. Der var dog finansminister Thor P som gav pote en dag fordi PH kender ham fra gamle dage. Bagefter tænkte jeg at jeg skulle ha holdt fast i den pote mens jeg lige fortalte ham et par venlige sandheder. Men jeg var desværre for artig den dag.

Lene Espersen, som jeg en dag holdt foredrag for om hendes skammelige politik mens jeg fulgte efter hende og hendes følge ned af Slotholmsgade.

Claus Hjorth som spillede jødekorset; om vi da heller ikke skulle ha stoppet Hitlers holocaust? Da han kom tilbage en times tid senere passede jeg ham op og sagde at i den sammenligning er det USA der er vor tids aggressor. Det fik ham sgu lige til at vende rundt et øjeblik. Men også kun et øjeblik, hans professionalisme fik ham vel snart til at indse at han ikke skulle bruge tid og energi på en nullert som mig.

Søren Espersen vendte rundt da jeg kaldte ham 'krigsforbryder' og jeg måtte indrømme at den ville han nok vinde i byretten, men næppe hos Sct. Peter. Han på sin side truede med 'en anden ordening' når man stod der og 'råbte' af folk. Om jeg råbte er et spørgsmål om perception; jeg synes ikke jeg råbte, han syntes jeg råbte, men selvfølgelig; jeg kan ikke li ham og han kunne ikke li min beskyldning.

Helge Adam Møller der af sig selv drejede rundt og kom hen og sagde at han havde været fredsvagt i 40 (?) år. Og det skulle jo underforstås; været med til at opretholde et militær der kunne holde den russiske bjørn stangen. Nåhja, grinede jeg, det hedder jo 'Hvil i Fred!' Flink mand. Det er de såmænd stort set alle sammen.

Inger Støjberg som jeg kalder Komiske Ali, fordi hun til det sidste benægtede at mester Fogh var på vej til sin NATO-chef post. Hm, hvad mon hun fik til gengæld for den rolle. Hun smiler sit charmesmil og svarer helt uforskammet tilbage at nogen skal jo gøre det beskidte arbejde. Jeg plejer ikke at blive mundlam, men lige der vidste jeg sgu ikke hvad jeg skulle svare. En ærlig udmelding om kynismen til en harmløs fredsvagt. En nar der står der og tror han protesterer mens han i virkeligheden legaliserer. Tutteluu min ven. Hun ser uforskammet godt ud; Inger Støjberg.

Martin Henriksen siger han er opkaldt efter Martin Luther King og vi tilstedeværende fredsvagter ler da nogen siger at der må være noget hans forældre har misforstået.

Frank Åen der smiler sit kontrollerede smil, tillært efter mange år i kompromis-branchen kaldet politik. Han roser naturligvis vores stand, og indrømmer velvilligt at han ikke tør stille statsministeren et spørgsmål om dennes retsopfattelse i betragtning af Pearl Harbor-citateret. Holger K, Villy Søvnald – jeg siger ikke mere; taburetflugten bliver stadig stærkere. Man kan jo ikke være regering hvis man ikke tør bruge militæret, vel. De sorte præstefætre. Oftest får de lov til at gå forbi uden kommentarer, fordi man ikke lige ved hvad man skal sige og i stedet måske bare demonstrativt vender ryggen til de værste. Og også fordi man ikke lige gider hidse sig op.

Fra en ældre intern redegørelse:

041007

Karen Jespersen kom forbi i dag, hilste pænt. Jeg blev først opmærksom på hende da hun således passerede, og småråbte efter hende: - I dag er det 3 år siden amerikanerne overfaldt Afghanistan og startede terrorkrigene!!

Hun standsede op og vendte sig, så jeg gik hen mod hende mens jeg fortsatte: - Og der er døde mindst 3 gange så mange civile i den krig som der døde i NY, så forfærdeligt det end var. Hvorfor er det okay, fru Jespersen?

Og fortsatte uden at afvente svar, om hun vidste hvem Dostum er. En af krigsherrerne fra Den Nordlige Alliance. En brutal herre, ansvarlig for de fanger, der i dagevis uden vand og med kun meget lidt luft – de skød huller i containerne udefra – op til 70 mand, var lukket inde i sådan en... 70 mennesker i 2 dage uden vand!!! De døde derinde i mørket pakket som sild i tønde, i kvælnings, tørstens og klaustrofobiens rædsler. Og nu er denne Dostum kandidat ved valget. Præsidentkandidat. Han er vores "ven".

Alvoren trængte vist alligevel ikke forbi fru Jespersens venlige storsindede tandsmil. Hun trak på skuldrene og indrømmede at afghanerne har en anden kultur end vi, med klaner og brutalitet mod dem der ikke er af vores.

Det var da godt vi fjernede talebanerne, var det ikke?, førte hun så argumentationen over i min lejr. Men nej – deri fik hun ikke mit medhold. Jeg satte i stedet talemaskinen i gang:

- Talebanerne var unge og meget ideologisk præget. Men de havde efter 20 års krig og borgerkrig formået at skabe fred i landet, hvilket for mig er en forudsætning for at civilsamfundet kan begynde at fungere igen. Og måske vil der gå 20 år, men en dag vil det blive et mildt og gæstfrit land igen – jeg har været der – i 70'erne – et smukt og spændende land og folk. Sådan kan det blive igen, hvis de får lov til at gennemleve deres egen katarsis. Men istedetfor er vi hellige og mener os berettiget til... ja det er nærmest en hellig pligt... at befri dem for de der talebanere, som vel at mærke er noget af vor egen djævleyngel... jeg synes osse de er sorte, men der var fred, nu er der krig igen.

Fru Jespersen spurgte hvorfor vi ikke beskæftigede os med andre krige og konflikter i verden. Med fx Saddams grusomheder. Hvorfor vi ikke kritiserede terroristernes ugerninger? Hun fandt at vi har en ensidig fokus på amerikanerne.

Ja, svarede jeg, amerikanerne påtager sig SELV at være de største, og fokus er nemlig ganske rigtigt MEGET ensidigt på amerikanernes side. Det er deres verdensbillede der maler i mediemøllerne hele tiden så vores tanker blir til støv og vi kun kan se hvad vi ser i tv. Hvorfor måtte der dø mindst 3 gange så mange i Afghanistan som i NY, fru Jespersen?, gentog jeg da mit spørgsmål. Mens jeg tænkte på hvad det egentlig var med hendes politik omkring indvandrere og integration dengang for 3 år siden da det var hende der var minister. På hvilke følelser af dem og os, hendes holdninger beror.

Og hun var, forventeligt nok, ikke enig i at amerikanerne var de farligste. Jeg erindrer ikke at hun uddybede det, i stedet pegede hun sigende på sit ur og beklagede sin stramme dagsorden.

Jamen selvfølgelig!, indrømmede jeg, måske en kende sarkastisk, mens solen skinnede på det grønne Nikolaj-spir mod tunge bygeskyer på baghimlen. Og hun vendte sig for at gå videre over mod lyskrydset, over mod Holmens Kanal.

- Kan man demokratisk vedtage at føre angrebskrig mod et andet land?, råbte jeg efter hende ud i vinden.

Jeg følte mig ivrig men ikke aggressiv overfor hende. Og hun bevarede da osse smilet. Måske andre ville ha oplevet mig som aggressiv, og det er da klart at det er beslægtede udtryk. Men jeg havde ikke onde tanker om hende dér i det konkrete møde.

Og så vendte jeg tilbage til Martin og Ib som jeg havde stået og snakket med (...) jeg blev opmærksom på at der var noget i gang ovre foran Hovedporten. Der kom en flok unge, flest piger, med ens hvide kasketter og en masse papkasser. Det viste sig at være husholdningsskoler der agiterede for den sunde madpakke som modvægt mod den stigende tendens til kommercialiseret fastfood. De forærede masser af madpakker væk. Jeg fik fem idet jeg påpegede at der efter mig kom yderligere mindst 4 fredsvagter i løbet af dagen. De var nogen hundrede stykker da alle var ankommet, og der kom diverse tv-kanaler og interviewede diverse folketingspolitikere og arrangører. Familieminister Henriette Kjær og oppositionens foryngede spidskandidat til statsministerposten Mogens Lykketoft; nu uden fipskæg. Jørn Jespersen fra Socialistisk Forviringparti m. fl. Jeg gik hen til Henriette Kjær og de journalister der stod omkring hende netop i færd med at gøre klar til interview. Trængte lige ind til hendes opmærksomhed og huskede på det med at det var 7. okt. kl. 19 amerikanerne begyndte at bombe Afghanistan.

- Ja, så husker vi det!, sagde hendes sekundant.

- Er der fred? Jeg så på ham.

Så brød journalisten eller kameramanden ind, venligt, om jeg ikke gerne lige ville gemme mine spørgsmål lidt, da de sku til og i gang.

Jo, svarede jeg, mens jeg så tilbage på ministeren; ha en rigtig god dag. Og gik tilbage mod min stand, mens jeg tænkte på at naturligvis skulle jeg lige pirke til tanken, men ikke insistere på at de skulle lytte til længere udredninger når de havde andet for og kun ville opfatte det som uterligt og utidigt. Jeg skulle vise dem at jeg er der, men ikke gøre dem sure på selve FredsVagten.

Lidt senere var der et andet kamera der stod og ventede på at scenen var klar til optagelse. Så gik jeg hen og kikkede dybt ind i linsen fra 30 cm afstand – så mit eget spejlbillede derinde, og forklarede til folket derude, igen samme smøre om 3 år og antallet af døde. Fotografen som stod ved sit apparat, smilede af min lille improvisation. Jeg smilede tilbage; kom hen og interview os og pegede over. Han nikkede, men sagde ikke noget. Og jeg opfattede klart ikke hans nik som tilsagn, men blot som bekræftelse på at han havde hørt hvad jeg sagde.

Nu havde jeg fået tanken ind på hjernebarken. Så når folk gik forbi mig sagde jeg igen samme smøre og kunne udvide med spørgsmålet om hvorvidt et demokrati kan vedtage angrebskrig – de angrebne har jo ikke været med til at stemme.

Det var jo noget af belønningen på vagten for de mange grå timer. At bare være tilstede når den slags skete og gribe dagen.

ANEKDOTER

Det vælder frem med anekdoter og betragtninger når jeg ser ned gennem mine fotografier, men jeg ser også at stadig flere af disse anekdoter er beskrevet i nyhedsbrevene, dog uden mange billeder. Men det er vel på tide at få sluttet denne uendelige historie af, så i betragtning af nyhedsbrevens dækning af det meste af de videre oplevelser vil jeg kun runde de mest spektakulære nyere hændelser. Først og fremmest flagdagene.

FLAGALLÉ

Obama – håbets nye amerikanske præsident, for dem der troede på det (suk), kom til byen 2. oktober 2009 for at promovere sin hjemby Chicago til OL-værtsby, med andre ord et privat formål, hvor den danske stat ikke desto mindre må sætte hele det absurde sikkerhedsapparat i gang. Og FredsVagten blev forvist til Ved Stranden på den anden side af kanalen, hvor der i øvrigt var tykt med folk og fæ. Tænk at komme ind og glo på Christiansborg i timer for pludselig at se en kortege biler med eskorte af 30 motorcykelbetjente med blå blink... noih den frie verdens leder er i byen. Hold kæft et show i terrordiskursens navn. Og en time eller hvad senere kom den sorte limousine med sit enorme vagthold ud igen fra Prins Jørgens Gård ovre på den afspærrede side. Farvel igen Obama. LOL, det måtte da være herre nedtur for de får der troede de skulle få et glimt af giraffen. En mand betroede medierne at han var kommet helt ovre fra fjerne Jylland; står der skrevet 'idiot' i

panden eller hva. Men på samme måde som vi ikke kan se 'kejseren' kan han jo heller ikke se os, så FredsVagten besluttede at det eneste han måske ville kunne nå at opfatte var en gruppe af regnbuefaner.

http://fredsvagt.dk/om/nyhedsbrev_12

17. december 2009 var vi igen forvist til Ved Stranden i anledning af Dronningens COP15 topmøde taffel hvor et usædvanligt stort antal statsoverhoveder var samlede. Hvor Greenpeace snød sikkerhedsapparatet og to ubudne gæster trængte ind. Det er simpelthen spil for galleriet med alt det sikkerhed der skal gøre os utrygge, så vi accepterer den stigende kontrol og formynderstat. Og de fredelige aktivister blev straffet hårdt. Suk

Vi besvarede VIP-middagen med et 'bundtaffel'. Også det kan læses i Nyhedsbrev 12 men jeg vil alligevel supplere med dette billede for at fortælle om Leif, der her taper bambusstænger sammen med gaffatape. Han er FredsVagten's flagstangsmand; en position han holder i hævd trods fremadskridende Parkinson.

Det kan ikke undgås at jeg husker på Thorleif, der engang sagde at FredsVagten var den bedste terapi han havde oplevet efter 25 år 'på sofaen'. For blød til denne verden. Og mange gange har jeg sagt at havde FredsVagten ikke anden effekt, så betød den dog lidt respekt og selvrespekt til folk som behøvede det, og kunne leve op til det qua FredsVagten's meget enkle krav; stå der i dine 3 timer i fred, det er det eneste som kræves.

Leif er stadig med os her hvor vi nærmer os 10 år, selvom han ikke længere kan love sig til ansvaret for en vagt.

Tredje gang vi lavede flagallé i 2012 blev det den smukkeste installation i byen. Nyhedsbrev 15. Første gang var jo til den flagdagen i 2010, hvor Staten hylder sine døde og lemlæstede soldater. Det kommer jeg til, men først vil jeg lige følge den tråd med hvad FredsVagten returnerer til os medlemmer.

FEEDBACK

Mange gange har journalisterne spurgt: Hvad nytter det? Og hver gang har jeg for mit vedkommende svaret at det nytter indeni. At der er en stolthed som kun kan gøre os til bedre mennesker. Vi får mere fred indeni ved at gøre noget ved vores harme, den lille relative betydning en jævn borger kan opnå.

Spørgsmålet er hvor fredelige vi fredsvagter egentlig er. Vi er nok lisså forskellige som alle andre. Men det er oplagt at vi bliver fredeligere af at gøre noget, få betydning, tillid og ansvar. I al sin enkelhed er det det FredsVagten tilbyder; ansvar, og den tillid der naturligt følger med. Helt fra starten var det klart at enhver måtte selv ta ansvar. Siden er FredsVagten naturligvis stivnet i nogle vaner og måder, traditioner og konsensus som nye medlemmer prøver at greje, selv om de bedyres at der er frit slag med hvordan de vil gøre det, bare de overholder grundlagets små 7 punkter, hvoraf den vigtigste vel er den at holde fred med folk der måtte være uenige, kritiske og utidige.

Men denne metode virker efter østerlandsk princip om den dybe healing man ikke kan mærke i nuet. Vi vesterlændinge vil jo ha noget der virker lige NU!, og så accepterer vi at det kun er symptombehandler; som for eksempel at bombe terrorismen på udvalgte steder.

Jeg indså at gode folk forlod FredsVagten fordi den ikke gav nok udbytte i forhold til politiske evner og ambitioner, og jo flere sære typer vi samlede op jo fjernere blev det politiske potentiale, om end ikke det budhistiske. Og det var vel logisk nok; man skulle være lidt sær for at gide stå der timer, timer og timer på den øde plads i al slags vejr. Christian Brøndum, journalist på Berlingske, skrev engang til mig i en mail hvor jeg roste ham for at være min 'yndlingsjournalist'; "Desuden ser det ud som om I i jeres gruppe rummer en større samling originaler og sjove typer end man sædvanligvis har fornøjelsen af at ramle ind i."

Jeg følte mig som den enøjede konge i de blindes land, fordi det var de 'blinde' der havde udbytte af og tålmodigheden til at opretholde vagten. Jeg håber ikke jeg fornærmer nogen gode fredsvagter så forskellige vi naturligvis er. Men uden egentlig at ville det har jeg fastholdt magten i forhold til andre der havde ambitioner på FredsVagtens vegne tilbage i de håbefulde begynderdage. Jeg har ikke intrigeret, snarere tværtimod, og det er vel derfor; fastholdelsen af alles lige ret. Kombineret med bagmandens prestige. Thorleif har muntret sig gennem årene med at kalde mig Kim il Bo – Vor kære Leder ;-)

Formand uden nogensinde at ha været på valg... og jeg kalder vores projekt 'grunddemokratisk'. Kritik skal der til naturligvis, og jo mere kritikken vurderes og tages til efterretning jo stærkere står positionen... banalt, men det må alligevel nævnes da vi som samfund beror på magthavere der i udstrakt grad undertrykker kritik. Kritik er farligt når magten beror på manipulationer og behov for at herske.

Men når fx Kay blev for hidsig og skældte ud på folk der af en eller anden grund pissede ham af. Det kunne for eksempel være hvis turistbusserne ikke stoppede motoren mens de ventede på at turisterne skulle komme tilbage, måtte jeg som 'boss' måtte jeg gøre ham klart at hans opførsel overskred FredsVagtens grundlag. Han trampede vredt råbende bort, men faldt snart ned igen. Og i alles lige ret må vi sige at han gør et stort arbejde. Kommer ofte forbi og hjælper med at lukke eller se til mens man har toiletærinde. Han har også ansvaret for om telefonen er opladet. Helt sikkert et godt og ansvarligt medlem i vagtens fortsatte sammenhæng. Men han må arbejde sig ind til freden i sig selv, så han ikke kommer i klammeri.

Og så sviner han med paraffinen når han laver lys (Nyhedsbrev 18)... Kay, for Helvede! Jeg ved det kan undgå, idet jeg lavede lysene indtil Kay kom ind i vagten. Nu har han ganske overtaget den praksis, men efterlader desværre nogle grimme plamager på brosten og rotundekant som ikke bare forsvinder af sig selv; og det kan vare 14 dage. Jeg siger det, PH siger det og måske også andre men det trænger åbenbart ikke ind. Jeg trækker på skuldrene og må huske selv at ta stålborste med. Eller nogen anden gør, en dag er det væk.

Vi er jo der hvor vi er, og så en forårsdag i 2011 tog Kay hatten af og blev klippet, og rent tøj. Hvad sker der ;-)

FLAGALLÉ PAR EXCELLENCE

Ja, og så var der jo vores første smukke fredsinstallation 5. september 2010 – den 200 meter lange flagparade; 50 nye friskfarvede flag fra Holmens Bro til Højbro. Nyhedsbrev 15.

En fredsbarriere mellem Krigsministeriet, der tårner op bagved, og militærparaden ovre foran Borgen. Holmens Kirke hvor den statsansatte præst skal tilgi de unge mænd og 'sørge' over deres statsautoriserede død i udførelsen af et beskidt håndværk.

Endnu bagved igen Frelser Kirke, som vi peger på når vi viser vej til Christiania, hvor folket erobrede en forladt kaserne.

Ja og så Udenrigsministeriet, som endnu en tung magtkolos i baggrunden.

Vi var klar over at politiet ikke ville acceptere hvis vi lavede larm, så vi besluttede at det skulle være helt og aldeles akustisk lyd vi lavede, og det blev det så, men i vores eksil var vi ikke klar over hvornår de holdt 1 minuts stilhed... heldigvis for vi var bagefter højst uenige om hvorvidt vi skulle ha anerkendt det. Men det hørtes altså i P1-debat om tirsdagen at fru Marion Pedersen, MF for Venstre, var blevet forarget over at vores sang kunne høres under højtidsstunden. Og flere har udtrykt det samme på mail og facebook. Forargelse over at vi ikke respekterer deres sorg. Der er selvfølgelig de direkte berørte pårørende... men det er ikke dem vi hører fra. Det er altså fra en magthaver gennem radioen og soldater der selv er eller har været i branchen. Med andre ord; de der forbeholder sig retten til at holde et andet land i krigstilstand, vil ha respekteret deres krav på fred! Jeg fatter ikke den perception der får gode intelligente søde lighedsorienterede danskere til at tro de kan kræve denne absurde forskelsbehandling.

Afghanerkvinderne; den hvide mands byrde – det er propagandasvaret de tror på; at krigen er god og føres med respekt for civilsamfundet til det afghanske folks fordel. Og derfor skal vi udvise respekt for sorgen over de unge mænd der gav deres liv for dette. Og for at skabe et samfund der ikke igen kan blive en terroristrede med trusler mod Vesten.

Der var en far i samme P1-debat der blev citeret for at sige at han var meget imod det hans søn havde været med til og var død for. Og hvis jeg selv var en sådan far tror jeg heller ikke jeg ville bryde mig om at de magthavere der havde sendt ham i døden skulle bruge ham endnu engang til at holde respekten om krigen oppe ved at ære hans død.

UDMATTELSE

Der står stadig flere punkter på min tjekliste, men jeg indser at en udbygget anekdotesamling i givet fald må henvises til et 3. bind. Sommeren er over os, der skal også klippes hæk.

Stadig tyndere bliver kredsen af stædige fredsvagter, trods gentagne opfordringer; fx en føljeton i nyhedsbrevene, stadig tyndere. Ved juletid 2010 var jeg helt ude i hampen. Og alligevel igen flød vagtviljen sammen og sikrede 'hver dag'.

Længe jokede jeg lidt med medierne på det andet standardspørgsmål: Hvornår holder I op? Sagde at vi holder op når Jørgen bliver langtidssyg. Det blev Jørgen desværre efter Hop Hope i januar 2010 (Nyhedsbrev 13)... altså han blev ikke syg, men trak sig ud af vagten. Alligevel holdt den. I august 2010 trak Thorleif sig fordi han og hans viv og 'finansminister' Elly gennem mere end 50 år, skulle flytte til aldersbolig, og således pakke deres hjem ned og sælge. Og samtidig brækkede PH benet; Holy Moses. Og jeg måtte overtage ansvaret for at planen hang sammen; en opgave Thorleif havde varetaget i årevis uden at beklage sig. Jeg ved ikke hvordan andre gør, men jeg bliver SÅ stresset.. det har jeg skrevet om. Den rolle havde jeg så fra august og helt frem til januar da Minna var så flink at overtage den. Oh det var en lettelse. Det var i kraft af at det var mig der sad med skema-aben ved juletid at jeg havde løftet håndklædet klar til at smide det i ringen.

I 2007 (se http://fredsvagt.dk/om/nyhedsbrev_1) reducerede vi ambitionen til blot at være der hver dag. Men selv den beskedne ambition er næsten ikke mulig længere her i 2011. PH er kommet igen, så nu er svaret at vi holder indtil næste gang han overbelaster sin 82-årige krop. En uge var der 3 dage i træk kun PH på på Minnas mailudsendte plan. Jeg tænker i skrivende stund sommeren 2011 på at vores 10-års-dag nok også bliver vores finale, farvel og tak. Men det er ikke til at vide. Mange gange har jeg troet at NU holdt den ikke længere. Og det tror jeg altså igen. Jeg ved ikke om jeg selv orker, men jeg bliver jo også sandsynligvis ked af det og lidt tom indeni når det slutter. Den helt stålsatte garde på 10 (?) medlemmer og enkelte løse... kan vi holde den gående.

En ny flagdag lurer forude 5. september. I betragtning af sidste års succes skal vi nok få den op at stå. Og et stormøde har besluttet at vi ikke forholder os til deres sørgestund, men holder vores egen i stedet, for ofrene. Mon DE vil respektere den. Faktisk overvejede vi om vi kunne få en officiel tilføjelse til militærparaden således at der også blev holdt mindestund for ofrene. Det var jo en mulighed, men problemet med planen var at vi næppe fik lov til at komme til mikrofonen og introducere højstunden. Næppe. Så det har vi opgivet igen. Vi vil bare være os selv i al fredssommelighed og synge. Nu bliver det jo en mandag, men vi håber der kommer mindst 100 thi igen kan vi ikke vide om politiet ser stort på at vi uden tilladelse benytter kommunens rækværk til vores installation. Og i mellemtiden er der kommet anlægsbroer for kanalrundfarten da Gammel Strand er blevet spærret af Metro-byggeri. Vi får se.

Men udmattelsen er en realitet. Moralens position højtideligholdes og udtrykker sig i rygeforbud og andre nypuritanske foranstaltninger, men reelt er samfundet blevet stærkt dyrisk. Både som grådige rovdyr og som dumme får, det er ikke bare op af bakke, det er klatring lodret op mod et bombardement fra de enøjede kykloper der har erobret vores verden og bilder os ind at de kender koden til lykke. Fordi rigdommens sorgløshed er så flatterende og man ser ikke hvad man mister, når man kun har et øje med fokus på rigdommen.

Jeg er træt, undskyld – det er sengetid. I morgen er der igen en fredsvagt.

Det er fucking SUNDT at være fredsvagt, både fysisk og mentalt... suk, men vi skal nok meget dybere ned i undergravningen af velfærdssamfundet før modstanden bliver konsensus. Men det er svært at betragte katastrofens kommen uden at råbe op mens fårene bræger; græsset skal græsses og alle de små tandhjul i samfundsmaskineriet passes, hverdagen skal passes. Hverdagen skal passes, og den er booket op med materielle nødvendigheder.

EPILOG november 2019

Denne bog slutter altså sine nedslag i eftersommeren 2011, hvor vi 19. oktober rundede 10 år.

Den slutter pessimistisk; om det virkelig kan fortsætte(?), men her 8 år senere leverer projektet stadig sin daglige præsentation af fredsfanerne; nu med bænke. (Nyhedsbrev 49)

Men jeg vil ikke skrive mere, kun henvise til Nyhedsbrevene

http://fredsvagt.dk/om/nyhedsbrev_1 (skift nummeret indtil 19)

http://fredsvagt.dk/off/dokumenter/Nyhedsbrev_20.pdf (ligeledes skift nummeret)

Der er jo en million anekdoter udover dem jeg har oplevet. Og mange af dem er beskrevet i vagtbøgerne, som jeg her i efteråret 19 har 70 af på lager; de repræsenterer om noget FredsVagts historie. Jeg vil jo aflevere dem til Rigsarkivet, men de har henvist til Stadsarkivet... det angår gudda staten ikke byen!

Nå, men endnu kører klatten; den daglige markering

slut

INGRID, SVANLIND og HENNING

I betragtningen af gode fredsvagter skal jeg også huske på dem der tar en fast vagt om ugen. Det gør fx Ingrid, en ældre dame af jødiske aner og forbindelser, stærkt kritisk overfor Israels aktiviteter. Holder sin faste vagt om søndagen (hvis bare 50 mennesker ville ta en sådan fast vagt eller bare hver 14'ende dag!)

Og et par andre:

Svanie (døbt Svanlind) – vort østrigske medlem, med stærke forbindelser til Danmark, tager osse vagter når hun er i byen.

Og Henning, som er DKP'er. Jeg skal ikke igen gøre mig klog på de ideologiske forskelle og visioner, men altså en fraktion der holder fast i den gamle Sovjet-tilknyttede struktur. Jeg tror aldrig vi har stået en vagt sammen, men Henning skriver af og til gode artikler om vores gode projekt i sit partiblade SKUB.

ALTING HAR EN ENDE

Juni 2009 hentede jeg den sidste gratis paraffin fra vores trofaste leverandør Kunstindustrien ude i Nordhavnen.

Tak til alle der bar dette monument for freden så langt

fredsommeligt

Bo

bojak_bludo@yahoo.dk

